Project Madurai
மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்தொகுப்புத் திட்டம்

கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

பாகம் - 3

kalkiyin2

pArttipan2 kan2vu

part-3, in tamil script, unicode/UTF-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to **tiru Bhaskaran Sankaran** of Anna University - KBC Research Center, MIT - Chrompet Campus, Chennai, India. for his dedication in publishing Kalki's Works and for the

help to publish them in PM with conversion to TSCII format.
Etext preparation, TAB level proof reading by **Ms. Gracy & Ms Parimala** of Anna Univ.-MIT Campus.
.
Web Version and TSC proof reading : **tiru N D LogaSundaram, selvi L Selvanayagi** Chennai
PDF version: **Dr. K. Kalyanasundaram** Lausanne, Switzerland. This webpage presents the Etext in Tamil script but in Unicode encoding.
To view the Tamil text correctly you need to set up the following:
i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii)Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages (Netscape 6, Internet Explorer 5, FireFox Mozilla,..) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2005
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

http://www.projectmadurai.org/
You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

This webpage was last updated on 24 May 2005.

கல்கியின்

பார்த்திபன் கனவு

பாகம்-3

உள்ளுறை அத்தியாயங்கள்

3.001	இரத்தின வியாபாரி	மின்பதிப்பு	3.002	சந்திப்
3.003	மாரப்பன் புன்னகை	மின்பதிப்பு	3.004	வழிப்
3.005	ஒற்றர் தலைவன்	மின்பதிப்பு	3.006	சிற்பி
3.007	சிதறிய இரத்தினங்கள்	மின்பதிப்பு	3.008	வேஷ
3.009	விபத்தின் காரணம்	மின்பதிப்பு	3.010	காட்ட வெள்
3.011	பழகிய குரல்	மின்பதிப்பு	3.012	சூரிய கிரக
3.013	கபால பைரவர்	மின்பதிப்பு	3.014	காளி தாகம்

3.015 திரும்பிய குதிரை மின்பதிப்பு
3.016 ஆற்றா கரையி
3.017 தீனக்குரல் மின்பதிப்பு
3.018 பராந்த புரத்தி
3.019 பொன்னனின் சிந்தனைகள் மின்பதிப்பு
3.020 பொன் சிவன
3.021 வஸந்தத் தீவில் மின்பதிப்பு

பார்த்திபன் கனவு
பாகம் - 3

அத்தியாயம் ஒன்று
இரத்தின வியாபாரி

அமைதியான நீலக் கடலில் அழகிய அன்ன
வெள்ளைப் பாய் விரித்த கப்பல் மேற்கு நே
கொண்டிருந்தது. சூரியன் உதயமாகும் நேர
தேஜோ மயமான வரவை எதிர்பார்த்துக் கீழ்
இயற்கைத் தேவி வர்ணக் கோலங்கள் போ

கொண்டிருந்தாள். கப்பலில் இருந்தவர்களி
அதிகமாய்க் காணப்பட்டது. அவர்கள் பெ
வர்த்தகர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். எல்லா
அவரவர்களுடைய மூட்டைகளை எடுத்து
கப்பலிலிருந்து இறங்குவதற்கு ஆயத்தமாகி
தார்கள். சிலர் கப்பல் மேல் தளத்தின் ஓரமா
திசையை ஆவலுடன் நோக்கினார்கள்.

இப்படி மேற்குத் திக்கை நோக்கி நின்றவர்க
வர்த்தகன் ஒருவன் காணப்பட்டான். பிராய
இருபத்தொன்று இருக்கலாம். அவனுடைய
அவன் பக்கத்தில் கிடந்த மூட்டையிலிருந்து
வியாபாரி என்று சொல்லலாமே தவிர, மற்ற
மட்டும் கவனித்தால் அவன் இராஜ குலத்
என்று சொல்லும்படியிருந்தது. அவன் வியா
பட்சத்தில், சாதாரண வியாபாரியாயிருக்க
செல்வனான இரத்தின வியாபாரியாகத் தா
வேண்டும். கப்பலி லிருந்த மற்றவர்கள் அ
வர்த்தகன் நிற்கும் இடத்தை நோக்கினார்கள்
அவர்களுடைய கண்களில் பயபக்தி காணட
கவலையும் தோன்றியது.

அந்த வாலிப வர்த்தகனோ மற்றவர்களை
கவனிக்கவில்லை. கண்கொட்டாமல் மேற்கு
நோக்கிக் கொண்டு நின்றான். அவனுடைய
எத்தனை ஆவல்? எவ்வளவு கிளர்ச்சி? அவ்
ஆவலுக்கும் கிளர்ச்சிக்கும் என்னதான் கார
நீண்ட காலம் அன்னிய நாட்டில் இருந்துவி
நாட்டுக்குத் திரும்பி வருகிறானோ இந்த வ
பூமியின் தோற்றம் எப்போது கண்ணுக்குப்
என்றுதான் இவ்வளவு ஆவலுடன் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறானோ? "ஆமாம்; அதுதான்
யாயிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அதோ
கருநிறமாக வரம்புபோல் காணப்படும் பூமி
அவனுடைய முகம் மலர்வதைக் காண்கிறே
கண்ட தாமரை இப்படித்தான் மலரும் போ
அப்படியே அசைவின்றி நிற்கிறான் அந்த
ஆரம்பத்தில் வெறும் வரம்பாக மட்டும் தோ
காட்சியானது வரவர மரங்கள், குன்றுகள்,
கோபுரங்களாக மாறிவரும்போது, அவனு
ஆனந்தம் பொங்குவதை முகம் காட்டுகிறது
கிழக்கே சூரியனும் ஜகஜ்ஜோதியாக உதயம
யாத்திரையைத் தொடங்கினான்.

கரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த வாலி
திரும்பி நோக்கினான். கப்பலிலிருந்தவர்கள
அச்சமயம் அவனையே கவனித்துக்
கொண்டிருந்தார்களாதலால், அவன் சமிக்ஞை
உடனே நெருங்கி அவனருகில் வந்து பயப
நின்றார்கள். "நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாட
என்று வாலிபன் கேட்டான். "இருக்கிறது ம
சொல்லத் தொடங்கிய ஒருவன், சட்டென்று
கொண்டான். "பார்த்தீர்களா? இதுதானா நீங்
கட்டளையை நிறைவேற்றுகிற லட்சணம்?"
கோபமாய்க் கேட்டான். "மன்னிக்க வேண்
"என்னுடைய கட்டளையைச் சத்தியமாய்
நிறைவேற்றுவீர்களா?" "நிறைவேற்றுவோ
நாட்டில் இருக்கும்போது என்னை நீங்கள் ச
கூடாது, தெரியுமா?" "தெரியும் சுவாமி!" "
தற்செயலாய்ச் சந்தித்தால் என்னைத் தெரிந்
கொள்ளக் கூடாது." "சித்தப்படி நடக்கிறோ
அமாவாசையன்று எல்லாரும் இந்தத் துறை
வந்துவிடவேண்டும்." "வந்துவிடுகிறோம்!"
எக்காரணத்தினாலாவது கப்பலுக்கு வந்து
என்னைப் பற்றி எவ்விதம் விசாரிப்பீர்கள்?"
வியாபாரி தேவசேனர் என்று விசாரிக்கிறோ

"இதிலெல்லாம் கொஞ்சங்கூடத் தவறக்கூட
சுவாமி!" மேற்படி வாலிப இரத்தின வியாட
யார் என்பதை நேயர்கள் இதற்குள்ளாக ஊக
கொண்டிருக்கலாம். ஆம்; பார்த்திப சோழ ப
புதல்வனும், தற்போது செண்பகத் தீவின் அ
விக்கிரமன் தான் அவன். சென்ற அத்தியாய
சம்பவங்கள் நடந்து ஏறக்குறைய மூன்று வ
ஆகிவிட்டன. இந்த மூன்று வருஷத்தில் வி
ஆட்சியில் செண்பகத் தீவு எல்லாத் துறைக
முன்னேற்றமடைந்து பேரும் புகழும் அடை
விக்கிரமனுடைய வரவுக்குப் பிறகு ஒரே த
தீவின் மீது பகைவர் படையெடுத்து வந்தார்
நேர்ந்த கதியை அறிந்த பிறகு செண்பகத் தீ
படையெடுக்க யாரும் துணியவில்லை. அத
விக்கிரமனுடைய தலைமையில் செண்பகத்
வீரர்கள் வேறு தீவுகளின் மேல் படையெடு
தீவுகளிலெல்லாம் புலிக்கொடியை நாட்டி வ
திரும்பினார்கள். விக்கிரமனுடைய வீரப் பி
மேதா விலாசத்தையும், மற்ற உயர் குணங்க
கீர்த்தியானது தூர தூரத்திலேயுள்ள தீவாந்தி
பரவத் தொடங்கியது. பல தீவுகளிலுள்ள ஜ
நல்லாட்சியையும், பாதுகாப்பையும், விரும்

விக்கிரமனுடைய ஆட்சிக்குள் வந்து கொண்

இந்த மூன்று வருஷ காலத்தில் விக்கிரமன் த
தாயாரையாவது, தாய்நாட்டையாவது மறந்
மற்றும், பல்லவ சாம்ராஜ்யத் தலைநகரின் வ
கண்ட இளநங்கையின் சந்திர வதனத்தையும்
முடியவில்லை. செண்பகத்தீவின் பிரஜைகள்
பாக்கிய வசத்தினால் கிடைத்த புதிய அரசை
விளங்க வேண்டுமென்னும் ஆசையுடன், வி
விவாகத்தைக் குறித்துச் சிலமுறை விக்ஞாப
கொண்டார்கள். மகாராஜா விடை கொடுத்த
சென்று சிறந்த அரசர் குலத்துப் பெண்ணை
வருவதாகவும் சொன்னார்கள். அப்போதெ
அவர்களுடைய விக்ஞாபனத்தை மறுதளித்
பற்றிப் தன்னுடைய பரிபூரண வெறுப்பையு
இதற்கு அடிப்படையான காரணம், அந்தக்
பெண்ணினுடைய கருவிழிகள் ஞாபகந்தா
யாருக்குத் தெரியும்?

நாளாக ஆக, விக்கிரமன் செண்பகத் தீவில்
தனிமையை அதிகமாய் உணரத் தொடங்கி
ஜனக்கூட்டத்துக்கு நடுவில் இருந்தும் தான்

தனித்திருப்பதை அவன் கண்டான். வெற்றி
செல்வாக்கும், திரளான மக்களின் போற்றுத
அவனுடைய இதயத்தில் நிறைவு ஏற்படவி
மூலை சூன்யமாக இருந்தது. அந்தச் சூன்ய
நாளுக்கு நாள் பெரிதாகிக் கொண்டு வந்தது
நயனங்களையுடைய அந்தப் பெண் மட்டும்
அருகில் இருந்தால்?' - என்ற எண்ணம் அடி
அது அவனுக்கு அளவிலாத வேதனையை
வேதனை தரும் எண்ணத்தை அவனால் மற
முடியாமலிருந்ததோடு, அந்த வேதனையில்
ஒருவித இன்பமும் இருப்பதை அவன் உண
அறியாமல் அடிக்கடி அவன் பெருமூச்சு வி
அவனுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொ
முகம் அவன் மனக்கண்ணின் முன்னால் தே
அவனுடைய இருதயமானது விரிந்து பொங்
எழுந்து நெஞ்சை அடைத்து விடுவதுபோல்
உண்டாகும்.

வேதனையுடன் இன்பமும் கலந்து உண்டாக்
ஞாபகத்தை அவன் ஓரளவு மறப்பதற்கு உத
சம்பவம் இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு நேர்ந்
விக்கிரமனுடைய கனவில் அருள்மொழி ரா

மகாராணிக்குரிய ஆடை ஆபரணங்கள் ஒன்
தூயவெள்ளைக் கலையுடுத்தி விபூதி ருத்திர
அவள் சிவபக்தியில் கனிந்த சிவவிரதையா
முன் எப்போதையும் விட அவளுடைய மு
அதிகமாக ஜொலித்தது. நாவில் நமசிவாய
ஜபித்துக் கொண்டு வந்த அருள்மொழித் தே
கனிவு ததும்ப நோக்கி "குழந்தாய் எனக்கு
என்றாள். விக்கிரமன் ஒன்றும் புரியாமல் தி
இத்தனை நாள் கழித்து இப்போது தானே உ
பார்த்தேன்? அதற்குள் போக விடை கேட்கி
போகப் போகிறாய்?" என்றான். அருள்மொ
விடை கூறாமல், "அப்பா குழந்தாய்! நான்
கொடுத்து விட்டேன். அதை நீ நிறைவேற்றி
முக்கியமாக அதன் பொருட்டே உன்னைப்
என்றாள்.

"என்ன வாக்குறுதி, அம்மா? யாருக்குக் கொ
"சக்கரவர்த்தியின் மகள் குந்தவியை நீ கல்ய
கொள்ள வேண்டும்!" விக்கிரமன் திடுக்கிட்
அம்மா சொல்கிறாய்? சக்கரவர்த்தி மகளுக்
சம்பந்தம்? யாருக்கு இம்மாதிரி வாக்குக் கொ
கேட்டான். "சிவனடியாருக்கு வாக்குக் கொ

குழந்தாய்! இராமபிரான் தகப்பனாரின் வாக்
நிறைவேற்றியது போல் நீ என்னுடைய வாக்
வேண்டும்." இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, அ
விக்கிரமனுடைய அருகில் நெருங்கி அவனு
கையை வைத்து ஆசீர்வதித்தாள். உடனே,
விழித்து எழுந்தான். "நல்ல வேளை! இதெ
போயிற்றே!" என்று சந்தோஷப்பட்டான். க
கண்டதெல்லாம் வெறும் சித்தப்பிரமை என்
பழைய பேச்சுகளும் நினைவுகளும் குழம்பி
கனவாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இல்
இத்தனையும் நடந்த பிறகு, "சக்கரவர்த்தி ம
செய்துகொள்" என்று தாய் தனக்குக் கட்டளை
இதைப் பற்றிச் சிவனடியாருக்கு அவள் ஏன்
வேண்டும்?

ஆனாலும் இந்தக் கனவுதான் விக்கிரமன் க
பெண்ணின் நினைவை ஒருவாறு மறப்பதற்
கனவு கண்டது முதல், அவனுக்குத் தன் அ
வேண்டுமென்ற ஆசை மிகுந்தது. அவள் எ
இருக்கிறாளோ? தன்னைக் காணாமல் எவ்வ
பரிதவிக்கிறாளோ? அன்று முதல், தாய் நாட்
போக வேண்டுமென்ற ஆர்வம் விக்கிரமனு

பொங்கத் தொடங்கிற்று. போய், அன்னைன
அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிடலாம்; தந்
விட்டுப்போன சோழர் குலத்து வீர வாளை
திருக்குறளையும் எடுத்துக் கொண்டு வரலா
தீர்மானித்துக் கொண்டு மந்திரி பிரதானிகளி
முக்கிய பிரஜைகளிடமும் தன் தீர்மானத்தை
அவர்கள் எவ்வளவோ ஆட்சேபித்தும் விக்
உறுதியை மாற்ற முடியவில்லை. "ஒருவே
வரும்போது உங்களுக்கு ஒரு மகாராணியை
கொண்டு வந்தாலும் வருவேன்" என்று விக்
விளையாட்டாகச் சொன்னது அவர்களுக்கு
அளித்தது. ஆகவே, தாய் நாட்டுக்குப் போக
வசதிகளுடன் வர்த்தகக் கப்பல் ஒன்று சித்த
கப்பலில் இரத்தின வியாபாரியாக வேஷம்
பிரயாணமானான். வர்த்தக வேஷம் தரித்த
சிலரும், செண்பகத் தீவின் நிஜ வியாபாரிக
அவனுடன் கப்பலில் புறப்பட்டார்கள்.

தாய் நாட்டில் எந்தத் துறைமுகத்தில் இறங்
பற்றிக் கொஞ்சம் சர்ச்சை நடந்தது. விக்கிரம
போக விரும்பிய இடம் உறையூராதலால், ந
துறைமுகத்தில் இறங்கலாம் என்று மற்றவர்

ஆனால், விக்கிரமனோ மாமல்லபுரத்துக்கே
என்றான். அவன் குழந்தையாயிருந்த காலத்
மாமல்லபுரத்துச் சிற்ப வேலைகளைப் பற்றி
அவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை
நெடுநாளாக உண்டு. பல்லவ வீரர்கள் அவ
சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து மாமல்லபுர
கப்பலேற்றியபோதே, "ஐயோ! இவ்வூரின்
சிற்பங்களைப் பார்க்காமல் போகிறோமே?"
வருந்தினான். இப்போது அங்கே இறங்கின
நிறைவேறுமல்லவா?

இதுவன்றி, இன்னொரு முக்கிய நோக்கமும்
நாட்டிலிருந்து சிறந்த சிற்பிகளையும், சித்தி
செண்பகத்தீவுக்கு அழைத்துப்போக அவன்
நாளடைவில் செண்பகத் தீவை ஓர் அற்புத
செய்துவிட வேண்டுமென்பது அவன் கொ
மனோரதம். அத்தகைய சிற்பங்களையும் சி
மாமல்லபுரத்திலல்லாமல் வேறு எங்கே கண்
சோழநாடுதான் இப்போது பழைய பெருமை
பாழடைந்து கிடக்கிறதே! இதையெல்லாந்
விக்கிரமன் மாமல்லபுரத்தில் இறங்க விரும்
இன்னொரு காரணமும் இருந்திருக்கலாம்.

வீதியிலும், பின்னர் மாமல்லபுரத்துக் கடற்க
பார்த்த இளநங்கையை மீண்டும் ஒருகால் ப
என்ற ஆசை அவன் உள்ளத்தின் அடிவாரத்
கிடந்திருக்கக்கூடும். இது விக்கிரமனுக்குக்
இருக்கலாம். மனித உள்ளத்தின் அந்தரங்க
அனைத்தையும் அறிந்து விட்டதாக யார் தா
முடியும்?

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இரண்டு
சந்திப்பு

மாமல்லபுரத்தில் கலைத் திருவிழா வழக்கம்
கொண்டிருந்தது. இவ்வருஷம் சக்கரவர்த்தி
விஜயம் செய்யவில்லை. சில காலமாகச் சக்
துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகவும், அதனால்
கலைவிழாவுக்கு வரவில்லையென்றும் ஜன
கொண்டார்கள். வேறு சிலர், சக்கரவர்த்தி
பல்லவ நாட்டிலேயே இல்லையென்றும், அ
இலங்கையிலிருந்து திரும்பிய பிறகு அவ
பாரத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு மாறுவேஷத்து

போயிருக்கிறார் என்றும் சொன்னார்கள். ஆ
சக்கரவர்த்தியின் குமாரன் மகேந்திரனும், கு
தேவியும் இவ்வருஷம் கலைவிழாவுக்கு வி
செய்திருந்தபடியால், மாமல்லபுர வாசிகள்
உற்சாகம் குன்றாமல் விழாவைச் சிறப்பாக
கலைவிழாவின் காட்சிகளையும், கற்பாறை
அற்புதமான சித்திரங்களையும், ஆங்காங்கு
கொண்டிருந்த இசை விருந்து, நாட்டியம், கூ
ஆகியவைகளையும் பார்த்து அனுபவித்துக்
கப்பலிலிருந்து இறங்கிய நமது இரத்தின வி
நெடுக்குமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய முகத்தில் அபூர்வமான கிளர்ச்
கண்களில் அளவில்லாத ஆர்வம் காணப்பட
எவ்வளவுதான் பார்த்த பிறகும் கேட்ட பிறகு
அவனுடைய இருதய தாகம் தணிந்ததாகத்
பார்க்கப் பார்க்க, கேட்கக் கேட்க, அந்தத் தா
பெருகிக் கொண்டிருந்ததென்று தோன்றியது
அதிசயமான சிற்பக் காட்சிகளையும், உயிரு
ஓவியங்களையும் பார்க்கும்போது, ஊனை
உருக்கும் இசை அமுதத்தைப் பருகும் போ
அடைந்த அனுபவம் ஆனந்தமா? அல்லது

அல்லது இரண்டும் கலந்த உணர்ச்சியா? இ
வியாபாரிக்குப் பக்கத்தில் தலையிலும் தோ
மூட்டைகளைச் சுமந்து கொண்டு ஒரு குள்ள
கொண்டிருந்தான். அவனுடன் இரத்தின வி
காட்டிப் பேசுவதைப் பார்த்தால் குள்ளனுக்
என்று ஊகிக்கலாம். அவன் செவிடு மட்டும
ஊமையாகக்கூட இருக்கலாமென்றும் தோ
தன்னுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி வே
தெரியப்படுத்த முடியாமலிருக்கும் பொரு
வியாபாரி அத்தகைய ஆளைப் பொறுக்கி
வேண்டும்.

ஆமாம்; அந்த இளம் வர்த்தகங்களின் நட
கவனித்துப் பார்ப்பவர்களின் உள்ளத்தில் ச
பண்ணுவனவாய்த் தான் இருந்தன. அவன்
காட்சியோ, சித்திரக் காட்சியோ உள்ள இட
நிற்பான். சிற்பங்களையும் சித்திரங்களையு
பார்ப்பதோடல்லாமல் பக்கத்தில் நிற்கும் சி
கவனிப்பான். அவர்களில் யாராவது ஒருவ
நேர்ந்தால் அவனை நெருங்கி முதுகைத் த
விஷயம் பேச வேண்டும்; கொஞ்சம் ஒதுக்
வருகிறாயா?" என்று கேட்பான். இரத்தின

கம்பீரத் தோற்றத்தையும் களையான முகத்
யாருக்குத்தான் அவன் பேச்சைத் தட்ட மன
சொற்படியே கொஞ்சம் தனியான இடத்துக்
வருவார்கள். அவர்களிடம் அவ்வர்த்தகன்
அப்பால் தான் வசிக்கும் தேசத்தைப் பற்றிய
வளத்தையும் செல்வத்தைப் பற்றியும் பிரமா
வர்ணிப்பான். கரிகாலச் சோழச் சக்கரவர்த்தி
கடல் கடந்து சென்ற தமிழர்கள் தான் அத்தே
வசிக்கிறார்களென்றும், அவர்களுக்குத் தாய்
போன்ற திருக்கோயில்களும் சிற்பங்களும்
ஒரு குறையைத் தவிர வேறு குறையே கிடை
எடுத்துச் சொல்வான்.

"அந்தத் தேசத்துக்கு நீ வருகிறாயா? வந்தா
வரும்போது பெருஞ் செல்வனாகத் திரும்பி
நாட்டில் தரித்திரம் என்பதே கிடையாது. தெ
இரத்தினக் கற்கள் இறைந்து கிடக்கும்!" என்
குள்ளன் தூக்கிக் கொண்டு வந்த பையிலிரு
இரத்தினக் கற்களை எடுத்து அவர்களிடம் க
இரத்தின வியாபாரியின் பேச்சிலேயே அ
சிற்பி மயங்கிப் போயிருப்பான். கை நிறை
கற்களைக் காட்டியதும் அவன் மனத்தை நி

கொண்டு தன்னுடைய சம்மதத்தைத் தெரிவி
சம்மதம் தெரிவிக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும்
ஒன்றைப் பொறுக்கிக் கொடுத்து, "அடுத்த
புலிக் கொடி உயர்த்திய கப்பல் ஒன்று இந்த
வரும். அந்தக் கப்பலுக்கு வந்து இந்த இரத்
காட்டினால் கப்பலில் ஏற்றிக் கொள்வார்கள்
இளம் வர்த்தகன்.

கலைத் திருவிழா நடந்த மூன்று தினங்களிலு
வியாபாரி மேற்சொன்ன காரியத்திலேயே ஈ
மூன்றாவது நாள் விஜயதசமியன்று அவன்
கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று எதிர்பாராத
கண்டான். (எதிர்பாராததா? அல்லது ஒரு
தானா? நாம் அறியோம்.) ஆம்; அவன் உள்
கொள்ளை கொண்ட நங்கை முன் போலவே
காட்சிதான். மூன்று வருஷத்துக்கு முன்பு பா
இப்போது அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் சி
தோன்றியது. அன்றைக்கு அவளுடைய முக
அஸ்தமித்த பிறகு நீலக் கடலில் உதயமாகு
சந்திரனைப்போல் பசும்பொன் காந்தியுடன்
இன்றோ அதிகாலை நேரத்தில் மேற்குத் தி
அஸ்தமிக்கும் சந்திரனைப் போல் வெளிறிய

பொன்னிறமாயிருந்தது. அப்போது முகத்தி
குதூகலத்துக்குப் பதிலாக இப்போது சோர்வ
விஷமம் நிறைந்திருந்த கண்களில் இப்போ
தோன்றியது. இந்த மாறுதல்களினாலே அந்
சௌந்தரியம் மட்டும் அணுவளவும் குன்றவ
அதிகமாயிருந்ததென்றும் சொல்லலாம்.

வீதியோடு போய்க் கொண்டிருந்த இரத்தின
தனக்குப் பின்னால் கூட்டத்தில் ஏதோ கலக
உண்டாவதைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தா
புடைசூழ ஒரு சிவிகை வருவதைக் கண்டா
இருந்த பெண் தன் இருதய மாளிகையில்
குடிகொண்டிருந்தவள்தான் என்பதை ஒரு
கொண்டான். அச்சமயத்தில் அவன் நெஞ்சு
கண்களில் நீர் தளும்பிற்று. இம்மாதிரி சந்தர்
என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி
வைத்திருந்ததெல்லாம் சமயத்துக்கு உதவவி
ஒதுங்கி நின்று கொண்டான். பல்லக்கின் பக்
திரும்பி வேறு திசையை நோக்கினான். அவ
இடத்தைச் சிவிகை தாண்டியபோது தன்னை
விசாலமான கரிய கண்கள் கூர்ந்து நோக்குவ
அவனுக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. திரும்பி

பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் அளவு மீறிட்
பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அவன் வேறு தி
பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பல்லக்கு கொஞ்
போன பிறகுதான் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப்
பல்லக்கில் உட்கார்ந்திருந்த பெண் தன்மீது
எடுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் க
கணம் அவனுடைய கண்கள் மறுபடியும் கீழே

ஆனால் பல்லக்கு மேலே போகவில்லை; நி
பல்லக்குடன் போய்க் கொண்டிருந்த வீரர்கள்
இரத்தின வியாபாரியை நோக்கி வந்தான்.
"அப்பா! தேவிக்கு உன்னிடம் ஏதோ கேட்க
கொஞ்சம் வந்துவிட்டுப்போ!" என்றான். இ
அவனுடன் பல்லக்கை நோக்கிப் போனான்.
வினாடி நேரத்துக்குள் அவனுடைய உள்ளத்
என்னவெல்லாமோ எண்ணங்கள் கொந்தளி
பெண் யாராயிருக்கும்? எதற்காக நம்மை அ
நம்மை அடையாளங் கண்டு கொண்டாளோ
இத்தனை நாளும் நம்மை ஞாபகத்தில் வைத்
கொண்டிருந்ததாக ஏற்படுகிறதே? இவள் உ
என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஒருவேளை சக்க
மகளாகவே இருக்குமோ? ஐயோ! அவ்வித

இருந்துவிட்டால்...! இரத்தின வியாபாரி பவ
வந்து அந்தப் பெண்ணின் முகத்தை ஏறிட்டு
அப்பப்பா! அவளுடைய பார்வைதான் எவ்
பெண்களின் கண்களை வாளுக்கும் வேலுக்
ஒப்பிடுகிறார்கள் போலும்! ஆமாம்; குந்தவி
கண்களின் வழியாக அவனது இருதயத்தை
அதன் இரகசியத்தைக் கண்டுபிடிக்க விரும்
போலேதான் பார்த்தாள். இவ்விதம் சற்று நே
பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, "ஐயா! நீர் ம
மனுஷர் இல்லை போலிருக்கிறதே?" என்றா

"ஆம். தேவி! நான் கடலுக்கப்பால் உள்ள
வசிப்பவன் இரத்தின வியாபாரம் செய்வதற்
வந்தேன். என் பெயர் தேவசேனன்" என்று
பாடம் ஒப்புவிக்கிறவனைப்போல் மறுமொ
இரத்தின வியாபாரி. அவனுடைய படபடப்
வியப்பை அளித்திருக்க வேண்டும். மறுபடி
மௌனமாக உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்
என்று சொன்னீர்?" என்றாள். "செண்பகத் தீ
- செண்பகத் தீவு - கேட்ட ஞாபகமாய் இருக்
தீவை ஆளும் அரசன் யாரோ?" "செண்பகத்
அரச வம்சம் நசித்துப் போயிற்று. சோழ நா

விக்கிரமர்தான் இப்போது எங்கள் அரசர்."
சொன்னபோது குந்தவியின் முகத்தில் உண்
இரத்தின வியாபாரி கவனிக்காமல் போகவி
தேசப் பிரஷ்டனை இன்னும் இவள் நினைவ
கொண்டுதானிருக்கிறாள்! ஆனால் இவள் ய
முககாந்தியும் சௌந்தரியமும் உள்ளவள் ஒ
அத்தகைய சந்தேகமே இரத்தின வியாபாரிக்
உண்டாக்கிற்று.

அப்போது குந்தவி, "நீர் இரத்தின வியாபாரி
சொன்னீரல்லவா?" என்று கேட்டாள். "ஆம்
இந்தக் குள்ளன் தலையில் உள்ள மூட்டைக
இரத்தினங்கள் இருக்கின்றன. வேணுமானா
எடுத்துக் காட்டுகிறேன்." "இப்போது வேண்
கூட்டம் சேர்ந்து போகும். சாயங்காலம் அர
வாரும்" என்றாள் குந்தவி. அரண்மனை! இ
கேட்டதும் அந்த இளம் வர்த்தகனுடைய மு
ஏன் சிணுங்குகிறது? அந்தச் சிணுக்கத்தைக்
கவனித்தாளோ, என்னவோ தெரியாது. எ
போய் நினைத்துக் கொண்டவள் போல், "அ
கட்டாயம் அரண்மனைக்கு வாரும். சக்கரவ
குந்தவி தேவிக்கு இரத்தினம் என்றால் ரொ

கட்டாயம் உம்மிடம் வாங்கிக் கொள்வாள்.
மூட்டையிலுள்ள இரத்தினங்கள் அவ்வளவை
கொண்டாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம்" என்
வியாபாரி பெருமூச்சு விட்டான். மனத்திலி
ஏதோ ஒன்று நீங்கியவன் போலத் தோன்றி
எல்லாவற்றையும் ஒரே இடத்தில் விற்றுவிட
ஆசை எனக்கில்லை. இந்தத் தேசத்தில் இன்
இடங்களையும் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புகிறே
வேண்டிய இரத்தினங்களை நீங்கள் வாங்கி
போதும்" என்றான்.

"அதற்கும் நீர் அரண்மனைக்குத்தான் வந்தா
கட்டாயம் வருகிறீரா?" "வருகிறேன்; ஆனா
குள் வந்து யார் என்று கேட்கட்டும்." "குந்த
மாதவி என்று கேட்டால் என்னிடம் அழைத்
"தடை ஒன்றும் இராதே?" "ஒரு தடையும் இ
இப்படி நீர் இரத்தின மூட்டைகளைப் பகிரங்
கொண்டு சுற்றுகிறீரே! திருடர் பயம் இல்லை
"நன்றாகக் கேட்டீர்கள்! நரசிம்ம பல்லவ சக்
ஆட்சியில் திருட்டுப் பயமும் உண்டா?" எ
வியாபாரி. குந்தவி புன்னகையுடன், "அப்ப
சக்கரவர்த்தியின் புகழ் அப்படிக் கடல் கடந்

எல்லாம் பரவியிருக்கிறதா? சந்தோஷம். நீர்
அவசியம் அரண்மனைக்கு வருகிறீர் அல்ல
கேட்டாள். "கட்டாயம் வருகிறேன்" என்றா
குந்தவியின் கட்டளையின் பேரில் பல்லக்கு
இரத்தின வியாபாரி நின்ற இடத்திலேயே நி
ஜனக்கூட்டத்தில் மறையும் வரையில் அந்த
பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். "என்ன அப்பா
ஒரே பக்கம் பார்ப்பாய்? கண்விழி பிதுங்கட்
ஒரு கடூரமான குரலைக் கேட்டு அந்த இளம்
திடீரென்று காலால் நெருப்பை மிதித்தவன்
திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு கருநிறக் குதிரை
மாரப்ப பூபதி அமர்ந்து தன்னை ஏளனப் பா
பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் மூன்று
மாரப்பன் புன்னகை

விக்கிரமன் செண்பகத்தீவில் இருந்த காலத்
நாட்டையும், தாய்நாட்டில் உள்ளவர்களைப்
சிந்தனை செய்வான். அருள்மொழி, சிவனடி

வள்ளி, காஞ்சி நகர்ப் பெண் ஆகியவர்கள் .
உள்ளத்தில் இடைவிடாமல் தோன்றுவார்கள்
அவர்களுக்கிடையில் மாரப்ப பூபதியும் சி
அவனுடைய நினைவுக்கு வருவான். அப்
விக்கிரமனுடைய உள்ளமும் உடலும் அரு
அவமானத்தினாலும் சுருங்கிப்போகும். சித்
வஞ்சித்து நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து வி
சிராப்பள்ளி மலையில் அவன் புலிக்கொடி
முயன்ற அன்றைத் தினமே வெளியாகிவிட்
முயற்சிக்கு மாரப்ப பூபதி பூரண உதவி செ
வாக்களித்திருந்ததற்கு மாறாக அவர் அச்சம
வராமலே இருந்துவிட்டது மாத்திரமில்லை
முன்னதாகப் பல்லவ சேனாதிபதிக்குத் தக
என்பதும் அவனைச் சிறைப்படுத்திக் காஞ்
போன வீரர்களின் பேச்சிலிருந்து தெரிந்து

ஆகையால், மாரப்ப பூபதியைப் பற்றி நி
போதெல்லாம் விக்கிரமனுடைய உள்ளம் க
கசந்தது. சோழ வம்சத்தில் இப்படிப்பட்ட ம
பிறந்ததை எண்ணி எண்ணி அவன் மனம் கு
இவ்வாறு அவனுடைய அருவருப்புக்கும்
உணர்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்த மாரப்ப பூ

சற்றும் எதிர்பாராத சமயத்தில் திடீரென்று எ
விக்கிரமனுக்கு எப்படியிருந்திருக்குமென்று
வேண்டுமா? இரத்தின வியாபாரியின் முகத்
திகைப்பை மாரப்ப பூபதி கவனித்தவனாய்,
மிரளுகிறீர்? ஏதோ திருடனைப் பற்றிப் பே
ஒருவேளை நான் தான் திருடன் என்று நினை
கொண்டீரோ?" என்று சொல்லி மீண்டும் ஏ
சிரித்தான். இதற்குள் விக்கிரமன், ஒருவாறு
கொண்டு விட்டான். "இந்த நாட்டுத் திருடர்
எப்படியிருப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரிய
இந்த நாட்டான் அல்ல. ஆனால் நரசிம்ம சக்
ஆட்சியில் திருட்டுப்புரட்டே கிடையாதென்
கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் நீர் தி
முடியாது" என்றான்.

"அசலூர்க்காரனாயிருந்தாலும் அகம்பாவத்
குறைச்சல் இல்லை. நீர் எந்தத் தேசம், ஐயா?
என்ன? எதற்காக இந்த நாட்டுக்கு வந்திருக்
கேட்டான். "உமக்குத் தெரிந்தேயாக வேண்
சொல்கிறேன். என் பெயர் தேவசேனன்; இர
செய்ய வந்திருக்கிறேன்." "ஓகோ! இரத்தின
செய்வதற்கா வந்திருக்கிறீர்? அப்படியா சம

வியாபாரி ஒவ்வொரு கல் தச்சனாகக் கூப்பி
இரகசியம் பேச வேண்டும்? பல்லவ நாட்டி
சிற்பிகளைக் கலைத்து அழைத்துப் போகிற
சக்கரவர்த்தி என்ன தண்டனை விதிப்பார் ெ
"எனக்குத் தெரியாது! ஐயா! நான்தான் அய
என்றேனே? இவ்வளவு விசாரணை புரியும்
எனக்குத் தெரியவில்லையே?" மாரப்ப பூப
சிரித்தான். "நான் யார் என்று தெரியவில்லை
வெண்ணாற்றங்கரைப் போர்க்களத்தில் உயி
மகாராஜாவுக்கு உடன்பிறந்த சகோதரன் நா
நாட்டின் பிரதம சேனாதிபதி!"

இப்படிச் சொல்லியபோது இரத்தின வியாப
ஏதாவது மாறுதல் தெரிகிறதா என்று மாரப்ப
பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியாமல் போகவே "
உம்முடைய காதுக்கு எட்டியிராவிட்டாலும்
சூராதி சூரருமான பார்த்திப மகாராஜாவின்
எட்டியிருக்க வேண்டுமே? அந்தப் பெயரை
கேட்டதில்லையா? அப்படி எந்தக் கண்கா
மனுஷர் ஐயா நீர்?" என்று கேட்டான். இரத்
யோசிப்பவன்போல் காணப்பட்டான். பிறகு
மாரப்பனை ஏறிட்டுப் பார்த்து, "ஆமாம். ப

மகாராஜாவின் புகழை நிச்சயம் கேள்விப்ப
அவருடைய புதல்வர் விக்கிரமர்தான் இப்
செண்பகத் தீவுக்கு அரசர், நான் அவருடை
ஆகையால் பார்த்திப மகாராஜாவைப் பற்றி
பரிகாசமாகவோ எதுவும் என் காது கேட்கச்
வேண்டாம்!" என்றான்.

மாரப்பனுடைய முகத்தில் இப்போது சிறிது
காணப்பட்டது. ஆயினும் அவன் உடனே ச
கூறினான்! "ஓஹோ! அவ்வளவு ராஜபக்தி
நீர்? உம்முடைய முகத்தில் விழித்தாலே பு
அதனால்தான் உம்மை விட்டுப் போகவே
என்கிறது. ஆமாம், உமது பெயர் என்னவெ
"தேவசேனன்." "தேவசேனன் - ஆகா! என்
பெயர்! - இவ்வுலகில் பெயர், புகழ் எல்லா
சொல்வது எவ்வளவு பிசகு? உம்முடைய
உம்மிடம் இரத்தினம் வாங்கலாம். இருக்கட்
குந்தவி தேவி இரத்தினம் வாங்குவதற்குத்த
அரண்மனைக்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறார்க
குந்தவி தேவியா? யாரைச் சொல்கிறீர்?" எ
வியாபாரி உண்மையான வியப்புடனே கே
பல்லக்கில் போனாளே. அந்தத் தேவியைத்

குந்தவி தேவியின் தோழி மாதவி அல்லவா

"ஓஹோ! உன்னிடம் அப்படி ஒரு பொய் சொ
வைத்தாளாக்கும். அப்பாவுக்கு ஏற்ற பெண்
தேசத்து மனுஷன் அல்லவென்று நிச்சயமாய்
அல்லது இந்தத் தேசத்தைவிட்டு வெளியேற்
பட்டவனாயிருக்க வேண்டும்...." இந்த இட
தனக்குதானே பேசிக் கொண்டான். பிறகு தி
தேவசேனனை உற்றுப் பார்த்து, "ஆமாம்; உ
ராஜா விக்கிரமன் என்று சொன்னீரே? அவ
அருள்மொழி ராணிக்கு நேர்ந்த விபத்தைப்
தெரியுமா?" என்று கேட்டான். இந்தக் கேள்
மாரப்பபூபதி என்ன எதிர்பார்த்தானோ, அது
சித்தியாகிவிட்டது. இத்தனை நேரமும் மாற
போலிருந்த இரத்தின வியாபாரியின் முகம்
அளவிலாத பீதியுடனும் ஆத்திரத்துடனும், "
அருள்மொழி ராணிக்கு என்ன?" என்று அ
கொண்டு கேட்டான். மாரப்பன் முகத்தில் பு
அதே சமயத்தில், அவர்களுக்குப் பின்னால்
ஒரு பெரும் கோலாகல கோஷம் எழுந்தது.
அழித்து வாகை சூடிய நரசிம்ம பல்லவேந்
விஜயீ பவ!" என்று ஏககாலத்தில் அநேகம்

வாழ்த்தொலிகள் கிளம்பி ஆரவாரித்தன. "ச
வருகிறார், சக்கரவர்த்தி வருகிறார்" என்று ட
காதில் விழுந்தது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் நான்கு
வழிப்பறி

சக்கரவர்த்தி கம்பீரமான பட்டத்து யானைமீ
வந்தார். அவர் நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு ப
வந்தபடியாலும், முன்னறிவிப்பு இல்லாமல்
விதமாக வந்தபடியாலும், நகரவாசிகள் பட்
சூழ்ந்து கொண்டு அளவில்லா ஆரவாரங்க
இந்த ஆரவாரம் காதில் விழுந்ததும், மாரப்
செலுத்திக் கொண்டு அவசரமாக அங்கிருந்
சென்றான். தேவசேனன் வீதி ஓரமாக ஒதுங்
நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டத
தான் பார்க்கக் கூடாதென்று அவன் பல்லை
வேறு திசையை நோக்கி நின்றான். ஆனால்
அவன் நின்ற இடத்துக்கு நேராக வீதியில் ெ
அவனுடைய உறுதி கலைந்தது. சோழ வம்ச

வைரியானாலும், உலகெல்லாம் புகழ் பரப்
வீரரல்லவா நரசிம்ம சக்கரவர்த்தி? அவனை
அவனுடைய பார்வை அவர்மீது சென்றது.
சக்கரவர்த்தியும் அவன் நின்ற பக்கமாகத் த
கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தினார். அந்தக்
போது இரத்தின வியாபாரியின் முகமும் ஒ
அவருடைய பார்வைக்கு இலக்காயிற்று. அ
பார்க்கும்போது அவருடைய கண்களில் தி
மாறுதல் காணப்படவில்லை. கண்ணிமைக
போகக் கூட இல்லை. அவனுடைய முகத்
தாண்டிக்கொண்டு அவருடைய பார்வை அ
சென்றுவிட்டது.

பட்டத்து யானையும் மேலே சென்றது. இரத்
பெரும் ஆபத்திலிருந்து தப்பியவன்போல்
விட்டான். ஜனக்கூட்டம் எல்லாம் போகும்
நேரம் அங்கேயே நின்று அவன் யோசனை
கொண்டிருந்தான். அவன் உள்ளத்தில் பெ
உண்டாயிற்று. முக்கியமாய் மாரப்ப பூபதி
சந்தித்ததை எண்ணியபோது நெஞ்சம் துணு
சித்தப்பாதான் இப்போது சோழநாட்டுச் சே
அவருடைய துரோகத்துக்குக் கூலி கிடைத்

தன்னிடம் ஏன் அவ்விதம் பேசினார்? ஒருவே
அடையாளங் கண்டு கொண்டிருப்பாரோ? அ
உண்மையில் சக்கரவர்த்தியின் குமாரிதானா
தன்னிடம் எதற்காகப் பெயரை மாற்றிக் கூறி
அரண்மனைக்கு வரும்படி ஏன் வற்புறுத்திச்
புறத்திலும் தன்னை அபாயங்கள் சூழ்ந்திரு
தேவசேனனுக்குத் தோன்றியது. இனிமேல் ம
இருந்தால் விபரீதங்கள் நேரலாம் என்று நினை
அருள்மொழித் தேவியைப் பற்றி மாரப்ப பூ
சொன்னதை நினைத்தபோது அவனுடைய
முதலில் உறையூருக்குப் போய் அன்னையை
வேண்டும். மற்றக் காரியங்கள் எல்லாம் பிற
கொள்ளலாம்.

மாமல்லபுரத்தில் ஒரு குதிரையை வாங்கிக்
உறையூருக்கும் போகலாம் என்ற உத்தேசம்
இருந்தது. அந்த உத்தேசத்தை இப்போது
வாங்குவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்தால் அத
விளையுமோ, என்னமோ? மாரப்பன் மறுப
பார்த்துவிட்டால், அவனிடமிருந்து தப்புவத
நல்ல வேளையாக அந்தச் சமயத்திலேயே ச
வீதியிலே வந்தார்! அருள்மொழியைப் பற்ற

சொன்னதும் தான் பதறிவிட்டது விக்கிரமனு
வந்தது. ஒருவேளை தன்மேல் சந்தேகம் கெ
உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகத்தான் ப
வஞ்சகமாகப் பேசினாரோ? இன்னும் ஒரு வ
சக்கரவர்த்தி வராதிருந்தால் சித்தப்பா தன்னை
கண்டுபிடித்திருப்பார்! கண்டுபிடித்து என்ன
என்பது மறுபடியும் விக்கிரமனுக்கு நினைவ
அவனை என்னவோ செய்தது, மாமல்லபுரத்
எதற்காக வந்திருக்கிறார்? இங்கே என்ன செ
கொண்டிருக்கிறார்? எதுவாயிருந்தாலும் அ
இங்கே இருப்பது ஒரு விதத்தில் நல்லதாய்ப்
அங்கு இருக்கும்போதே, தான் உறையூருக்கு
அன்னையைப் பார்த்துவிட்டுத்
திரும்பிவிடவேண்டும்.இன்றைக்கே இவ்வி
விட வேண்டும். வழியிலே எங்கேயாவது கு
வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

இவ்விதம் தீர்மானம் செய்துகொண்டு விக்கி
உண்மைப் பெயராலேயே இனி நாம் அழை
தங்கியிருந்த சத்திரத்தை நோக்கி விரைந்து
போகும்போது முன்னும் பின்னும் அடிக்கடி
கொண்டான். குதிரைச் சத்தம் கேட்டால் உட

மறைந்து கொண்டான். இவ்விதம் சென்று ச
அடைந்ததும், அங்கு வழிப் பிரயாணத்திற்
சேகரித்து வைத்திருந்த பொருள்களை எடுத்
குள்ளனையும் மூட்டைகளைச் சுமந்து வரு
கொண்டு கிளம்பினான். தான் சத்திரத்துக்கு
சென்றிருந்தபோது, குள்ளன் வெளியில் கா
மனிதனுடன் சமிக்ஞை மூலம் ஏதோ பேசி
கவனிக்கக்கூட இல்லை. விக்கிரமன் குள்ள
மாமல்லபுரத்தை விட்டுக் கிளம்பிய போது
பொழுது இருக்கும். நகர வாசலைக் கடந்து
ராஜபாட்டையில் நடக்க ஆரம்பித்த சமயம்
கதிரவனின் கிரணங்கள் பசும்பொன் நிறத்
அந்தக் காலத்தில் மாமல்லபுரத்திலிருந்து கா
காஞ்சியிலிருந்து உறையூருக்கும் ராஜபாட்
மாமல்லபுரத்திலிருந்து காஞ்சி செல்லும் பா
எப்போதும் ஜனங்களின் போக்குவரவினா
இருக்கும். குதிரைகள் மீதும் யானைகள் மீது
ஜனங்கள் போய்க் கொண்டே இருப்பார்கள்
நெடுகிலும் ஒன்றுக்கொன்று வெகு சமீபத்தி
கோவில்களும், மடாலயங்களும், சத்திரங்க
பந்தல்களும், பலவிதக் கடைகளும், பாடசா
நெடுகிலும் காணப்படும். இதனாலெல்லாம்

வெளிநாடுகளிலிருந்து புதிதாக வருகிறவர்க
மாமல்லபுரத்திலிருந்து காஞ்சி வரையில் ஒ
நகரந்தானோ என்று தோன்றும்.

இத்தகைய ராஜபாட்டையிலிருந்து இடையி
சென்ற குறுக்குப் பாதைகளும் ஆங்காங்கு இ
குறுக்குப் பாதையில் ஒன்று மாமல்லபுரத்துக்
தூரத்துக்கப்பால் பிரிந்து அடர்ந்த காடுகளி
சென்றது. மாமல்லபுரத்திலிருந்து நேரே உ
விரும்புவோர் இந்தக் குறுக்குப் பாதை வழி
காஞ்சிக்குக் கொஞ்ச தூரம் தெற்கே உறையூ
அடையலாம். குறுக்கு வழியில் செல்வதால்
அவர்களுக்கு நடை மீதமாகும். ஆனாலும்,
காட்டுப்பாதை வழியாக ஜனங்கள் அதிகமா
முக்கியமாக, இரவில் யாருமே போகமாட்ட
பாதையில் சில இடங்களில் துஷ்ட மிருகங்
அதிகமாயிருந்தது. இதுமட்டுமல்லாமல், பி
பத்திரகாளி கோயில் ஒன்றும் அந்த வழியி
சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைக்கு மாறாக இந்த
கோயிலில் 'சாக்தர்' 'கபாலிகர்' முதலியோர்
கொடுப்பது வழக்கம் என்ற வதந்தி இருந்த
நேரத்தில் அந்தப் பாதை வழியாகப் போக

வீரர்களும் தயங்குவார்கள்.

இதையெல்லாம் அறிந்திராத விக்கிரமன் கு
காட்டப்பட்டவனாய், சூரியன் அஸ்தமிக்கு
குறுக்குக் காட்டுப்பாதை பிரியும் இடத்துக்
குள்ளன் அந்தப் பாதை வழியாகப் போகல
சமிக்ஞையால் சொன்னபோது, விக்கிரமன்
தயங்கினான். பிறகு, 'பயம் என்ன?' என்று
திடப்படுத்திக் கொண்டு அந்தக் குறுக்குப் ப
இறங்கினான். உறையூருக்குச் சீக்கிரத்தில்
அன்னையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆ
அவனுடைய மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொ
உதவியாயிருந்தது. அதோடு இன்னொரு க
அந்த முச்சந்திக்குச் சற்று தூரத்தில் குறுக்கு
நாலுபேர் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த
பார்த்தான். அவன் குறுக்குப் பாதையில் இ
மேற்சொன்ன நால்வரும் எழுந்திருந்து விறு
நடக்கத் தொடங்கினார்கள். தான் கொஞ்சம்
நடந்தால் அவர்களோடு சேர்ந்து கொள்ளல
துணையாயிருக்குமென்றும் விக்கிரமன் எ
அந்தப் பாதையில் வேகமாக நடக்கலானா
வழக்கத்தைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் மெதுவ

நடந்தபடியால், விக்கிரமனுடைய எண்ணம்
நிறைவேறுவதாயில்லை.

அந்தப் பாதையில் போகப்போக இருபுறங்க
அடர்த்தியாகிக் கொண்டு வந்தது. முன்னிரு
காலமாதலால், நாலா புறத்திலிருந்தும் இரு
வந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் நன்றாய் இ
ஆனால் வானம் துல்லியமாயிருந்தபடியால்
கண்டுபிடித்து நடப்பதற்கு அவசியமான வெ
விண்மீன்கள் அளித்தன. மற்றபடி பாதையி
மரங்கள் அடர்ந்திருந்தபடியால் ஒரே அந்தக
அந்தக் கனாந்தகாரத்தில் அந்த வனாந்தரப்
எண்ணில் அடங்காத மின்மினிகள் பிரகாசித்
காட்சியானது வனதேவதைகள் தங்களுடை
சக்தியினால் தீபாலங்காரம் செய்தது போலத்
நேரம் ஆக ஆக, விக்கிரமனுடைய தீரம் மி
கூடச் சிறிது பதைபதைப்பு உண்டாகத் தொ
சில சமயம் சலசலப்புச் சத்தம் உண்டாகும்;
மிருகங்களின் குரல் ஒலியும் ஆந்தைகளின்
கூவலும் கேட்கும். இந்தக் காட்டுப் பாதை இ
எவ்வளவு தூரம் வரை போகும். இரவில் எ
என்னும் விஷயங்களை அந்த ஊமைக் குள்

விக்கிரமன் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள விரு
இருள் காரணமாகக் குள்ளனுடன் சமிக்ஞை
சம்பாஷணை நடத்துவது எளிதாக இல்லை.

இருட்டி சுமார் ஒரு ஜாமப் பொழுது ஆகியி
அப்பால் போக இஷ்டப்படவில்லை. இருண்
வனப்பிரதேசத்தில் தன்னைத் திடீரென்று தா
அபாயங்கள் பல மறைந்து காத்திருப்பதாக
இருதய அந்தரங்கத்தில் ஏதோ ஒரு குரல் கெ
இருந்தது. திரும்பி இராஜபாட்டைக்கே போ
எண்ணம் உண்டாயிற்று. போகப் போக இந்
ரொம்பவும் வலுப்பட்டது. மேலே நடக்க அ
மறுத்தன. குள்ளனுடைய தோளைத் தட்டி நி
நின்றான். அவன் நின்ற அதே சமயத்தில் எ
வெகுதூரத்தில் 'டக் டக்' 'டக் டக்' என்று குதி
சத்தம் கேட்டது. குள்ளன் அதைக் கூர்ந்து க
பார்த்ததும், விக்கிரமனுக்கு உண்டான ஆச்
இல்லை. இவன் செவிடனாய் இருந்தால் அ
சத்தம் எப்படி இவனுக்குக் கேட்டது? உடலே
அரையில் மேலங்கியினால் மறைக்கப்பட்டு
உடைவாளைப் பளிச்சென்று கையில் எடுத்
காரிருளில், நெய் தடவித் தீட்டப்பட்டிருந்த

பளபளவென்று மின்னிற்று. விக்கிரமன் குள்
தலையிலிருந்த பரட்டை மயிரை ஒரு கையி
கத்தியை ஓங்கி, அடேய்! உண்மையைச் சொ
செவிடன்தானா? உனக்குக் காது கேட்பதில்
உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் இங்கேயே
இந்த வாளுக்குப் பலியாவாய்?" என்றான்.

குள்ளன் உரத்த குரலில் சிரித்தான். 'கக் கக்,
ஒலியை எழுப்பிய அந்தச் சிரிப்பின் பயங்க
விக்கிரமனுடைய உடம்பின் இரத்தத்தை உ
செய்தது. இதனால் விக்கிரமன் ஒரு கணம் த
நின்றபோது, குள்ளன் அவனுடைய பிடியிலி
கொண்டு விடுபட்டு, ஒரு பத்தடி தூரம் பாய்
அங்கு நின்றபடி இரண்டு கைகளையும் வாய
கொண்டு மிகக் கோரமான நீடித்த சத்தத்தை
மனிதக் குரலுமில்லாமல், மிருகங்களின் குர
கேட்பதற்குச் சகிக்க முடியாத அருவருப்பை
உண்டாக்குவதாயிருந்த அந்தச் சத்தத்தைத் த
கேட்பவர்கள், 'பேய் பிசாசுகள் ஊளையிடுகி
எண்ணிப் பீதி அடைந்தார்களானால், அதில்
அடைவதற்கு இடம் இராது. அந்தச் சத்தத்
விக்கிரமனுடைய உடம்பு ஒரு நடுக்கம் நடு

உடனே அவன் சமாளித்துக் கொண்டு, அந்
அக்குள்ளனை வெட்டிக் கொன்று விடுவது
தீர்மானத்துடன் பாய்ந்து சென்றான். அதே
பாதையில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து மரங்களின்
நாலு பேர் பாய்ந்து ஓடிவந்தார்கள். அவர்க
கத்திகளைக் கண்டதும் விக்கிரமனுக்கு நெ
துணிவும் தைரியமும் பிறந்தன. இருட்டினா
தனிமையினாலும், குள்ளனுடைய பயங்கர
மனிதர் உலகுக்குப் புறம்பான பேய் உலகத்
வந்திருக்கிறோமோ என்று எண்ணி மனதில்
அடைந்திருந்த விக்கிரமனுக்கு கத்திகளைக்
மனித உலகத்தைச் சேர்ந்த காரியந்தான் என்
ஏற்பட்டது.

எனவே, பீதியும் போய்விட்டது. உடனே த
சுழற்ற ஆரம்பித்தான். வந்த நால்வரும் விக்
காலத்தில் தாக்கத் தொடங்கினார்கள். விக்கி
சக்ராகாரமாகச் சுழன்று அவர்களுடன் போ
அவனுடைய கத்தியின் முதல் வீச்சிலேயே
பட்டுக் கீழே விழுந்தான். இன்னொருவனு
அடிபட்டுத் தூரப் போய் விழுந்தபோது குள்
விழுந்தது. அவன் 'வீல்' என்று கத்திக் கொ

சாய்ந்தான். கத்திச் சண்டையில் விக்கிரமன்
மனிதனல்ல என்று தெரிந்து கொண்ட மற்ற
எச்சரிக்கையுடன் அவனுடைய கத்தி வீச்சுக்
நின்றே சண்டையிட்டார்கள். அவர்கள் திரு
பார்த்ததிலிருந்து யாரையோ அவர்கள் எதி
தோன்றியது. அதற்குத் தகுந்தாற்போல் குதி
அதிவிரைவாக நெருங்கி வந்து கொண்டிரு
சீக்கிரத்தில் குதிரை வந்துவிட்டது. குதிரையி
கத்தியுடன் ஒரு வீரன் உட்கார்ந்திருப்பது ந
வெளிச்சத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்தது. விக்கி
போரிட்டவர்களில் ஒருவன் "எஜமானே! சீ
கத்தினான். 'குதிரையின் மேல் வருகிறவன்
எஜமானன் போலும்! நம்முடைய முடிவு
என்று எண்ணினான் விக்கிரமன். ஏற்கனவே
சண்டையில் களைப்புற்று வந்தான் எனினும்
பேரையும் எப்படியாவது சமாளிக்கலாம் எ
இருந்தது. ஆனால் குதிரையின் மேல் புதிதா
மனிதனோடும் எப்படிச் சண்டையிட்டுச் சம

விக்கிரமனது உள்ளத்தில் "அன்னையைப்
போகிறோமே!" என்ற எண்ணம் உதித்தது.
கனிவு ததும்பிய கண்களுடன் தன்னைப் பா

பெண்ணின் நினைவும் வந்தது. உடனே, பட்
மேல் வந்த சக்கரவர்த்தியின் முகம் அவன் ம
முன் தோன்றியது. "நரசிம்ம மகா சக்கரவர்த்
இவ்வளவு லட்சணமாயிருக்கிறது! பல்லவ
வழிப்பறியும் கொள்ளையுமா?" என்று நினை
"இப்படிப்பட்ட சக்கரவர்த்தியா நமது சோழ
ஆளுகிறார்?" என்ற எண்ணத்தினால் உண்ட
கத்தியை ஓங்கி வீசினான். இருவரில் ஒருவ
அதே சமயத்தில் குதிரை மீது வந்த வீரன் தன
இன்னொருவன் மீது செலுத்த அவனும் மாண
விக்கிரமனுக்கு உண்டான வியப்புக்கு அளவ
தன்மீது வீசவேண்டிய வாளைத்தான் தவறுத
செலுத்திவிட்டானோ என்று நினைப்பதற்கு
தான் மேலங்கி அணிந்திருந்தபடியாலும் அ
உடம்பினராயிருந்த படியாலும் எளிதில் அ
கண்டுபிடிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. அப்படிய
யார்! இவர்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டவன் இ
அச்சமயம் குதிரை மேலிருந்து கீழே குதித்த
நீர் யார்? இந்த இருட்டில் தனி வழியே வந்
என்று வினவினான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஐந்து
ஒற்றர் தலைவன்

நல்ல சமயத்தில் வந்து தன்னைக் காப்பாற்றி
வீரனிடம் விக்கிரமனுக்கு நன்றி உணர்ச்சி உ
அவ்வீரனுடைய கேள்விக்கு மறு மொழியா
வியாபாரி. உறையூருக்குப் போவதற்காக இ
வழியில் வந்தேன். வந்த இடத்தில் இந்த ஆ
நல்ல சமயத்தில் நீங்கள் வந்து உதவி செய்தீ
"வியாபாரியா நீர்? துலாக்கோல் பிடிக்கும் ஆ
லாவகமாய்க் கத்தி சுழற்றுகிறது? நம்ப முடி
என்ன வியாபாரம் செய்கிறீரோ?" "இரத்தினங
கத்தியை உபயோகிக்கவும் பழகியிருக்கிறே
இரத்தின வியாபாரியா இம்மாதிரி காட்டு வ
கிளம்பினீர்? அதுவும் இரா வேளையில்...."
சக்கரவர்த்தியின் புகழைக் கேட்டு ஏமாந்து
அவருடைய ஆட்சியில் திருட்டுப் புரட்டே
கடல்களுக்கு அப்பால் உள்ள தேசங்களில் ஏ
பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன்...."
வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தீரா! நினைத்தேன்
நாட்டிலிருந்து வருகிறீர், ஐயா?" "எனக்குச்

"செண்பகத் தீவா? நானும் கேள்விப்பட்டிரு
நாட்டில் இரத்தினங்கள் அதிகம் உண்டு என்
இரத்தின வியாபாரம் செய்ய வந்த நீர் முதல
காஞ்சிக்கல்லவா போக வேண்டும்? இவ்வ
உறையூர்க்குக் கிளம்பியது ஏனோ?" "சொல்
ஆனால் தாங்கள் யார் என்பதைத் தெரியப்ப
"நான் யாராயிருந்தால் என்ன?" "என் உயிர
காப்பாற்றியவர் யார் என்று நான் தெரிந்து
வேண்டாமா?"

"உம்முடைய உயிரை நான் காப்பாற்றவில்
காப்பாற்றிக் கொண்டீர். மூன்று பேரை வே
இன்னும் ஒருவனைத் தீர்ப்பது பிரமாதம் ஒ
ஆனாலும் நான் யாரென்று சொல்லுகிறேன்.
சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி நீர் கேள்விப்பட்டத
போயிற்று என்றீரே? அந்தச் சக்கரவர்த்தியி
ஒருவன் நான்; ஒற்றர் படைத்தலைவன். நீர்
காட்டு வழியே போகிறீர் என்று எனக்குத் த
ஏதாவது அபாயம் நேரலாம் என்று எதிர்பா
புறப்பட்டு வந்தேன்..." "அப்படியா? என்ன
சக்கரவர்த்தியின் ஒற்றர் படை அவ்வளவு தி
வேலை செய்கிறது? அப்படியானால், நான்

தவறு..." "செண்பகத் தீவில் நடக்கும் ஆட்சி
அவ்வளவு திறமையாக இங்கே அரசாங்கம்
நடக்காமலிருக்கலாம், ஐயா! ஆனாலும், எ
முடிந்தவரையில் கொலை, களவு நடக்காம
கொண்டு வருகிறோம். பார்க்கப் போனால்,
தனிவழியே வந்து நாலு உயிர்களின் மரண
காரணமாயிருந்ததின் பொருட்டு உம்மை ந
கொண்டு போய்ச் சக்கரவர்த்தியின் முன்னா
வேண்டும்." விக்கிரமனுடைய கை அப்போ
வாளை இறுக்கிப் பிடித்ததை நட்சத்திரங்கள்
ஒளியில் அவ்வீரன் கவனித்தான்.

"வேண்டாம் ஐயா, வேண்டாம். அவ்விதம்
எனக்கு இல்லை. அயல் தேசத்திலிருந்து வ
வழியின் அபாயம் தெரியாமல் வந்துவிட்ட
வேண்டுமென்று விபத்தில் அகப்பட்டுக் கெ
இல்லாமற்போனால், அப்புறம் எங்களுக்கு
வேலை இருக்கும்? ஒற்றர் படைத் தலைவன்
நல்லது; நான் வந்த வேலை ஆகிவிட்டது. ட
நான் வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. யாருமே
இல்லாமல் உம்மை நீரே காப்பாற்றிக் கொள்
கூடியவராயிருக்கிறீர். நான் போய் வருகிறே

அவ்வீரன். விக்கிரமனுடைய உள்ளம் குழம்
அவ்வீரனுக்குத் தான் தகுந்தபடி நன்றி செலு
அவன் கருதினான். அன்றியும், அவ்வீரனுட
கொஞ்சம் சிநேகம் செய்துகொண்டு உறையூ
அவனுடைய குதிரையை வாங்கிக் கொள்ள
ஆசையும் உண்டாயிற்று. இரவை எங்கே, எ
என்ற கவலையும் தோன்றியது. "அப்படியவ
சமயத்தில் தாங்கள் வந்திராவிட்டால், ஒருவ
உயிரிழந்திருப்பேன். எனக்கு உயிர் அளித்த
அதோடு இன்னொரு உதவியும் தாங்கள் எ
வேண்டும்" என்றான் விக்கிரமன்.

"என்னிடம் யாராவது உதவி கேட்டால், அ
வழக்கம் கிடையாது. உதவி கேட்காதவர்களு
கொடுப்பதும் இல்லை. "உறையூருக்கு நான்
போக வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு நீங்கள்
வேண்டும். உங்கள்...." "நீர் கேட்கப்போவது
குதிரையைக் கேட்கிறீர். ஆனால், இந்த இரா
இனிமேல் இக்காட்டு வழியில் போனால், உ
குதிரையும் துஷ்ட மிருகங்களுக்கு இரையா
உம்மைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.
குதிரையைப் புலிக்கு ஆகாரமாக்க எனக்கு

"வேறு என்ன யோசனை சொல்கிறீர்கள்?" "
கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு சிற்பியின் வீடு இருக்
வந்தால், அங்கே படுத்திருந்துவிட்டு அதிகா
போகலாம்." விக்கிரமன் சற்று யோசித்து, "
செய்யலாம்" என்றான். கீழே கிடந்த மூட்டை
குதிரைமேல் வைத்துக் கட்டினார்கள். பிறகு,
குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு காட்டுக்குள்
விக்கிரமனும் அவன் பின்னால் சென்றான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஆறு
சிற்பியின் வீடு

அடர்ந்த காட்டின் வழியே ஒரு கொடி வழி
பட்டப்பகலிலேயே அந்த வழியில் இருள் கு
நடுநிசியில் கேட்கவேண்டியதில்லை. பெரிய
ஆங்காங்கு எட்டிப் பார்த்த நட்சத்திர வெளி
கொடி வழியில் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட
தெரியாத யாரோ ஒருவனைப் பின்தொடர்ந்
வழியில் செல்லும்போது விக்கிரமனுடைய
'திக் திக்' என்று அடித்துக்கொண்டது. வழியே

குறுகலானது. இருபுறத்திலும் தழைத்திருந்த
செடிகளும் கொடிகளும் அடிக்கடி விக்கிரம
உராய்ந்தன. வெகு சமீபத்திலிருந்து ஆந்தை
கோட்டான்களும் கர்ண கடூரமான குரலில் க
எங்கேயோ வெகு தூரத்திலிருந்து ஒரு உறுட
அதைக் கேட்ட குதிரை கனைத்தது. ஒற்றர் த
குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்தான். அது, "ந
பயப்படாதே!" என்று சொல்வது போலிருந்

முதலில் குதிரையும், பிறகு ஒற்றர் தலைவனு
விக்கிரமனுமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்க
மரத்தின் வேரில் கால் தடுக்கி விக்கிரமன் கீ
ஒற்றர் தலைவன் அவனுடைய கையைப் பி
விட்டான். அப்போது விக்கிரமனுக்கு உண்ட
அளவேயில்லை. 'ஆகா! இது எத்தகைய இ
கையில்தான் எவ்வளவு வலிவு! இந்த ஒற்ற
சாதாரண மனுஷன் இல்லை. மகா வீரனாயி
சக்கரவர்த்தி ஒவ்வொரு வேலைக்கும் சரிய
தெரிந்திருக்கிறார்' என்று எண்ணினான். இ
தூரம் இந்தக் கொடி வழியாகப் போகவேண்
விக்கிரமன் எண்ணிய சமயத்தில் சட்டென்று
அகன்று வானம் தெரிந்தது. எதிரில் ஒரு கட்

லேசாகப் புலப்பட்டது. "நான் சொன்ன இட
விட்டோ ம். இந்த வீட்டில் இரவைக் கழிக்க
விடிந்ததும் நீர் கிளம்பலாம்" என்றான் ஒற்ற
'ஆகட்டும்; ஆனால் இது யாருடைய வீடு?
அடர்ந்த காட்டின் நடுவே யார் வீடுகட்டிக்
வசிக்கிறார்கள். எதற்காக?" என்று விக்கிரம
கேட்டான்.

இந்த வீட்டைக் கட்டியவர் இப்போது இல்
இருந்தபோது இங்கே இவ்வளவு அடர்ந்த
அது பெரிய கதை; இராத்திரி உமக்குத் தூக்
சொல்கிறேன்" என்றான் ஒற்றர் தலைவன்.
வீட்டண்டை நெருங்கிக் கதவை இடித்தான்.
வந்ததும் விக்கிரமன் அது சாதாரண வீடு அ
கண்டான். சித்திர மண்டபமோ, அல்லது சிற்
என்று சொல்லும்படியாயிருந்தது. சற்று நேர
கதவு திறந்தது. கதவைத் திறந்தவள் ஒரு தெ
அவள் கையில் ஒரு கல் விளக்கு இருந்தது.
திறந்ததும் முன்னே நின்ற ஒற்றர் தலைவனை
ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அப்போது அவளுடை
சிறிது மேலே சென்றன. இடது கையின் ஆ
அவன் லேசாகத் தன் உதடுகளின் மேலே வை

எடுத்துவிட்டான். அந்தச் சமிக்ஞையின் கரு
உணர்ந்திருக்க வேண்டும். உடனே அவளு
முகத்திலிருந்து வியப்புக் குறி மாறிவிட்டது
ஐயா!" என்று சொல்லிவிட்டு, கிழவி கதவை
திறந்தாள்.

இருவரும் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். அந்த
அடிக்கடி சென்று பழக்கப்பட்டது போல் குதி
நுழைந்தது. அது நேரே கூடம், முற்றம் எல்
தாண்டிப் பின்புறக் கதவண்டை போய் நின்
சென்று அந்தக் கதவையும் திறந்தாள். குதி
வழி புகுந்து சென்றது. ஒற்றர் தலைவன் அ
விக்கிரமனைப் பார்த்து, "இந்தக் குதிரையி
என்னவென்று சொல்வது? முன்னொரு தட
வந்தபோது பின்கட்டில் குதிரையைக் கட்டி
இம்முறை அதுவே தன் இருப்பிடத்தைத் தே
போகிறது. நானும் போய் அதைக் கொஞ்சம்
வருகிறேன்; நீர் இங்கேயுள்ள சிற்ப வேலை
பார்த்துக்கொண்டிரும்" என்று சொல்லிவிட்
வழியாகப் புகுந்து சென்றான். கிழவியும் க
அவனைத் தொடர்ந்தாள். சுவரிலிருந்து மா
விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் வெ

விக்கிரமன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அது நி
அல்ல - சிற்ப மண்டபம் தான் என்று அவனு
எங்கே பார்த்தாலும் அற்புதச் சிற்பத் திறமை
காணப்பட்டன. சுவர்களில் பல வர்ணங்களி
சித்திரங்கள் காட்சியளித்தன. அவை வரைய
வருஷங்கள் ஆகியிருக்க வேண்டுமென்றாலு
உயிர்க்களை சிறிதும் குன்றவில்லை.

சிலைகளிலும் சித்திரங்களிலும் முக்கியமாக
உருவம் அதிகமாய்க் காணப்பட்டது. அந்த
தெய்வீக சௌந்தரியத்தின் களை தோன்றிற்
கலைக்குரிய பலவிதத் தோற்றங்களிலும் பா
அந்தப் பெண் உருவத்தின் சிலைகளும் ஓவி
அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் அழகை
கலைத்திறனையும் கண்டு விக்கிரமன் பிரமி
உறையூர் சித்திர மண்டபத்திலும் மாமல்லபு
விழாவிலும் தான் முன்னர் பார்த்த சித்திரங்
எவையும் இந்தப் பாழடைந்த மண்டபத்துக்
கிடக்கும் சிற்பங்களுக்கு அருகில் கூட வரமு
வியந்தான். இவற்றையெல்லாம் அமைத்த
என்று அறிந்துகொள்ள அவன் துடிதுடித்தான
தலைவன் குதிரையின் போஷாக்கைக் கவன

வந்தான். விக்கிரமன் அவனை நோக்கி, "ஐ
ஆச்சரியமான சிற்பங்கள் இவை! எந்த மகா
அமைத்தவன்? தெய்வீக அழகு பொருந்திய
உருவம் இங்கே அதிகமாய்க் காணப்படுகிற
உண்மையாக இருந்தவளா? அல்லது சிற்பி
இந்த அற்புதச் சிற்பங்கள் எல்லாம் ஏன் இந்
காட்டுக்குள் கிடக்க வேண்டும்? ஏன் எல்லா
பார்க்கும்படி செய்யக் கூடாது? இதை எல்ல
விவரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

"நான் தான் சொன்னேனே, அது பெரிய கத
மிஞ்சியுள்ள இரவைத் தூக்கமின்றித் கழிக்க
இஷ்டமிருந்தால், சொல்கிறேன். எனக்குப் ப
போகிறது. இதோ பாட்டி பொரிமாவும் வெ
வருகிறாள், முதலில் சாப்பிடுவோம்" என்ற
தலைவன். அவ்விதமே இருவரும் சாப்பிட்
போது, "தங்கள் பெயர் இன்னதென்று இன்
சொல்லவில்லையே" என்றான் விக்கிரமன்.
வீரசேனன். உம்முடைய பெயர்?" விக்கிரம
வியப்புடன், "என் பெயர் தேவசேனன்" என
நல்லது; நம் இருவருக்கும் பெயர் ஒற்றுமை
ஆகையால், நீர் மனம் விட்டு என்னிடம் பே

உறையூருக்கு நீர் இவ்வளவு அவசரமாகப் (
காரணம் என்ன? இரத்தின வியாபாரம் செய்
நோக்கமாயிருந்தால், முதலில் காஞ்சி நகரு
வேண்டும்?" ஒற்றர் தலைவனிடம் நன்றியுப்
கொண்டிருந்த விக்கிரமனுக்கு இப்போது சந்
தோன்றின. ஒருவேளை இவன் நம்முடைய
கண்டுபிடித்து விட்டால்? கொஞ்சம் ஜாக்கிர
கொள்ள வேண்டும். "என்னுடைய தாயார் உ
இருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்கும் ஆவலில்
போக விரும்புகிறேன்." "இதென்ன? நீர் செ
சேர்ந்தவர் என்றல்லவா சொன்னீர்?"

"என்னுடைய சொந்த ஊர் உறையூர்தான். சி
முன்பு பொருள் தேடுவதற்காகச் செண்பகத்
உறையூர் பல்லவ ராஜ்யத்துடன் சேர்ந்துவிட்
பழைய செழிப்பெல்லாந்தான் போய் விட்ட
குடும்பம் இல்லாத ஊரில் இரத்தின வியாப
நடக்கும்?" இராஜ குடும்பத்தைப் பிரஸ்தாபி
வேளை ராணி அருள்மொழியைப்பற்றி வீர
சொல்லக்கூடுமென்று விக்கிரமன் எதிர்பார்த்
அவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறவில்லை.
வீரசேனன் சாப்பிட்டு முடியும் வரையில் பெ

மேற்கொண்டிருந்தான். சாப்பாடு முடிந்த பி
மறுபடியும் அந்தச் சிற்ப மண்டபத்தின் கதை
சொல்லும்படி கேட்டான். "ஐயா, தேவசேன
மரணத்தில் நம்பிக்கை உண்டா?" என்று ஒற்
கேட்டபோது, விக்கிரமனுக்கு ஒன்றும் புரிய
"இதென்ன கேள்வி? மரணத்தில் நம்பிக்கை
என்றால்...?"

"அதாவது மனிதர்கள் உண்மையில் மரணம
என்பதாக நீர் நினைக்கிறீரா? 'உயிர் போய்வ
சொல்லும்போது, உண்மையில் உயிர் போக
உடல் மட்டும் போய் உயிர் இங்கேயே இந்
சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறதா? இறந்து போனவ
நம்மைப்பற்றி நினைக்கிறார்களா? நம்மைப்
வருகிறார்களா? நம்முடைய நடவடிக்கைகள
கவனிப்பதுண்டா?" விக்கிரமனுக்கு ஏனோ
பார்த்திப மகாராஜாவின் நினைவு வந்தது. அ
கொடுத்த வாக்குறுதியும் ஞாபகம் வந்தது. அ
இவ்வுலகில் இருந்து தன்னுடைய செயல்கள
கொண்டு வருகிறாரா? "எனக்கும் உங்களை
சமயம் தோன்றுவதுண்டு. அந்தச் சந்தேகத்ன
தீர்ப்பாரைத்தான் காணோம்." "எனக்கென்ன

என்பதே பொய் என்று தோன்றுகிறது. மரண
விசனப்படுவதும் பெரும் மூடத்தனம் என்று
இதோ இந்த வீட்டில் முப்பது வருஷத்துக்கு
சிற்பியும், அவருடைய மகள் சிவகாமியும்
அப்போதெல்லாம் இங்கே ஜல்ஜல் என்ற ச
கல்கல் என்று கல்லுளி ஒலியும் மாறி மாறிக்
கொண்டிருக்கும். சிவகாமி அற்புத நடனம்
அவளுடைய நடனத் தோற்றங்களைப் பார்
ஆயனச் சிற்பி சித்திரம் எழுதுவார்! சிலைக

"ஓகோ! இந்தத் தெய்வீகக் களையுள்ள பெ
சிவகாமிதானா?" "ஆமாம்; அப்போது நான்
வருவதுண்டு. மகேந்திர சக்கரவர்த்தியின் க
புதல்வருக்கு அச்சமயம் உம்முடைய வயது
அவருடன் - நரசிம்மவர்மருடன் - நானும்
வரும்போதே, இந்த வீட்டுக்குள்ளிருந்து சத
கிளம்புவது கேட்கும். ஆயனரும் சிவகாமி
இங்கே இல்லை என்று என்னால் நம்பவே
அவர்கள் இன்னும் இங்கே இருக்கிறார்கள்
நினைக்கிறேன். இதோ! உற்றுக் கேட்டால் ச
ஒலியும் கல்லுளியின் ஒலியும் என் காதுக்கு
விக்கிரமனுடைய ஆவல் அளவுகடந்து பெ

ஆயனரையும் சிவகாமியையும் பற்றி விவர
வேண்டுமென்று வீரசேனரை வேண்டிக் கெ
விவரமாகச் சொன்னார். ஆயனருடைய அ
திறமையைக் குறித்தும், அவருடைய பெண்
சௌந்தரியத்தைப் பற்றியும், அவளுடைய
திறனைப் பற்றியும் சொன்னார். நரசிம்ம சக்
இளவரசராயிருக்கும் காலத்தில் அவருக்கும்
ஏற்பட்ட தெய்வீகக் காதலைப்பற்றி லேசாக
வடக்கேயிருந்து இராட்சதப் புலிகேசி படை
வந்ததினால் அந்தக் காதல் தடைப்பட்டது ட
சிவகாமியைப் புலிகேசி சிறைபிடித்துச் செ
விவரித்தார். சிவகாமியை விடுவிக்க நரசிம்
முயற்சிகளையும் சிவகாமியின் சபதத்தையு
நிறைவேற்றி வைத்ததையும், இவ்வளவுக்கு
தன்னுடைய காதல் பூர்த்தியாக முடியாத கா
உணர்ந்து நெஞ்சு உ2டைந்ததையும் பற்றிச்

கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு வரும்போது,
தடவை கண்ணீர் விட்டு விட்டான். நரசிம்ம
மேல் அவனுக்கிருந்த மதிப்பு பன்மடங்கு உ
அவனுக்கு அபிமானமே உண்டாகிவிட்டது
மகாராஜாவுக்குத் தான் கொடுத்த வாக்குறுதி

கொண்டு, நரசிம்மர் தன்னுடைய குலப்பமை
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டான். கதை முடிந்த
முளைத்துவிட்டது. ஒரு நாழிகைப் பொழுது
தூங்க முடிந்தது. பட்சிகளின் உதயகீதத்தினா
விக்கிரமன் கண் விழித்தபோது, முதல் நாள்
சம்பவங்கள் எல்லாம் கனவோ என்ற சந்தே
சுற்றுமுற்றும் பார்த்து, "கனவல்ல; எல்லாம்
என்று நிச்சயம் பெற்றான்.

"ஐயா, தேவசேனரே! குதிரை சிரமபரிகாரம்
சித்தமாயிருக்கிறது. நம்மைப்போல் அது இ
விழிக்கவில்லையல்லவா? நீர் காலைக் கட
உறையூருக்குக் கிளம்பலாம்" என்று ஒற்றர்
வெளியிலிருந்து கேட்டது. அவ்விதமே கா
முடிந்து, கிழவி அளித்த எளிய உணவையு
விக்கிரமன் வீரசேனரிடம் விடை பெற்றான்.
"ஐயா! உமக்கு நான் எவ்வளவோ கடமைட்
என் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்குப் பிரதி ஒ
செய்யமுடியாது. ஆனாலும் குதிரையை இ
கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை. குதிரைக்
இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்
கைப்பிடி இரத்தினங்களை அள்ளிக் கொடுத்

"நீர் சொல்வது தவறு, என் அருமைக் குதிரை
உமக்குத் தானம் செய்யவில்லை; இரவலாக
கொடுத்திருக்கிறேன். உறையூரில் உமது கா
கொண்டு இதே இடத்தில் வந்து திருப்பிக் கு
ஒப்புவிக்க வேண்டும்" என்றான் ஒற்றர் தலை
செய்கிறேன்; ஆனாலும் என்னுடைய நன்றி
இந்த இரத்தினங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள
என்றான் விக்கிரமன். வீரசேனன் அதற்கிண
இரத்தினங்களைப் பெற்றுக் கொண்டான். வி
மீதேறியதும், ஒற்றர் தலைவன் குதிரையைத்
"ஐயா! இந்தக் குதிரை அடிக்கடி உறையூருக்
பழக்கமானது. அதற்கே பாதை நன்றாகத் தெ
வழியே விட்டு விட்டால் உம்மைக் கொண்
சேர்த்துவிடும். நீர் வழி விசாரிக்க வேண்டிய
இல்லை" என்றான். குதிரை காட்டுப் பாதை
தொடங்கியது. சிற்பியின் வீடும் ஒற்றர் தலை
வரையில் விக்கிரமன் திரும்பிப் பார்த்துக்
போனான். காலை வெளிச்சத்தில் அந்த ஒற்
பார்த்தபோது ஆஜானுபாகுவான அவனது
முகப்பொலிவும் விக்கிரமனுடைய மனத்தை
கவர்ந்தன. வெகுநேரம் வரையில் அந்தத்
அவனுடைய மனத்தைவிட்டு அகலவில்லை

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஏழு
சிதறிய இரத்தினங்கள்

விக்கிரமன் காட்டு வழிக்குள் புகுந்து கண்ணு
ஒற்றர் தலைவன் மீண்டும் அந்தச் சிற்ப வீட்
மார்பில் இரண்டு கைகளையும் கோத்துக் கட
சற்று நேரம் அங்கிருந்த தெய்வீகச் சிலைகள
கொண்டு நின்றான். அப்போது அவனுடைய
ததும்பிற்று. பிறகு, அங்கு வந்த கிழவியைப்
இந்தப் பிள்ளை மறுபடியும் ஒருவேளை இ
அவனுக்குத் தங்குவதற்கு இடங்கொடு; ஆ
இரகசியத்தை மட்டும் உடைத்து விடாதே! ம
நாளில் நான் வருகிறேன்" என்றான். "அப்ப
என்றாள் கிழவி. பிறகு ஒற்றர் தலைவன் அ
மண்டபத்தின் பின்புறம் சென்றான். அங்கே
சென்றது போலவே தத்ரூபமாய் இன்னொரு
அதன்மேல் வெகு லாவகமாக ஏறி உட்கார்ந்
கிளம்பினான். விக்கிரமன் போன வழியாக
முதல் நாள் இரவு வந்த காட்டுக்கொடி வழி

சென்றான். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் விக்கிர
ஆளான இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

ஒற்றர் தலைவன் அவ்விடத்தை நெருங்கி அ
உற்றுப் பார்த்தான். அவனுடைய முகத்தில் .
தென்பட்டது. உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க அவ
அதிகமாயிற்று. ஆச்சரியத்துக்குக் காரணம் ஏ
முதல்நாள் இரவு இரத்தின வியாபாரியின் ஏ
தன்னுடைய வாளுக்கும் இரையாகி விழுந்த
உடல்கள் அங்கே காணப்படவில்லை! அவ்
அருவருப்பான, கோரக்காட்சி ஒன்றை ஒற்ற
எதிர்பார்த்தான். இரவில் காட்டுமிருகங்கள்
வந்திருக்குமென்றும், அவை இரை உண்ட
எலும்புக் கூடுகள் சகிக்க முடியாத காட்சியா
அவன் எண்ணினான். ஆனால் அங்கே அப்
காணப்படவில்லை. காட்டு மிருகங்கள் எலு
விழுங்கியிருக்குமா? அல்லது உடல்களை அ
இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்குமா? அப்ப
அந்த ஆட்களின் துணிமணிகள் வாட்கள் எ
"நாம் போன பிறகு இங்கே யாரோ வந்திரு
என்னமோ நடந்திருக்கிறது!" என்று ஒற்றர் த
எண்ணினான்.

உடனே அவன் குதிரையிலிருந்து குதித்து இ
அங்குமிங்கும் உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கி
ஒரு பொருள் அவனுடைய கவனத்தைக் க
அவனுடைய முகத்தில் அப்போது வியப்பு
கேள்விக்குறியும் தோன்றியது. அந்தப் பொ
ஒரு மண்டை ஓடுதான்! நேற்று அங்கு இறந்
விழுந்தவர்களின் மண்டை ஓடாக அது இரு
மிகப் பழமையான மண்டை ஓடு. "நேற்று ந
இங்கு வந்தவன் கபாலிகனாயிருக்க வேண்
கழுத்தில் போட்டிருந்த மண்டை ஓட்டு மா
இது விழுந்திருக்க வேண்டும். அவனோ, அ
இங்கே செத்து விழுந்தவர்களின் உடல்கள
அப்புறப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்!" என்று
எண்ணமிட்டான்.

இன்னும் அவ்விடத்தில் அவன் சுற்றுமுற்று
ஓரிடத்தில் இரத்தினங்கள் கொஞ்சம் சிதறிக்
கண்டான். குள்ளன் இரத்தின மூட்டைகளை
போது, ஒரு மூட்டை அவிழ்ந்து போய்ச் சி
இருக்கவேண்டும். அந்த இரத்தினங்களைத்
கொள்ளலாம் என்று எண்ணி ஒற்றர் தலைவ
அந்தச் சமயத்தில் கொஞ்ச தூரத்தில் குதிரை

சத்தம் கேட்டது! சத்தத்திலிருந்து நாலைந்து
வருகின்றன என்று தோன்றியது. ஒற்றர் தலை
விரைந்து குதிரைமேல் ஏறி அதைச் செலுத்தி
பக்கத்திலிருந்த காட்டுக்குள் புகுந்தான். குதி
தூரத்தில் விட்டு விட்டுத் தான் மட்டும் இறங்
தூரத்தில் ஒரு மரத்தடியில் நன்கு மறைந்து
மறைவிலிருந்த போதிலும், பாதை அங்கிரு
தெரிந்தது.

அந்த இடத்துக்கு வந்ததும் குதிரைகள் சடே
நிறுத்தப்பட்டன. ஆறு குதிரைகள் மேல் ஆ
வந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவனாகத்
ஒற்றர் தலைவனின் பார்வை விழுந்ததும், அ
புருவங்கள் நெரிந்து ரொம்பவும் மேலே ட
முகத்தில் அப்போது வியப்பு, அருவருப்பு,
கலந்து காணப்பட்டன. அந்தத் தலைவன்
மாரப்ப பூபதிதான். வேகமாக வந்து கொண்
குதிரையைச் சடேரென்று முதலில் நிறுத்திய
பூபதிதான். அவன் நிறுத்தியதைப் பார்த்துத்
சடேர், சடேரென்று தத்தம் குதிரைகளை நிறு
மாரப்ப பூபதி கீழே இறங்கினான். சற்று முன்
தலைவன் உற்றுப் பார்த்ததைப் போலவே அ

அங்குமிங்கும் பார்த்தான். முதலில் மண்டை
அவனுடைய கவனத்தையும் கவர்ந்தது.

பிறகு, முதல் நாள் இரவு நடந்த வாட் போரி
கவனித்தான். ஆங்காங்கு இரத்தக் கறை இ
பார்த்தான். உடல்கள் அங்கிருந்து இழுத்துச்
செல்லப்பட்டிருக்கும் அடையாளங்களும்
இரத்தினங்கள் அவனுடைய கண்களில் பட்
ஆவலுடன் கைகளில் திரட்டி எடுத்துக் கொ
இரத்தினங்களைப் பார்த்தபடியே கலகலவெ
தன்னுடன் வந்த மற்றவர்களைப் பார்த்து, "
பாலில் விழுந்தது போலாயிற்று" என்றான்.
நேரம் அவனும் மற்றவர்களும் ஏதோ பேசி
நின்றார்கள். பிறகு, மாரப்ப பூபதி குதிரை
எல்லாக் குதிரைகளும் நாலுகால் பாய்ச்சலி

மாரப்பனும் அவனுடைய ஆட்களும் போ
தலைவன் தன் குதிரை இருந்த இடம் சென்
ஏறிக்கொண்டு, நேற்றிரவு தான் வந்த வழி
செல்லத் தொடங்கினான். குதிரை அக்காட்
வளைவு ஒன்றைத் தாண்டியதும் உடம்பைச்
தலைவன் குதிரையை நிறுத்திச் சுற்று முற்று

கொஞ்சதூரத்தில் காணப்பட்ட ஒரு சிறு பா
பின்புறத்தில் கழுகுகள் வட்டமிடுவதைக் க
பாதையில் கிடந்த உடல்கள் என்னவாயின
வெளியாயிற்று. தானும் இரத்தின வியாபாரி
அங்கு வந்தவர்கள் அவ்வுடல்களை அப்புற
பாறை மறைவில் கொண்டு வந்து போட்டிரு
ஆனால், அவர்கள் யாராக இருக்கும்?

அவ்விடத்தில் அதிக நேரம் நிற்காமல் ஒற்ற
குதிரையை விட்டுக் கொண்டு சென்றான்.
நேரத்துக்கெல்லாம் மாமல்லபுரத்திலிருந்து
போகும் இராஜபாட்டையை அவன் அணுகி
அவ்விடத்தில் அதே சமயத்தில் மாமல்லபுர
பரிவாரங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. பரிவ
மத்தியில் குந்தவி தேவியின் பல்லக்கும் வந்
பக்கத்தில் ஒரு கம்பீரமான வெண்புரவி மீது
சக்கரவர்த்தியின் புதல்வன் மகேந்திரன் வீற்
இதையெல்லாம் தூரத்திலேயே கவனித்துக்
தலைவன், அவ்விடத்தில், குதிரையைச் சற்
தட்டிவிட்டான். இராஜ பரிவாரங்களையோ
மத்தியில் வந்தவர்களையோ சற்றும் பொரு
அவர்களுக்குச் சற்று முன்னதாகவே, இராஜ

சந்திப்பைக் கடந்து காஞ்சியை நோக்கிச் செ

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் எட்டு
வேஷதாரி

ஒற்றர் தலைவன் அவ்விதம் இராஜ, பரிவா
பொருட்படுத்தாமல் முன்னால் காஞ்சிப் பா
சென்றதைக் குந்தவி, மகேந்திரன் இருவரும்
குந்தவியின் பல்லக்கும், மகேந்திரனுடைய
ஒன்றையொன்று ஒட்டியே சென்று கொண்டி
மகேந்திரனுடைய தோற்றத்தில், குந்தவியின்
வனப்பும், நரசிம்மவர்மரின் கம்பீரமும் வீர
பொலிந்தன. அண்ணனும் தங்கையும் அச்ச
வந்த காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்
காலமாக நரசிம்மவர்மருடைய ஸ்தானத்தில்
மகேந்திரன் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வ
அப்படியிருந்தும், மேற்கூறிய குதிரை வீரன்
பரிவாரங்களைக் கண்டு ஒதுங்கி நிற்காமலு
செய்யாமலும் முன்னால் விரைந்து சென்றது
வியப்பை அளித்தது. "அண்ணா! அதோ கு

போகிறானே அந்த வீரனைப் பார்த்தாயா? அ
வடிவம்! அவன் யார் தெரியுமா?" என்று கு
"எனக்குத் தெரியவில்லையே, தங்காய்! அ
தோற்றத்தில் இராஜ வம்சத்தின் களை காண
ஆஜானுபாகுவாவும் தோன்றினான். அவன்
இதற்குள் எவ்வளவு தூரம் போய்விட்டது!"
மகேந்திரன். "காஞ்சிக்குத்தான் போகிறான்
தோன்றுகிறது.

ஒருவேளை அயல் தேசத்தானோ, என்னமோ
இப்படி நம்மைக் கண்டும் நிற்காமல் போக
நாளைக்கு முன்பு துறைமுகத்துக்கு வந்த கட
அயல்தேசத்தார் ரொம்ப பேர் வந்து இறங்கி
ஆகையினால் தான் தெரியாத முகங்கள் அ
காணப்படுகின்றன!" என்று குந்தவி சொன்
செண்பகத் தீவின் இரத்தின வியாபாரியைப்
சொன்னாயே; அவன் வரவேயில்லையே?"
மகேந்திரன். "இல்லை" என்று சொன்னபோ
குரலில் மிகுந்த ஏமாற்றம் தொனித்தது. "எட்
அரண்மனைக்கு அவன் வராமலா போகிறா
வருவான்." குந்தவி இதற்கு ஒன்றும் மறுமொ
சொல்லவில்லை; மௌனமாயிருந்தாள். தன்

உண்மையாயிருக்குமானால், அவன் அரண்
வரமாட்டான் என்று எண்ணினாள். குந்தவிய
முன்னால், மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் கா
அவள் பார்த்த சோழ ராஜகுமாரனுடைய மு
மாமல்லபுரத்துத் தெருவில் சந்தித்த இரத்தின
முகமும் மாறிமாறித் தோன்றின. அவர்கள்
வெவ்வேறு மனிதர்களா? அப்படியானால்
மிகவும் அதிசயமான ஒற்றுமைதான்!

குந்தவியின் மௌனத்தையும், அவளுடைய
முகவாட்டத்தையும் மகேந்திரன் கவனித்தா
அருமையாக அழைத்தான். "என்ன, அண்ண
மாதிரியாக இருக்கிறாயே, ஏன்?" "ஒன்றுமி
"நான் ஒரு யோசனை செய்திருக்கிறேன், ெ
"சொல்லு, அண்ணா!" "அப்பாவிடம் நான்
போகிறேன்; இந்தப் பல்லவ இராஜ்யத்தின்
அவர்தான் சுமக்க வேண்டும், என்னால் முடி
"ஏன், அப்படிச் சொல்லுகிறாய், அண்ணா!"
இருக்கும்போது நான் இராஜ்யம் ஆளுவது,
வேண்டிய இடத்தில் பூனை உட்கார்ந்திருப்
இருக்கிறது! தேசத்தில் எல்லாரும் அப்படித்
நினைக்கிறார்கள்." "கிடையவே கிடையாது

"அதோடு எனக்கு வேறொரு முக்கிய காரிய
இன்னொரு தடவை கடற்பிரயாணம் செய்ய
"இலங்கைக்கு மறுபடியும் போகப் போகிறா
செண்பகத்தீவுக்குப் போகப் போகிறேன்." "
சொல்கிறாய்?"

"ஆமாம், விக்கிரமனை மன்னிக்க வேண்டு
அப்பாவிடம் கேட்கப் போகிறேன். பிறகு
நானே போய் அவனை அழைத்து வரப் பே
நான் இந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்து ஒரு
இதுவரையில் ஒரு தடவையாவது நீ சிரித்து
பார்க்கவில்லை; உன் முகத்தில் சிரிப்பைப்
விட்டுத்தான் இனிமேல் வேறு காரியம் பார்
மகேந்திரன். இதைச் சொல்லும்போது, அவ
நாத்தழுதழுத்தது. அவனுடைய தொண்டை
கொண்டது. குந்தவியின் கண்களில் நீர் ததும்
அவள் சற்று நேரம் சும்மா இருந்துவிட்டு, "
மாட்டார்!" என்றாள். "நான் சம்மதிக்கச் செ
அப்பாவிடம் கேட்க வேண்டுமென்றிருந்தே
வரவேயில்லை. இன்று அவரை அவசியம்
போகிறேன்." "அப்பா சம்மதித்து நீ செண்ப
போனாலும் என்ன பிரயோஜனம்?" "என்ன

எனக்கு ஒரு மைத்துனன் கிடைப்பானல்லவ
காரியம், அண்ணா! அந்தக் கர்வம் பிடித்த
பல்லவர் குலப்பெண்ணை மணக்கச் சம்மதி
என்றாள் குந்தவி.

அப்போது மகேந்திரன் கலகலவென்று சிரித்
எப்போதாவது உன் உருவத்தைக் கண்ணாடி
பார்த்துக்கொண்டதுண்டா?" என்று கேட்டா
அண்ணா!" என்றாள் குந்தவி. "போகிறேன்
போகிறேன். செண்பகத்தீவுக்குப் போய் அந்
ராஜகுமாரனைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு
முன்னால் நிறுத்தி, கன்னத்தில் போட்டுக்
சொல்லாவிட்டால் நான் மகேந்திர பல்லவ
பேரன் அல்ல!" என்றான் யுவராஜா மகேந்
மகேந்திரனும் காஞ்சியை அடைந்ததும், அ
அவரவர்களுடைய பகுதிக்குச் சென்றார்கள்
தன்னுடைய அந்தப்புர அறைக்குள் பிரவே
அங்கே சக்கரவர்த்தி வந்தால் உட்காருவதற்
ஆசனத்தில் வேற்று மனுஷன் ஒருவன் உட்
பார்த்து அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்
வேற்று மனுஷன், காட்டுக்குறுக்குப் பாதை
இராஜபாட்டையில் தங்களைத் தாண்டிச் செ

என்பது நினைவுக்கு வர ஒரு நிமிஷம் பிடித்
அவளுடைய ஆச்சரியம் பன்மடங்கு பெரு
பொங்கிற்று.

"யார் ஐயா, நீர்? என்ன தைரியத்தினால் அ
நுழைந்தீர்?" என்றாள். "தேவி! பல்லவ சாம்
தலைவன் நான். என் பெயர் வீரசேனன். தங்
விசாரிப்பதற்காக வந்தேன்!" என்று அம்மன
குந்தவியின் முகத்திலிருந்த கோபம் ஒரு நொ
குதூகலமாக மாறியது. "அப்பா! இதென்ன
கூச்சலிட்டுக் கொண்டே குந்தவி ஓடிப்போய்
தலைவனுடைய தோள்களைக் கட்டிக்கொண்
பொய் மீசையைக் களைந்தெறிந்தாள். அப்
தலைவர் இருந்த இடத்தில் நரசிம்மவர்ம சக்
காட்சியளித்தார். "உங்களுடைய குரலைக்
அப்பா, கண்டுபிடித்தேன். இல்லாவிட்டால்
தெரிந்திராது. எப்படி அப்பா இவ்வளவு நன்
போட்டுக் கொள்கிறீர்கள்?" என்று குந்தவி
"குழந்தாய்! என் தந்தை மகேந்திர சக்கரவர்
சொல்லிக் கொடுத்த வித்தைகளில் இதுதான்
அருமையான வித்தை!" என்றார் சக்கரவர்த்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் ஒன்பது
விபத்தின் காரணம்

சக்கரவர்த்தியைக் குந்தவி வியப்புடன் நோ
அவளுடைய மைதீட்டிய பெரிய கண்கள் அ
விரிந்து மலர்ந்தன. "இது என்ன அப்பா, இ
அல்லவா வேஷம் போட்டுக் கொள்வார்கள்
எதற்காக வேஷம் போடும் வித்தை தெரிய
கேட்டாள். "ஒரு தேசத்தைப் பரிபாலிப்பவ
கலைகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும் குழந்
வேஷம் போட்டுக் கொள்ளத் தெரிந்திருக்க
அப்போதுதான் பிரஜைகளின் மனோபாவங்
அவ்வப்போது தெரிந்துகொள்ள முடியும். இ
சத்துருக்களைப் பற்றிய இரகசியங்களையும்
கொள்ளலாம். நாட்டில் குற்றங்கள் நடக்காம
என்று சக்கரவர்த்தி சொல்லி வருகையில் கு
குறுக்கிட்டாள். "இப்போது எந்தக் குற்றத்
இந்த வேஷம் போட்டுக் கொண்டீர்கள்? நா
செய்யப் போவதாகச் சந்தேகமா?" என்று

மலர்வதுபோல் பல்வரிசை தெரியும்படி நம
"சந்தேகமில்லை. குந்தவி! நிச்சயமாகப் பெ
செய்திருக்கிறாய். உன்னால் நேற்று இராத்தி
மரணம் சம்பவித்தது!" என்று சக்கரவர்த்தி
குந்தவிக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"இதென்ன, அப்பா! எனக்கு ஒன்றும் தெரிய
உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதுதான். அயல்தேச
இரத்தின வியாபாரி ஒருவனை நீ அரண்மன
சொன்னாயா?" "ஆமாம்? சொன்னேன், அ
"அவனிடம் நீ யாரென்று உண்மையைச் சொ
தேவியின் தோழி என்று சொன்னதுண்டா?"
அதனால் என்ன?" "அதனால்தான் ஆபத்து
இரத்தின வியாபாரிக்கு நீதான் சக்கரவர்த்தி
யாரோ பிறகு சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ
அபாயம் இருக்கிறதென்று மிரண்டு போய்
அன்றிரவே உறையூருக்குக் குறுக்குக் காட்டு
வழியாகக் கிளம்பிப் போனான்....." "உறை
குந்தவி கேட்ட குரலில் மிக்க ஆச்சரியம் தெ
"இல்லை, அப்பா! இரத்தின வியாபாரி கா
உறையூருக்குப் போவானேன் என்று யோசி
அரண்மனையில்கூட ஒருவரும் இல்லையே

வியாபாரியின் தாயார் உறையூரில் இருக்கிற
பார்ப்பதற்காகக் கிளம்பினானாம்...."

குந்தவி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள், ப
கொண்டு மௌனமானாள். அந்த இரத்தின
உண்மையில் விக்கிரமன்தானோ என்று அவ
தோன்றியிருந்த சந்தேகம் ஊர்ஜிதமாயிற்று.
தன் தந்தைக்கும் ஒருவேளை தோன்றியிருக்
எண்ணினாள். தான் ஏதாவது பிசகாகப் பேச
மனத்தில் சந்தேகத்தை எழுப்பக் கூடாதென்
கொண்டாள். "என்ன, அம்மா! யோசனை
சக்கரவர்த்தி கேட்டார். "ஒன்றுமில்லை, அப்
ஞாபகங்கள் வந்தன. உறையூருக்கு முன் தட
போயிருந்ததை நினைத்துக் கொண்டேன்...
அப்பா! அப்புறம் அந்த இரத்தின வியாபாரி
சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

"காட்டுப் பாதையில் இரவில் போகும்போத
திடீரென்று நாலு பேர் வளைத்துக் கொண்டு
தாக்கினார்கள். ஆனால் அந்த இரத்தின வியா
லேசுப்பட்டவன் அல்ல; மூன்று பேரை அவ
தீர்த்துவிட்டான். நாலாவது ஆள் இந்த வாழ

இரையானான்!" என்று சக்கரவர்த்தி தம் வா
காட்டினார். மிகுந்த வியப்புடனும் ஆர்வத்
எப்படி அங்கே அந்தச் சமயம் போய்ச் சேர்
கேட்டாள் குந்தவி. "இல்லாவிட்டால் இந்த
சாம்ராஜ்யத்தை நிர்வாகம் செய்ய முடியுமா
"ரொம்பத் தற்பெருமை அடித்துக் கொள்ளா
சக்கரவர்த்தியின் இராஜ்யத்தில் திருட்டுப் பு
என்னும் கீர்த்தி என்ன ஆயிற்று? காஞ்சிக்கு
மாமல்லபுரத்துக்கும் இவ்வளவு சமீபத்தில்
அயல் தேசத்து வியாபாரியைத் தாக்குவது

"நானும் உன்னைப் போல்தான் அவர்கள் தி
முதலில் நினைத்தேன். ஆனால், உண்மையி
திருடர்கள் இல்லை." "பின்னே யார் அவ்வ
காரியம் செய்தவர்கள்?" "திருட்டையும் வழ
காட்டிலும் பயங்கரமான விஷயம் குழந்தாய
அப்பா!" "அந்த இரத்தின வியாபாரியை ந
பார்த்தாயல்லவா?" "பார்த்தேன்." "அவ
உனக்கு என்ன தோன்றியது?" குந்தவி மெ
கொண்டு, "ஒன்றும் தோன்றவில்லையே!"
முகத்தில் இராஜ களையைக் கூடவா கவனி
சக்கரவர்த்தி கேட்டபோது குந்தவிக்கு அவ

கண்டுபிடித்து விட்டாரோ என்ற சந்தேகத்தி
பதறியது. சக்கரவர்த்தி அவளுடைய மறுபெ
எதிர்பாராமலே, "நரபலி கொடுப்பவர்களுக்
இராஜலட்சணம் பொருந்தியவன் கிடைப்பது
அருமை!" என்றார். "ஐயோ!" என்று அலறி
"அப்பா! நமது நாட்டில் இன்னுமா இந்தப் ப
கேட்டாள்.

"ஆமாம், குழந்தாய்! இந்தப் பயங்கர மூடந
வேரறுப்பதற்கு முயன்றுதான் வருகிறேன். இ
கிடைக்கவில்லை. ஓர் இடத்தில் வேரைக் க
இன்னொரு இடத்தில் முளைத்து எழும்புகிற
சாது இரத்தின வியாபாரிக்கு இப்படிப்பட்ட
நீங்கள் அச்சமயம் அங்கே போயிராவிட்டா
ஆகியிருக்கும்?" "அவன் அப்படியொன்றுட
குந்தவி. அவனும் ஒரு திருடன்தான்; அதன
ஆபத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டான்!" என்ற
குந்தவிக்கு ஒரு நிமிஷம் மூச்சே நின்று விடு
"நிஜமாகவா, அப்பா! இந்த இரத்தினம் எல்
திருடிக்கொண்டு வந்ததா?" என்று கேட்டாள்
குந்தவி! அவன் இரத்தினம் திருடவில்லை.
திருட்டுத்தனம் மாமல்லபுரத்தில் செய்யப் ப

சிற்பிகள் சிலருக்கு ஆசைகாட்டி அவன் வச
அழைத்துக் கொண்டு போக முயன்றான். இ
குற்றம் தெரியுமா, குழந்தாய்! இந்தக் குற்றத்
என்ன தெரியுமா?" "தெரியும் அப்பா!"

"ஆகையினால்தான் அவன் தன்னுடைய மு
வெளிப்படாதிருக்கும் பொருட்டு மூட்டை த
ஊமைக்குள்ளனை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொ
ஆனால் அந்தக் குள்ளன்மேல் எனக்கு ஏற்க
இருந்தது. அவன் கபாலிகர்களின் ஆள் என்
உண்மையாகிவிட்டது. குள்ளன் இரத்தின வி
ஏமாற்றி உறையூருக்கு வழி காட்டுவதாகச் ெ
காட்டுப்பாதை வழியாக அழைத்துப் போன
சரியான சமயத்தில் போய்ச் சேர்ந்திராவிட்ட
சக்கரவர்த்தி யோசனையில் ஆழ்ந்தார். "அ
நடந்தது; அப்பா! இரத்தின வியாபாரி இப்ெ
"சக்கரவர்த்தி, பின்னர் நடந்ததையெல்லாம்
அவனைத் தம்முடைய குதிரை மீதே உறைய
வைத்ததையும் தெரிவித்தார். குந்தவி சற்றுப்
"இரத்தின வியாபாரி தங்களை இன்னாரென்
கொண்டானா?" என்று கேட்டாள். "அவனுக்
கேட்கிறாய்?" என்றார் சக்கரவர்த்தி. "ஒன்று

எவ்வளவு தூரம் பலித்தது என்று தெரிந்து
கொள்வதற்காகத்தான்." பிறகு குந்தவி, "அ
கேட்க வேண்டும் என்றிருந்தேன்" என்றாள்

"என்ன அம்மா!" "அண்ணா உறையூரே
பார்த்ததில்லையல்லவா? நானும் அவனும்
போக எண்ணியிருக்கிறோம்." "ஆகா! ஆன
போய்விட்டு வாருங்கள். உறையூர் என்றது
ஞாபகம் வருகிறது. நேற்று மாமல்லபுரத்தில்
பூபதியைப் பார்த்தேன். அவன் எங்கே வந்
ஏதாவது தெரியுமா?" "தெரியும், மாரப்ப பூ
அண்ணாவும் தான் வரச் சொல்லியிருந்தோ
"என்னத்திற்காக?" என்று சக்கரவர்த்தி அதி
கேட்டார். "அச்சுதவர்மர் தமக்குத் தேகம்
மெலிந்துவிட்டதென்றும், இராஜ்ய காரியங்
முடியவில்லையென்றும் தெரிவித்தார். அத
மாரப்ப பூபதியை வரவழைத்து அவனுக்குக்
சேனாதிபதி பதவியைத் திரும்பவும் கொடு
"ஓகோ!" என்றார் சக்கரவர்த்தி மறுபடியும்
யோசனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு அவருடன்
பயனில்லையென்று, குந்தவி யாழை எடுத்
பொருந்திய இசையை எழுப்பலானாள்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பத்து
காட்டாற்று வெள்ளம்

சென்ற அத்தியாயங்களின் சம்பவங்களும், வாசகர்களில் சிலருக்கு விசித்திரமாய்த் தோ விஷயங்கள் விளங்காமலும் இருக்கலாம். ந மண்டையோடாவது, இதென்ன அருவருப்ப என்று தோன்றலாம். ஆனால் நமது தமிழகத் காலத்துச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தவர்களுக்கு இராது. அருவருப்பாயிருந்தாலும், உண்மை கொள்ள வேண்டியது அவசியமல்லவா?" ப காலத்திலும் நரசிம்மவர்மரின் காலத்திலும் சைவமும் வைஷ்ணவமும் தழைத்து வளர்ந் சமயங்களும் அன்பையும் ஜீவகாருண்யத்ன அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அப்போது கொண்டிருந்த ஜைன, பௌத்த சமயங்களி அம்சங்களெல்லாம் சைவ - வைஷ்ணவ மத ஏற்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுடன் சிவபக்தி காதலும் சேர்ந்து தமிழ் நாட்டைத் தெய்வத்

வந்தன. அப்பர், சம்பந்தர் முதலிய சைவ ச
வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களும் தெய்வீகமான
நாடெங்கும் பக்தி மதத்தைப் பரப்பி வந்தார்
கோயில்களும் பெருமாள் கோயில்களும் அ
கனவுகளைப் போல் தோன்றி வளர்ந்து வந்

ஒருபுறம் இப்படிப்பட்ட அன்பு - மதங்கள்
ஜனங்களிடையே பரவி வருகையில், மிகச்
மக்களிடையே நரபலியைத் தூண்டும் பயங்
சாக்தம், பைரவம் என்னும் மதங்கள் எப்படி
வேரூன்றி வந்தன. இந்த மதங்களை ஆரம்ப
மிதமிஞ்சிய மூடபக்தியை வளர்த்தார்கள். மூ
அவர்கள் காளிக்கோயில்களிலும், துர்க்கைக்
தங்களுடைய சிரங்களைத் தாங்களே அநாய
எறிந்து கொண்டார்கள்! இப்படித் தங்களைத
பலிக்கொடுத்துக் கொள்வதால் அடுத்த ஜன்
பலன்களை அடையலாமென்று நம்பினார்க
நம்பிக்கைகளை வளர்ப்பதற்குப் பூசாரிகளு
ஆங்காங்கு அடர்ந்த காடுகளிலும், மனிதர்க
புகமுடியாத மலைப் பிராந்தியங்களிலும் கா
கோயில்களையும், துர்க்கைக் கோயில்களை
நிறுவினார்கள்.

மகேந்திர பல்லவரின் காலத்தில் வடக்கே வ
புலிகேசி என்பவன் தமிழகத்தின் மீது படை
வந்தபோது, அவனுடைய சைன்யங்களுட
பயங்கர மதங்களும் தமிழ்நாட்டில் புகுந்தன
திரும்பிப் போன அடியோடு ஒரு முறையும்
வாதாபிக்குப் படையெடுத்துச் சென்ற காலத்
முறையும், தமிழகத்தில் கொடும் பஞ்சங்கள்
ஜனங்களை வருத்தின. இந்தக் காலங்களில்
மதங்கள் அதிகமாக வளர்ந்தன. இந்த மூட
வேரோடு களைவதற்கு நரசிம்ம சக்கரவர்த்
பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். குருட்
நம்பிக்கையை ஒழிப்பதற்குத் தண்டோ பாய
பயன்படாது என்று அவருக்குத் தெரிந்திருந்
கழுத்தைத் தாங்களே வெட்டிக் கொள்ளச்
சித்தமாயிருப்பவர்களை எந்த விதத்தில் தண்
ஆகையால்தான் அவர் சென்ற இரண்டு வரு
மூத்த குமாரனிடம் இராஜ்ய பாரத்தை ஒப்பு
மாறுவேடம் பூண்டு, நாடெங்கும் சஞ்சரித்து
எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கின்றன, எங்கெ
மதங்களுக்கு வேர் இருக்கிறது என்பதையெ
கண்டுபிடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். இதனா
விக்கிரமனுக்கு நேர்வதற்கிருந்த பேராபத்தி

சக்கரவர்த்தி காப்பாற்றுவதும் சாத்தியமாயிற

ஆனால், விக்கிரமனோ தனக்கு நேர இருந்த
எப்படிப்பட்டதென்பதை அறிந்து கொள்ளவ
திருடர்கள் தாக்கியதாகவே அவன் எண்ணி
தலைவனிடம் விடைபெற்று அவனுடைய
சென்ற விக்கிரமனுடைய உள்ளத்தில் பல வி
எண்ணங்கள் அலைமேல் அலை எறிந்து கொ
கொண்டிருந்தன. அன்னையைப் பார்க்க வே
அவனுடைய உள்ளத்தில் முதன்மையாக இ
தலைவனின் உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரை எவ்வ
சென்றும், அவனுடைய உள்ளத்தின் வேகம்
"குதிரை இன்னும் வேகமாய்ப் போகக் கூட
தோன்றியது. பிறகு, அந்த ஒற்றர் தலைவனி
தோற்றமும் அவன் மனக் கண்முன் அடிக்க
தனக்குச் செய்த உதவியை நினைத்தபோது
உணர்ச்சி கொண்டான். இடையிடையே ஒ
உதித்தது. அவ்வளவு அறிவுக் கூர்மையுடை
தன்னுடைய இரகசியத்தை மட்டும்
கண்டுபிடிக்காமலிருந்திருப்பானா? ஏதோ ஏ
சூழ்ச்சியில் தன்னை அகப்படுத்துவதற்காக
குதிரையைக் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறா

பின்னும், ஒற்றர் தலைவன் கூறிய நரசிம்ம
இளம் பிராயத்துக் காதற் கதை அவனுக்கு
வந்தது. காட்டின் மத்தியில் இருந்த சிற்பியி
சிவகாமி நடனமாடுவதும், அதைப் பார்த்து
சிலை அமைப்பதும், இதையெல்லாம் நரசி
களித்துக் கொண்டிருப்பதுமான மானசீகக் க
அடிக்கடி தன்னை மறந்தான். இவ்வளவுக்கு
பல்லக்கில் இருந்தபடி தன்னை ஆர்வம் தது
கண்களால் விழுங்கி விடுபவள் போல் பார்
பொன்னொளிர் முகமும் அவன் மனக்கண்
தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு அழ
முகத்தையுடையவளின் நெஞ்சில் வஞ்சனை
முடியுமா?- ஒரு நாளுமிராது. ஆனால் அவ
சக்கரவர்த்தியின் மகளா? அல்லது தோழிப்

இப்படியெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு
ஊர் கண்ட இடங்களில் இது சரியான வழித
கேட்டுக் கொண்டும் விக்கிரமன் போய்க் கொ
ஒற்றர் தலைவன் கூறியபடியே குதிரை தான
உறையூர்ப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்
மிகுந்த வியப்புடன் மகிழ்ச்சியும் அளித்தது
தலைவனிடம் அவனுடைய நம்பிக்கையும்

அதிகமாயின. அவன் கண்டிப்பாகச் சொல்வ
நினைத்து, இரவிலே பிரயாணம் செய்யக்கூ
இருட்டுகிற சமயத்தில் ஏதேனும் ஒரு கிராம
தங்க வேண்டுமென்றும் எண்ணிக் கொண்டே
ஆனால் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குக் கொஞ்
முன்னதாகவே அவனுடைய பிரயாணத்துக்
தடங்கல் ஏற்பட்டு விட்டது.

திடீரென்று கிழக்கே வானம் கருத்தது. கருமே
கொண்டு மேலே வந்தன. குளிர்ந்த காற்று ட
வீசிக் கொண்டு அடித்தது. தூரத்தில் மழை பெ
நனைந்ததினால் கிளம்பிய மணம் பரவி வந்
நேரத்துக்கெல்லாம் மழையே வந்துவிட்டது
வரவில்லை; இடியும் மின்னலுமாய் நாலு பு
கொண்டு வந்து 'சோ' என்று சோனாமாரியா
வானம் திடீரென்று பொத்துக் கொண்டு வெ
வைத்திருந்த ஜலத்தையெல்லாம் தொபதொ
கொட்டுவது போலிருந்தது. சொட்ட நனைந்
நடுங்கிய விக்கிரமன் ஒரு மரத்தடியில் சற்று
நின்று பார்த்தான். மழை நிற்கும் வழியாயிலை
இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் க
இரவின் அந்தகாரம் சேர்ந்து விட்டால்

கேட்கவேண்டியதில்லை. எனவே எப்படியா
வேண்டியதுதான் என்றும் கிராமம் அல்லது
தென்பட்டதும் அங்கே தங்கி விடலாமென்
விக்கிரமன் குதிரையை மேலே செலுத்தினா

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு காட்டாறு குறு
பார்க்கும்போது தண்ணீர் முழங்காலளவுதா
தோன்றியது. காட்டாற்றில் மளமளவென்று
பெருகிவிடுமாதலால் சீக்கிரம் அதைத் தாண்
நல்லது என்று நினைத்து விக்கிரமன் குதிரை
இறக்கினான். கொஞ்ச தூரம் போனதும், பிர
அதிகரித்தது. குதிரை வெள்ளத்தின் குறுக்கே
நீரோட்டத்துடன் போக தொடங்கியது. பிரவ
நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் பெருகிக் கொண்டிரு
போகலாமா பின்னால் திரும்பிக் கரையேறி
விக்கிரமன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையிலே
பிரவாகத்தில் நீந்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்
இனிக் குதிரைக்கும் ஆபத்து என்று எண்ணம
விக்கிரமன் வெள்ளத்தில் பாய்ந்தான்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினொன்ற
பழகிய குரல்

குதிரை மேலிருந்து வெள்ளத்தில் பாய்ந்த வி
நேரம் திக்கு முக்காடிப் போனான். படுவேக
புரண்டு அலை எறிந்து வந்த காட்டாற்று வெ
விக்கிரமனையும் உருட்டிப் புரட்டித் தள்ளிய
பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு விக்கிரமன் தன்
பலத்துடன் சமாளித்துத் தண்ணீர் மட்டத்துக்
பின்னர், வெள்ளத்தின் போக்கை அனுசரித்
தொடங்கினான். சட்டென்று குதிரையின் ஞ
"ஐயோ! அது வெள்ளத்தில் போயிருக்குமே
எண்ணத்தினால் அவன் திடுக்கிட்டான். திரு
பார்த்தபோது, வெகு தூரத்தில் தான் ஆற்றி
இடத்துக்கருகில் குதிரை வெள்ளத்துடன் போ
கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். "நல்ல வே
பிழைத்ததே!" என்று அவனுக்குச் சிறிது ஆ
ஏனெனில், தான் தப்பிக் கரையேறலாம் என்
அவனுக்கு வரவரக் குறைந்து வந்தது. அக்க
நெருங்க, வெள்ளத்தின் வேகம் அபரிமிதம
யானைகளையும் குன்றுகளையும் கூடப் புர
தள்ளிவிடக்கூடிய வேகத்துடனும் 'ஓ' வென்

அந்த வெள்ளம் அலைமோதிக் கொண்டு வ
விக்கிரமனுடைய கைகள் களைப்படையத்
கரை ஏறுவது அசாத்தியம் என்றே விக்கிரம
செய்துவிட்டான். ஆகா! விதியின் விசித்திர
சொல்வது; என்னவெல்லாம் பகற் கனவு க
கோட்டைகள் கட்டினோம்? எல்லாம் இப்ப
முடியவேணும்! தந்தை பார்த்திப மகாராஜா
போலவே தன்னுடைய கனவும் முடிந்துவி

அவராவது போர்க்களத்தில் வீர மரணம் அ
ஆற்று வெள்ளத்தில் அகால மரணமல்லவா
வேண்டியிருக்கிறது! இதற்காகவா இவ்வள
தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தோம்? ஐயோ
பார்க்காமலேயல்லவா போகிறோம்! ஒரு த
அவளைப் பார்த்து, "அம்மா! தகப்பனாருக்
வாக்குறுதியை நிறைவேற்றிவிட்டேன். கட
அப்பாலுள்ள தேசத்தில் சுதந்திர இராஜ்யத்
ஸ்தாபித்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லக் கொ
வைக்கவில்லையே! - அவ்விதம் சொன்ன
மரணம் சம்பவித்திருந்தால்கூடப் பாதகமில்
திரும்புங்காலையில் மாமல்லபுரத்தின் அந்
கண்ணாளைக் கண்டுபிடித்து, அவள் யாரா

சரிதான், "என்னுடன் நீயும் தேசப் பிரஷ்டை
சம்மதமா!" என்று கேட்க எண்ணியிருந்தோ
ஒருவேளை நம்மை எதிர்பார்த்துக் கொண்டி
அப்படியானால், எத்தகைய ஏமாற்றம் அ
கம்பீரத் தோற்றமுள்ள அந்த ஒற்றர் தலைவ
பார்த்து, அவனிடம் குதிரையை ஒப்புவிக்க
போகிறோம்?

விக்கிரமனுடைய கைகள் அடியோடு களை
அவனுடைய உடம்பு இரும்பினால் ஆனது
முடியாது, இனி ஒரு கணமும் முடியாது... அ
உருண்டு புரண்டு கறுப்பாய் வருகிறதே, அ
மரம் ஒன்றை வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு
வேளை! அதைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம்...
போய் விட்டதே! இனிமேல் நம்பிக்கைக்கு
இடமில்லை.... விக்கிரமனுடைய கண்கள் இ
மயங்கிற்று. அந்தச் சமயத்தில் அவனுக்குத்
படகோட்டி பொன்னனுடைய நினைவு வந்
பிராயத்தில் காவேரியில் நீந்தக் கற்றுக் கொ
சமயம் இம்மாதிரி களைப்படைந்து முழுகு
வந்து விடுவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் பொ
தூக்கி எடுத்து காப்பாற்றியிருக்கிறான். அம்

பொன்னன் வரமாட்டானா?... இது என்ன
எண்ணம்? ஒரு வேளை பொன்னன்தானோ
வீண் பிரமை?... அம்மா! அம்மா!..." விக்கி
அலை மோதிற்று; அவன் நீரில் அமிழ்ந்து

விக்கிரமனுக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப்
கொண்டிருந்தது. எங்கேயோ வெகு தூரத்தி
உலகத்திலிருந்து வருவது போல், - "மகாரா
மெல்லிய குரல் கேட்டது. இது யாருடைய
பழகிய குரல் மாதிரி இருக்கிறதே! ஆம். ப
பொன்னனுடைய குரல்தான் இது. உண்மை
நடப்பதுதானா? கனவில்லையா! பிரமையி
கடைசியாக, காட்டாற்று வெள்ளத்தில் தான்
நீந்திக் கை களைத்து நீரில் மூழ்கியதும் விக்
வந்தன. ஒரு வேளை இது மரணத்திற்குப் பி
கேட்கும் குரலோ?- இதுவரையில் விக்கிரம
மூடியிருந்தன. இப்போது ஒரு பெரும் பிர
பார்த்தான். ஆமாம்; படகோட்டி பொன்ன
அது! மழையில் நனைந்து வெள்ளத்தில் மு
பொன்னனுடைய தேகம் முழுதும் தண்ணீர்
கொண்டிருந்தது. போதாதற்கு அவனுடைய
பெருகி வழிந்து கொண்டிருந்தது. "பொன்ன

இதெல்லாம் நிஜமா? அல்லது கனவா?" என்
"மகாராஜா! நானும் அதையேதான் கேட்க இ
நீங்கள்தானா? அல்லது? அல்லது இது கனவ
நிஜமாக விக்கிரம மகாராஜாவையா நான் கை
கரையேற்றினேன்... உயிர் பிழைத்துக் கண்
பேசுவது நீங்கள்தானா?- ஒன்றுமே நம்ப மு
ஆகா! வள்ளி மட்டும் இங்கே இச்சமயம் இ

ஆற்றங்கரை அரச மரத்தடியில் ஒரு பெரிய
பொன்னன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடை
விக்கிரமனுடைய தலை இருந்தது. மழை நி
போட்டுக் கொண்டிருந்தது. குளிர்ந்த வாடை
சமீபித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் நாலாபுற
அடர்ந்து வந்தது. விக்கிரமன் சட்டென்று எ
உட்கார்ந்தான். "பொன்னா! நான்தான்; விக்
அதிசயத்தைக் கேள், வெள்ளத்தில் முழுகும்
நினைத்துக் கொண்டேன் தெரியுமா? கடைச
உன்னைத்தான் நினைத்துக் கொண்டேன். க
நீந்தக் கற்றுக் கொண்டபோது, என் கை சவை
முழுகப் போகும் தருணத்தில் எத்தனை தட
எடுத்துப் படகில் ஏற்றி விட்டிருக்கிறாய்? அ
வந்தது. இந்தச் சமயத்திலும் நீ வரக்கூடாதா

நினைத்தேன். கரையிலே ஒரு மனித உருவ
ஒருவேளை நீதானோ என்றும் எண்ணினே
பிரமை என்று எண்ணிக் கொண்டே தண்ணீ
நிஜமாக நீயாகவே இருந்துவிட்டாயே! என்
அவ்வளவு சரியான சமயத்தில் நீ எப்படி இ
சேர்ந்தாய்?" என்றான்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் ஆச்சரியமாயிருக்
மகாராஜா....!" அதோ பாருங்கள், அந்த ம
பொன்னன் சுட்டிக் காட்டினான். சற்று தூரத்
மண்டபம் காணப்பட்டது. "பெருமழை பிடி
கொண்டபோது, நான் அந்த மண்டபத்தில்
ஆற்றில் வெள்ளம் பிரமாதமாய்ப் பெருகும்
பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். அப்போது அ
குதிரைமேல் யாரோ வருவது தெரிந்தது. ஆ
இறங்கினால் ஆபத்தாயிற்றே என்று நான் எ
கொண்டிருக்கும் போதே நீங்கள் மளமளவெ
இறங்கிவிட்டீர்கள். ஆனால், அப்போது நீங்
தெரியாது. குதிரை மேலிருந்து வெள்ளத்தில்
நீந்தி இக்கரைக்கு வர முயற்சிப்பதையும் பா
இவ்விடத்துக்கு வந்தேன். நீங்கள் கை சளை
பார்த்துவிட்டுத் தண்ணீரில் குதித்தேன். மகா

சமயம் சொல்ல வெட்கமாயிருக்கிறது- 'இந்
வெள்ளத்தில் நாமும் போய்விட்டால் என்ன
என்று கொஞ்சம் யோசனை உண்டாயிற்று.
அந்த யோசனையை உதறித் தள்ளி விட்டுக்
அப்படிக் குதிக்காமலிருந்திருந்தால், ஐயோ
பொன்னன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.
வெடவெடவென்று நடுங்கிற்று.

"பொன்னா! அதை ஏன் இப்போது நினைக்
தெய்வமான முருகக் கடவுள்தான் அந்தச் ச
அவ்வளவு துணிச்சலைக் கொடுத்தார்... இல்
காலஞ்சென்ற பார்த்திப மகாராஜாதான் தோ
துணையாயிருந்து ஆபத்து வரும் சமயங்க
என்னைக் காப்பாற்றி வருகிறார்... இருக்கட்
என்ன வெல்லாமோ பேசிக் கொண்டிருக்கி
சௌக்கியமா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டா
மகாராணி என்றதும் பொன்னன் திடீரென்று
கைகளால் பொத்திக் கொண்டு விம்மத் தொ
பார்த்ததும் விக்கிரமனுக்கு ஏற்பட்ட நெஞ்ச
விவரிப்பது இயலாத காரியம். "ஐயோ, பெ
விபத்து நேர்ந்துவிட்டது? மகாராணி இறந்து
பதைபதைப்புடன் கேட்டான். அப்போது பெ

மகாராஜா இல்லை. மகாராணி எங்கேயோ
இருக்கிறார். ஆனால், எங்கே என்றுதான்
என்றான். விக்கிரமனுக்குக் கொஞ்சம் உயிர்
"அதெப்படி! பொன்னா! உன்னிடந்தானே
ஒப்புவித்துவிட்டுப் போனேன்? நீ எப்படி
அஜாக்கிரதையாயிருந்தாய்?..." "மகாராஜா
விவரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும். மறுபடியும்
போலிருக்கிறது. தாங்கள், ஏற்கெனவே ந
குளிர் காற்றும் அடிக்கிறது! அதோ அந்த ம
போகலாம் வாருங்கள். எவ்வளவோ சொல்
எவ்வளவோ கேட்கவேண்டும். இரவும் நெ
இருவரும் எழுந்திருந்து மண்டபத்தை நோ

உள்ளறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பன்னிரண்
சூரிய கிரகணம்

விக்கிரமனும் பொன்னனும் மண்டபத்தை
நன்றாக இருட்டிவிட்டது. இம்மாதிரி ஜன
இடங்களில் வழிப்போக்கர்கள் தங்குவதற்
மண்டபங்களை அந்நாளில் கட்டியிருந்தார்

சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் அவருடைய கட்
கட்டப்பட்டபடியால் அவற்றுக்கு மகேந்திர
பெயர் வழங்கி வந்தது. மண்டபத்துக்கு வெ
திண்ணையில் விக்கிரமனை இருக்கச் செய்து
உள்ளே சென்று தான் அங்கு வைத்திருந்த உ
எடுத்து வந்தான். விக்கிரமன் அவற்றை உடு
அந்த மழைக்கால இருட்டில் இனி வழி நட
அசாத்தியமாதலால், அன்றிரவை அந்த மண்
கழிப்பது என்று இருவரும் சேர்ந்து தீர்மானி

பிறகு, பொன்னன் அருள்மொழி ராணியை
அதிசயமான வரலாற்றைக் கூறினான்:- விக்
பிரஷ்ட தண்டனைக்கு உள்ளாகிக் கப்பல் ஏ
அருள்மொழி ராணிக்கு உயிர் வாழ்க்கை
பெரும்பாரமாயிருந்தது. மீண்டும் தன் புதல்
காணலாம் என்ற ஆசையினாலும் நம்பிக்கை
உயிரைச் சுமந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனாலு
கணவனுடனும் பிறகு புதல்வனுடனும் வசி
மாளிகையில் தன்னந்தனியாக வசிப்பது அ
வேதனையாயிருந்தது. இச்சமயத்தில்தான்,
மகாராஜாவின் தோழரும் பழைய பல்லவ
பரஞ்சோதி அடிகள் தமது தர்ம பத்தினியுட

செய்து கொண்டு உறையூருக்கு வந்தார். அ
மாளிகைக்கு வந்து அருள்மொழி ராணியை
தேறுதல் கூறினார்கள். அருள்மொழி, அவர்
ஸ்தல யாத்திரை வருவதாகச் சொல்லவே, அ
அழைத்துக் கொண்டு பிரயாணம் கிளம்பின
ஒன்று நீங்கலாகத் தமிழகத்திலுள்ள மற்ற பு
ஸ்தலங்களுக்மூகெல்லாம் அவர்கள் சென்ற
வருஷகாலம் இவ்விதம் யாத்திரை செய்த பி
வருஷம் தை மாதத்து அமாவாசையில் காவே
ஸ்நானம் செய்யும் பொருட்டு அவர்கள் பர
சொந்த ஊராகிய திருச்செங்காட்டாங்குடிக்
சேர்ந்தார்கள்.

சென்ற வருஷம் தை அமாவாசையில் மகோ
காலம் சேர்ந்தது. அதனுடன் அன்று சூரிய கி
கிரகணம் - பிடிப்பதாயுமிருந்தது. இந்த விசே
தினத்தை முன்னிட்டு அன்று காவேரி சங்கம
ஸ்நானம் செய்வதற்காக நாடெங்கும் இருந்
திரளாக வந்தார்கள். பொன்னனும் வள்ளியு
உறையூரிலிருந்து நெடுநாள் பிரயாணம் செ
சங்கமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். உறையூர் வ
அவர்களுக்கும் பிடிக்காமற் போயிருந்தபடி

அருள்மொழி ராணியை ஒரு வேளை சந்திச்
ஆசையினாலுந்தான் அவர்கள் வந்தார்கள்.
ஆசையும் நிறைவேறியது. திருச்செங்காட்ட
அருள்மொழித்தேவியை அவர்கள் சந்தித்து
புண்ணிய தினத்தன்று காலையில் பரஞ்சோ
அவர்களுடைய பத்தினி திருவெண்காட்டு
அருள்மொழி ராணி, பொன்னன், வள்ளி எ
சங்கமத்துக்குக் கிளம்பினார்கள். சங்கமத்தி
கற்பனைக்கடங்காத ஜனத்திரள் கூடியிருந்த
மக்கள் எல்லாம் திரண்டு வந்துவிட்டார்கவ
தோன்றிற்று. ஜன சமுத்திரத்தைக் கண்ட உற்
சமுத்திரமும் பொங்கிக் கொந்தளித்துக் கொ

சமுத்திரம் பொங்கிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்
கொண்ட காலத்துக்குப் பிறகு, காவேரி நதி
கொண்டு வந்து தள்ளித் தள்ளிச் சமுத்திரத்
தூரத்துக்கு ஆழமில்லாமல் செய்திருந்தது. இ
சமுத்திரத்தில் வெகு தூரம் விஸ்தாரமாக ஜ
ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அ
ஜலத்தில் முழுகியும், அலைகள் தாண்டியவ
கிளம்பியும், இவ்வாறு அநேகர் சமுத்திர ஸ்
குதூகலத்தை அநுபவித்துக் கொண்டே புண்

சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப்
கூட்டத்தின் மத்தியில் பரஞ்சோதி அடிகள், ,
ஆகியவர்களும் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் ச
இறங்கிச் சென்றார்கள்.

இப்போது சூரிய கிரகணம் பிடிக்க ஆரம்பித்
வேகமாகச் சூரியனுடைய ஒளி குறைந்து கொ
கிரகணம் முற்ற முற்ற வெளிச்சம் குன்றி வந்
சமுத்திரத்தின் கொந்தளிப்பும் கோஷமும் அ
பட்டப் பகலில், மேகமில்லாத துல்லிய ஆக
சூரிய ஒளி குன்றி இருள் சூழ்ந்து வந்த காட்
ஜனங்களும் மனத்தில் இன்னதென்று சொல்
ஒருவித அச்சம் உண்டாயிற்று. அப்போது இ
தெய்வ பக்தியுள்ளவர்கள் அண்ட சராசரங்க
படைத்துக் காத்து அழிக்கும் இறைவனுடை
விபூதிகளையெண்ணிப் பரவசம் அடைந்தா
அடிகள் அத்தகைய நிலையைத்தான் அடை
அருள்மொழித் தேவியும் கண்களை மூடிக் ெ
திசையை நோக்கித் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்

வள்ளி சமுத்திரத்தையே அன்று வரையில் ப
ஆகையால் அவள் நெஞ்சு திக்திக்கென்று அ

கொண்டிருந்தது. அவளை அலை அடித்துக்
வண்ணம் பொன்னன் அவளுடைய கையை
பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். வள்ளி பொன்ன
பயமாயிருக்கிறதே! கரைக்குப் போகலாமே
"இவ்வளவுதானா உன் தைரியம்?" என்று
அவளிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது
அதிசயமான துயரச் சம்பவம்- யாரும் எதிர்
நடந்து விட்டது. ராணி அருள்மொழி மூடியி
திறந்தாள். 'குழந்தாய், விக்கிரமா! இதோ வ
என்று கூவினாள். ராணியின் அந்த அலறும்
அலைகளின் பேரிரைச்சலையெல்லாம் அட
மேலெழுந்து பொன்னன், வள்ளி இவர்களி
விழுந்தது. அந்த அலறல் ஒலி கேட்டது ஒரு
மறுகணத்தில் அருள்மொழி ராணி கிழக்கு
பாய்ந்தாள். ஒரு பேரலை வந்து மோதி அவ

பொன்னனும், வள்ளியும் 'ஓ'வென்று கதறி
தியானத்திலிருந்து கண் விழித்த பரஞ்சோதி
என்ன?" என்றார். பொன்னன், "ஐயோ! மக
போய்விட்டாரே!" என்று அலறினான். உட
அடிகள் தமது பத்தினியையும் வள்ளியையு
உடனே கரை ஏறிவிடுங்கள்!" என்றார். அச்

கிரகணம் சம்பூரணம் ஆயிற்று. வானத்தில் ந
தெரிந்தன. இருட்டினால் கலவரமடைந்த ஜ
"அப்பா!" "அம்மா!" "மகனே!" என்ற கூக்
பக்தர்களுடைய பரவசக் குரலில், "ஹரஹர"
கோஷங்களும் எழுந்தன. அந்தக் கிரகண அ
அலைகளுடன் போராடிக் கொண்டு பரஞ்சே
பொன்னனும் அருள்மொழி ராணியைத் தே
தொடங்கினார்கள்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதிமூன்று
கபால பைரவர்

அருள்மொழித்தேவி "குழந்தாய்! விக்கிரமா
வந்துவிட்டேன்!" என்று அலறிக் கொண்டு
பாய்ந்தாள் என்ற விவரத்தைக் கேட்டபோது
கண்களில் நீர் ததும்பி வழிய ஆரம்பித்து வி
கடல்களுக்கப்பால் எங்கேயோ தான் இருக்
தாயின் நினைவுக்கு வந்து அதன் பயனாகத்
அவள் வெறிகொண்டு பாய்ந்திருக்க வேண்
விக்கிரமன் எண்ணினான். பொன்னன், தானு

அடிகளும் தேவியைத் தேடியதைப் பற்றிச் (
விக்கிரமன், "பொன்னா! சீக்கிரம் சொல்லே
அகப்பட்டாரா?" என்று கதறினான். "இல்லை
அகப்படத்தானே இல்லை! அப்புறம் மகாரா
தரிசிப்பதற்கு இந்தப் பாழும் கண்கள் கொடு
வைக்கவில்லையே!" என்று பொன்னனும் க
"பின்னே மகாராணி உயிரோடுதான் இருக்கி
முன்பு சொன்னாயே? எனக்கு ஆறுதலுக்கா
ஐயோ! இந்தச் செய்தியைக் கேட்கவா நான்
கடந்து வந்தேன்!" என்று விக்கிரமன் புலம்
பொன்னன், "பொறுங்கள் மகாராஜா! குறை
கேளுங்கள். மகாராணி உயிரோடுதான் இரு
சந்தேகமில்லை, அவர் இருக்கும் இடத்தைக்
கண்டுபிடிக்கத்தான் முயன்று கொண்டிருக்கி
வந்துவிட்டீர்கள், இனிமேல் என்ன கவலை
பொன்னன்.

பிறகு நடந்த சம்பவங்களையும் தான் அறிந்
விவரமாகக் கூறலுற்றான். அலைகளுக்கு ம
இருளில் பரஞ்சோதி அடிகளும் பொன்னனு
ராணியை வெகுநேரம் தேடினார்கள். மகாரா
அகப்படவில்லை. "பொன்னா! தேவியைச்

கொண்டு போய் விட்டான்!" என்று பரஞ்சே
ததும்பும் குரலில் கூறினார். பொன்னன் 'ஓ'
இனிமேல் ஒருவேளை அகப்பட்டாலும் உ
அகப்படுமென்று இரண்டு பேருடைய மனத்
பட்டுவிட்டது. உயிரற்ற உடலை அலைகளே
கொண்டு வந்து தள்ளிவிடும். இனியும் தேடு
உபயோகமுமில்லை. இவ்வாறு மனத்தில் எ
இரண்டு பேரும் கரை ஏறினார்கள். அவர்கள
சமயத்தில் கிரகணம் விட ஆரம்பித்திருந்தது
கொஞ்சமாக அந்தகாரத்தை அகற்றிக் கொண
ஒளி நாலாதிக்குகளிலும் ஸ்தாபித்து வந்தது.
மாலை வேளையைப்போல் தோன்றிய அச்
பரஞ்சோதியாரும் பொன்னனும் கரையேறி
வெடவெடவென்று குளிரில் நடுங்கிக் கொண
பரஞ்சோதியாரின் பத்தினியும் வள்ளியும், "
சீக்கிரம் வாருங்கள்!" என்று கூவினார்கள்.

அவர்கள் விரைவில் அருகில் நெருங்கியது
ஒற்றைக் கை மனிதன் அப்போதுதான் கடலி
கரையேறியதாகவும், அவன் அந்த ஒற்றைக்
ஸ்திரீயைக் தூக்கிக் கொண்டு போனதாகவும்
வெளிச்சத்தில் பார்த்தபோது, அருள்மொழி

இருந்ததென்றும், தாங்கள் கையைத்தட்டிக் க
கொண்டிருக்கும்போதே அம்மனிதன் ஜனக்
சட்டென்று மறைந்து போய்விட்டதாகவும் ெ
படபடப்புடன் பேசிய அவர்களிடமிருந்து ெ
விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கே சற்ற
ஆகிவிட்டது. முன்னால் அலைகடலில் அரு
ராணியைத் தேடிய பொன்னனும் பரஞ்சோத
மறுபடியும் ஜனசமுத்திரத்தில் ராணியைத் தே
தொடங்கினார்கள், இதுவும் நிஷ்பலனே ஆ
மாநிலத்திலுள்ள மாந்தர் யாவரும் திரண்டு
தோன்றிய அந்தப் பெரிய ஜனக்கூட்டத்தில்
மனிதனையும் அவர்கள் காணவில்லை! அ
கையினால் தூக்கிச் சென்ற அருள் மொழி ரா
காணவில்லை. எவ்வளவோ தேடியும் அகட
திருவெண்காட்டு நங்கையும் வள்ளியும் பா
சொன்னதிலேயே அவர்களுக்கு அவநம்பிக்
அது ஒரு வேளை அவர்களுடைய பிரமைய
நினைத்தார்கள். ஆனால், அம் மூதாட்டியும்
தாங்கள் நிச்சயமாய்ப் பார்த்ததாக ஆணையி

மற்கண்ட வரலாற்றைச் சொல்லி முடித்தபிற
ராணி இன்னும் உயிரோடுதானிருக்கிறார் எ

நம்புவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதையு
கூறினான். வள்ளியும் அவனும் சில தினங்ச
திருச்செங்காட்டாங்குடியிலிருந்து விட்டு, அ
ராணியைப் பற்றிய மர்மத்தைத் தெரிந்து செ
திரும்பி உறையூர் சென்றார்கள். அங்கே டே
நாளைக்கெல்லாம் சிவனடியார் வந்து சேர்ந்
மகாராணியைப் பற்றிய வரலாற்றைக் கேட்
பெருந்துயரம் அடைந்தார். ஒற்றைக் கை ம
விவரம் அவருக்குப் பெரும் வியப்பையளி
திரும்பத் திரும்ப அவளுக்கு ஞாபகம் இரு
விவரத்தையெல்லாம் சொல்லும்படி கேட்ட
அவர், "பொன்னா! வள்ளி சொல்லுவதில் ந
நம்பிக்கை இருக்கிறது. ராணியை ஒற்றைக்
கொண்டு போயிருக்கிறான். ராணி உயிருட
என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. அவள் இருக்கு
கண்டுபிடிக்க வேண்டியது நம்முடைய பொ
பிறகு அவர், "அந்த ஒற்றைக் கை மனிதன்
என்று கேட்டார். "தெரியாதே சுவாமி!" என்
சொன்னபோது சிவனடியார், "அவன்தான்
பைரவன், கபாலிக மதக் கூட்டத்தின் தலை
தமிழகத்தில் நரபலி என்னும் பயங்கரத்தை
கொண்டு வருகிறான். அதைத் தடுப்பதற்குத்

பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். எ
இரகசியமான இடத்தில் அவன் ரணபத்திர க
கட்டியிருக்கிறானாம். அந்த இடத்தைக் கண்
பிடித்தோமானால், அங்கே அநேகமாக நமத
காணலாம்" என்றார்.

இதைக் கேட்டுப் பொன்னன் நடுநடுங்கிப் ப
மகாராணியை ஒரு வேளை காளிக்குப் பலி
கொடுத்திருந்தால்...." என்று அலறினான். "
இல்லை! கேவலம் ஒரு பலிக்காகக் கபால
சிரமம் உள்ள ஒரு காரியத்தில் தலையிட்டிரு
வேறு ஏதோ முக்கிய அந்தரங்க நோக்கம் இ
ஆகையால், ராணியை உயிரோடு பத்திரமா
ரணபத்திர காளி கோயில் இருக்குமிடத்தை
வேண்டும்' என்றார் சிவனடியார். இதன்மே
சோழநாடுகளைப் பொன்னனும் சிவனடியா
பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொ
ஒவ்வொருவர் தேடுவது என்று தீர்மானித்து
பொன்னன் வள்ளியைத் தன்னுடைய அத்
விட்டுவிட்டு, சோழநாடு முழுவதும் தேடி
காவேரியின் அக்கரைக்கு வந்து தேடத் தொ

மாதக் கணக்காகத் தேடி அலைந்ததற்குக் கை
நாளைக்கு முன்புதான் பலன் கிடைத்தது. அ
கரையோடு பொன்னன் மேற்கே மூன்று, நா
போன பிறகு ஒரு பெரிய மலை அடிவாரத்
சேர்ந்தான். அந்த மலை அடிவாரத்தில் வெ
அடர்த்தியான காடு சூழ்ந்திருந்தது. அவன்
கொண்டு வந்த காட்டாறானது அந்த மலை
புறப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அந்த ம
மலையின் ஒரு பகுதியாயிருக்கலாமென்றும்
ஊகித்தான். அந்த வனப்பிரதேசத்தைப் பார்
இதற்குள் எங்கேயாவது ரணபத்திர காளியி
வேண்டுமென்று பொன்னனுக்குத் தோன்றி
உட்புறத்தில் காட்டுமிராண்டி ஜனங்கள் வசி
பொன்னன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அவர்க
மலைக்கு வெளியில் வந்து நரபலி கொடுப்
மனிதர்களைக் கொண்டு போவதுண்டு என்
கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஆகவே, பொன்ன
பிரதேசத்தில் நாலாபுறத்திலும் தேடி அலை
ஆனால், எந்தப் பக்கத்திலும் அதிக தூரம் க
போவதற்குச் சாத்தியப்படவில்லை.

கடைசியாக, காட்டாறு பெருகி வந்த வழி

கொண்டு போனான். போகப் போக ஆறான
அருவியாயிற்று. அந்த அருவியின் வழியா
செல்வது அவ்வளவு சுலபமான காரியமாக
இடங்களில் பெரிய பெரிய பாறைகள் கிடந்
இடங்களில் ஆழமான மடுக்கள் இருந்தன.
இடங்களில் முள் மரங்கள் அடர்த்தியாகப் ப
போக முடியாமல் செய்தன. வேறு சில இட
செங்குத்தாக ஏற வேண்டியதாயிருந்தது. பெ
இதற்கெல்லாம் சிறிதும் சளைக்காமல் ஏறிச்
கொண்டிருந்தான். காலையிலிருந்து மத்திய
இவ்விதம் ஏறி மிகவும் களைத்துப்போன பெ
கடைசியாக ஒரு பாறையின் மீது உட்கார்ந்த
இறங்கிப் போக வேண்டியதுதான்; வேறு வ
இராத்திரியில் இந்த வனப் பிரதேசத்துக்குள்
கொண்டால் காட்டு மிருகங்களுக்கு இரையா
என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது
மனிதப் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அந்த நிர்ம
காட்டில் மனிதக் குரலைத் திடீரென்று கேட்ட
பொன்னனுக்கு ஒரு பக்கம் திகிலுண்டாயிற்
பக்கத்தில் ஒருவேளை நாம் தேடிவந்த காரி
போகிறதோ என்ற எண்ணத்தினால் ஆவலு
அளவில்லாமல் பொங்கின. எதற்கும்

ஜாக்கிரதையாயிருக்கலாம் என்று பொன்னன்
நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு பாறைக்குக் கீழே
ஒளிந்து கொண்டான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மேலேயிருந்து இர
இறங்கி வருவது தெரிந்தது. ஆனால் எப்டே
மனிதர்கள்? அவர்கள் மனிதர்கள்தானா? ஒ
மனிதன்தான், சந்தேகமில்லை. ஆனால், அ
தோற்றம் கொண்ட மனிதனை அதற்கு முன்
பார்த்ததேயில்லை. அவனுக்கு அந்தப் பயங்
அளித்தவை முக்கியமாக அவனுடைய உரு
பார்வையுடைய சிவந்த கண்கள்தான். இன்
உயர்ந்து வளர்ந்த உடலின் ஆகிருதி, நீண்ட
தலையில் அடர்த்தியாக வளர்ந்து சுருட்டை
தொங்கிய செம்பட்டை மயிர், நெற்றியில் அ
செஞ்சந்தனம், அதன் மத்தியில் இரத்தச் சிவ
பொட்டு - இவையெல்லாம் அவனுடைய
பயங்கரத்தை அதிகமாக்கின. அவன் ஒரு க
போர்வையைப் போர்த்தியிருந்தான். ஒரு ப
இன்னொரு பாறைக்குத் தாண்டியபோது அ
நழுவிற்று. அப்போது பொன்னன் "ஹோ!"
விட்டிருப்பான். ஆனால், பயத்தினாலேயே

தொண்டையிலிருந்து சத்தம் வரவில்லை. பொ
அவ்வளவு ஆச்சரியத்தையும், பயத்தையும்
காட்சி என்னவென்றால், அந்த மனிதனுக்கு
இல்லாமலிருந்தது தான்! அதாவது வலது மே
முழங்கைக்கு மேலே அவனுடைய கை துண்
முண்டமாக நின்றது.

"அருள்மொழி ராணியைத் தூக்கிச் சென்றதா
திருவெண்காட்டு அம்மையும் கூறியவன் இ
ருத்திர பைரவன்" என்று சிவனடியார் கூறிய
இவன்தான்!" என்று பொன்னனுக்கு உடனே
போய்விட்டது. கபால பைரவனின் தோற்றம்
அவனுடன் இருந்த இன்னொரு மனிதனின்
பொன்னனுக்குத் திகைப்பை அளித்தது. ஆ
மனிதன்தான் என்பது அருகில் வந்தபோது
அவன் விபரீதமான குள்ள வடிவமுள்ள மனி
பையனின் உயரத்துடன், நாற்பது வயது மனி
முகமுடையவனாயிருந்தான். அவ்வளவு கு
அவன் கபால பைரவனைப் பின்பற்றி அந்த
பாறைகளில் அதிவிரைவாகத் தாவித் தாவி
பொன்னனுடைய வியப்புடன் கலந்த திகை
அதிகரிப்பதாயிருந்தது. பொன்னன் கூறிய

மேற்கண்ட இடத்துக்கு வந்ததும், விக்கிரமஎ
ஆவலைக் காட்டினான். அந்தக் குள்ளனை
விவரிக்கும்படி சொன்னான். பொன்னன் அ
விவரித்துவிட்டு, "மகாராஜா! என்ன விசே
யாரையாவது நீங்கள் வழியில் பார்த்தீர்களா
கேட்டதற்கு, விக்கிரமன், ஆமாம்; பொன்ன
பிறகு சொல்கிறேன். உன்னுடைய வரலாற்
என்றான்.

"இனிமேல் அதிகம் ஒன்றுமில்லை மகாராஜ
பாதையில் அவர்கள் இருவரும் வெகுதூரம்
போய்விட்டார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டு
வந்தேன். அவர்கள் இருப்பிடத்தையும் கா
கண்டுபிடித்து விடலாம்; ஒருவேளை மகார
பார்த்தாலும் பார்த்துவிடுவோம் என்ற ஆ
அருவிப்பாதையைப் பிடித்துக் கொண்டு
ஆனால், சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் என் ஆ
பாழாகிவிட்டது. ஏனென்றால், மேலே கொ
போனதும் அருவியானது மூன்று ஆள் உய
செங்குத்தாக விழுந்தது. பாறையும் அங்கே
இருந்தது. அவ்விடத்தில் பாறையின் மேலே
இருந்து கீழே இறங்குவதோ மனிதர்களால்

அப்படியானால் இவர்கள் எப்படி வந்தார்க
யாராவது கயிறு அல்லது நூலேணி தொங்க
வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அந்த இடத்து
ஒளிந்திருந்த இடத்துக்கும் மத்தியில் எங்கே
வழி இருக்கவேண்டும். ஆனமட்டும் தேடிப்
மகாராஜா, பிரயோஜனப்படவில்லை. எப்ப
திரும்பி வருவார்களென்று நினைத்து, மலை
வந்து மூன்று தினங்கள் காத்திருந்தேன். பே
வரவில்லை. அதன்மேல் சிவனடியாரிடம்
யோசனை கேட்கலாமென்று கிளம்பி வந்தே
சமயத்திலே வந்தேன் மகாராஜா!" என்று பெ
முடித்தான்.

"ஆமாம்.... நல்ல சமயத்தில்தான் வந்தாய்,
இல்லாவிட்டால் இத்தனை நேரம் நான் ஒரு
தந்தையிருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்திருப்பே
விக்கிரமன். "எனக்கும் ஒருவேளை அந்தக்
நேர்ந்திருக்கும், மகாராஜா! எப்படிப் பெருச
பெருவெள்ளம், அவ்வளவும் அந்த மலையி
வந்திருக்கிறது? மழை பிடித்தபோது அங்கே
கொண்டிருந்தேனேயானால்... தங்களை எங்
போகிறேன்! மகாராணியைத்தான் எப்படித்

போகிறேன்?" "மகாராணி அந்த மலையில்
உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா பொன்னா?
விக்கிரமன். "ஆமாம், மகாராஜா! முன்னே,
சொன்னபோதுகூட எனக்கு அவ்வளவு
நம்பிக்கைப்படவில்லை. ஆனால் அந்த ஒற்
பைரவனைப் பார்த்த பிறகு, நிச்சயமாக மக
பிழைத்துத்தான் இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்
"எப்படியோ என் உள்ளத்திலும் அந்த நம்பி
பொன்னா! என்னைப் பார்க்காமல் அம்மா
போயிருப்பார் என்று என்னால் நினைக்க மு
சென்ற ஆறுமாதமாக மகாராணி என் கனவி
தோன்றி வருகிறார். தை அமாவாசையன்று
கூவிக்கொண்டு கடலில் பாய்ந்ததாகச் சொ
கிட்டத்தட்ட அந்த நாளிலிருந்துதான் அடிக்
வந்து என்னை அழைக்கிறார். அவர் உயிரோ
வேண்டும். ஐயோ, இந்த நிமிஷத்தில் கூட,
கூவி அழைக்கிறார் பொன்னா! அம்மா! அ
அலறினான் விக்கிரமன். அப்போது பொன்
விக்கிரமனுடைய வாயைப் பொத்தி, "மகா
பொறுங்கள்!" என்றான். பிறகு, "அதோ கே
சத்தம் கேட்கிறது, மனிதக்குரல்!" என்று கா
உண்மையிலேயே அந்த இருண்ட மண்டப

யாரோ இருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சத்

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினான்கு
காளியின் தாகம்

பேச்சுக்குரல் நெருங்கி வருவதாகத் தோன்ற
விக்கிரமனை மண்டபத்துக்குள் ஒதுக்குப்புற
சொல்லிவிட்டு எட்டிப் பார்த்தான். மண்டபத
இரண்டு பேர் வருவது தெரிந்தது. ஆனால்
ஒன்றும் தெரியவில்லை. அப்போது பளீரெ
மின்னிற்று. மின்னலில் அந்த இருவருடைய
பார்த்ததும், பொன்னனுடைய உடம்பெல்ல
பதறிற்று. வந்தவர்களில் ஒருவன் மாரப்ப பூ
இன்னொருவன்...ஆம், கபால ருத்ர பைரவ
அவ்விதம் திடீரென்று பார்த்த பேரதிர்ச்சி
பொன்னன் சமாளித்துக் கொண்டு விக்கிரம
அருகில் சென்று அவரைத் தொட்டு மெல்லி
"மகாராஜா!" என்றான். விக்கிரமன், "இதெ
ஏன் இப்படி நடுங்குகிறாய்?" என்பதற்குள்,
விக்கிரமனுடைய வாயைப் பொத்தி, "இரை

பெரிய அபாயம் வந்திருக்கிறது; எதற்கும் சி
என்று காதோடு சொன்னான். விக்கிரமன் இ
பார்த்து, "ஐயோ! வாள் ஆற்றோடு போய்வி
முணுமுணுத்தான். வந்தவர்கள் இருவரும் ஆ
வாசல் திண்ணையில் வந்து மழைக்கு ஒதுங்
அவர்களுடைய பேச்சு உள்ளே இருந்தவர்க
சமயம் தெளிவாகவும் சில சமயம் அரைகுற
விழுந்தது.

அவர்களில் ஒருவனுடைய குரலைச் சட்டெ
தெரிந்து கொண்டான். திடுக்கிட்டு அவன் எ
போனபோது பொன்னன் அவனைப் பிடித்து
வேண்டியிருந்தது. "மகாப் பிரபோ! காளிமா
இன்னும் என்ன ஆக்ஞாபித்திருக்கிறாள்? கி
சொல்ல வேண்டும்" என்றது மாரப்பனின் கு
கூறிய குரலானது கேட்கும்போதே மயிர்க் கூ
கூடியதாயிருந்தது. ஒருவேளை பேய், பிசாச
இப்படித்தான் அவற்றின் குரல் இருக்கும் எ
எண்ணும்படியிருந்தது. "மாதா உனக்கு இன்
பெரிய பதவிகளையெல்லாம் கொடுக்கக் கா
உன்னிடம் இன்னும் பெரிய பெரிய காரியங்
எதிர்பார்க்கிறாள். அன்னைக்கு ரொம்பவும்

தாகமாயிருக்கிறதாம். ராஜ வம்சத்தின் இரத்
வேண்டுமென்கிறாள்!" "ஆயிரம் வருஷத்து
வம்சத்தில் பிறந்த அரசிளங் குமரனைக் கா
செய்ய முயன்றேன். எப்படியோ காரியம் ெ
போய்விட்டதே....."

"உன்னாலேதான் கெட்டது; அந்த ராஜ குமா
வந்திருந்தேன். நீ குறுக்கிட்டுக் கெடுத்து வி
வேண்டும் பிரபோ...ஆனால் ராஜ குமாரன்
உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? "மறுபடியு
கேள்வியைக் கேட்கிறாயே? காளிமாதா செ
தெரிந்தது. அருள்மொழி ராணியின் வாய்
எனக்குத் தெரிவித்தாள். 'அதோ கப்பலில் வ
கொண்டிருக்கிறான்! கரையை நெருங்கிக் ெ
என்று ராணி சொன்னாள். நான் வந்தேன்! அ
நடுவில் குறுக்கிட்டுக் காரியத்தைக் கெடுத்து
"பிரபோ! க்ஷமிக்க வேண்டும்...." "போனது
உன்னை க்ஷமித்து விட்டாள். ஆனால், 'தாக
கதறிக் கொண்டிருக்கிறாள்! ராஜ குல ரத்தம்
என்கிறாள்! இந்த அமாவாசை போய்விட்ட
பிறப்பிலாவது தாயின் தாகத்தைத் தணிக்க
அவனை நீ எப்படியாவது தேடிப் பிடித்துக்

வேண்டும்...." "கொண்டு வந்தால்...." "கொ
மனோரதம் நிறைவேறும். பூபதி! காளி மாத
அடைந்தவுடனே உனக்குச் சேனாதிபதிப் ப
கிடைக்கவில்லையா? இன்னும்...." "இன்னு
"இன்னும் மிகப் பெரிய பதவிகள் உனக்கு
கிடைக்கும்." "பெரிய பதவிகள் என்றால்..."

"சோழநாட்டின் சிம்மாசனம் உனக்காகக் கா
கொண்டிருக்கிறது. மாதா கையில் கிரீடத்தை
கொண்டு உன் தலையில் சூட்டக் காத்திருக்
"அவ்வளவுதானா, பிரபோ!" "அதைவிடப்
அன்னை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்." "
"என்னவா? பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் சிம்ம
என்றான் மாரப்ப பூபதி. சற்று நேரம் மௌன
குடிகொண்டிருந்தது. "ஆனால், அப்படிப்ப
லேசில் கிடைத்துவிடாது. அதற்குத் தகுந்த
மாதாவுக்கு நீ சமர்ப்பிக்க வேண்டும்." "அடி
என்ன எதிர்பார்க்கிறாள்?" "முதலில் பார்த்
தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வர வேண்டும்."
அப்புறம்?" "வரும் துலா மாதப் பிறப்பன்று
பிரபோ!" "காளி மாதா சந்நிதிக்கு நீ வரவே
"உன்னுடைய தலையை உன்னுடைய கைய

மாதாவுக்கு அளிக்க வேண்டும்!" "ஐயோ!"
அலறினான். "அளித்தால் அடுத்த ஜென்மத்
சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தியாகலாம். இல்
"இல்லாவிட்டால் என்ன பிரபோ!" "ஆத்ம
இன்னொரு மகா பலி அளிக்க வேண்டும்.
ஜென்மத்திலேயே சக்கரவர்த்தி பதவி கிட்டு
பலி, சுவாமி!" "அந்த விபூதி ருத்திராட்சதா
கொண்டு வர வேண்டும்...."

"பிரபோ! இராஜ வம்சத்து இரத்தத்தை விரு
கேவலம் ஒரு விபூதி ருத்திராட்சதாரியைப்
விரும்புவானேன்?" என்று மாரப்பன் கேட்ட
உனக்கு தெரிந்தது அவ்வளவுதான்; அந்தப்
ட்சதாரி - உண்மையில் யார் தெரியுமா உன
பிரபோ!" என்று பூபதி வியப்புடன் கேட்டா
மகா மர்மம் - யாரும் அறிய முடியாத இரக
அடிக்கும் இந்தக் காற்றின் காதிலே கூட வி
வா! காதோடு சொல்கிறேன்..." சொல்ல மு
வியப்புடனும் பயத்துடனும் மேற்படி சம்பா
பகுதியைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்த விக்கிர
பொன்னனும் இப்போது செவிகளை மிகக்
வைத்துக் கொண்டு கேட்டார்கள். ஆனால்

விழவில்லை. திடீரென மாரப்பன் இடி இடி
சத்தம் கேட்டது. "பூபதி! ஏன் சிரிக்கிறாய்? ப
வார்த்தையில் உனக்கு அவநம்பிக்கையா?"
பைரவர் கோபக் குரலில் கேட்டார். "இல்லை
இல்லை!" என்றான் மாரப்பன். "பின்னர், ஏ
"அந்தச் சிவனடியாரைக் கைப்பற்றிக் கொண்
இன்னொரு தேவியிடமிருந்தும் எனக்குக் க
பிறந்திருக்கிறது, அந்தத் தேவி யார், தெரியு
ராஜாதி ராஜ மாமல்ல நரசிம்ம பல்லவ சக்க
திருக்குமாரி குந்தவி தேவிதான்!" "ரொம்ப
தன் விருப்பத்தைப் பல விதத்திலும் நிறைவே
கொள்கிறாள்!" என்றார் மகா கபால பைரவ
சற்று தூரத்தில் குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்த
ஆரவாரமும் கேட்டன. பொன்னன் சத்தமிட
வாசற்படியருகில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.
வீரர்கள் தீவர்த்தி வெளிச்சத்துடன் வந்து செ
தெரிந்தது. பொன்னன் மனதிற்குள், "இன்று
நாமும் நன்றாய் அகப்பட்டுக் கொண்டோ ம்
எண்ணினான். அவனுடைய மார்பும் 'பட்பட
கொண்டது. சட்டென்று தலையை உள்ளே இ
கொண்டான்.

அதே சமயத்தில் மாரப்ப பூபதி, "மகாபிரபோ
என்னுடைய ஆட்கள் என்னைத் தேடிக் கொ
வருகிறார்கள்; நான் போக வேண்டும்" என்
இதோ மறைந்து விடுகிறேன். மாதாவின் கட்
இருக்கட்டும்...." "மறுபடியும் எங்கே சந்திப்
இடத்தில்தான். சித்ரகுப்தன் உனக்காகக் காத்
இதற்குள் இரைச்சலும் ஆரவாரமும் அருகி
விட்டன. "நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகம்
"அப்படியே பிரபோ!" இதற்குப் பிறகு சற்று
குரல் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. திடீரென்று பெ
"சோழ சேனாதிபதி மாரப்பபூபதி வாழ்க! வ
கோஷம் கேட்டது. பொன்னனும் விக்கிரமனு
வெளியில் வந்து பார்த்தபோது, தீவர்த்திகளி
குதிரைகள் உறையூர்ச் சாலையில் விரைவாக
கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். "மகாராஜ
இக்கட்டிலிருந்து தப்பினோம்?" என்று சொ
பெருமூச்சு விட்டான்.

விக்கிரமன், "பொன்னா! என்ன துரதிர்ஷ்டம்
குதிரை, அதன் மேலிருந்த இரத்தினப் பைக
ஆற்றோடு போய்விட்டதினால்கூட மோசம்
உடைவாளும் போய்விட்டதே! என்ன செய்

"மகாராஜா!" "என்ன, பொன்னா?" "ஒரு வி
வருகிறது. மகாராணி ஸ்தல யாத்திரை கிளம்
என்னிடம் ஒரு பெட்டியை ஒப்புவித்தார்கள்
கொடுக்கும்படி...." "என்ன பெட்டி அது? சீ
பொன்னா!" "அதில் உங்கள் குலத்தின் வீர
பிடியில் இரத்தினங்கள் இழைத்தது...." "நிஜ
பொன்னா? ஆகா! முக்கியமாக அந்த வாள்
இப்போது தாய் நாட்டுக்கு வந்தேன்! என் த
கிளம்பும்போது அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து
பட்டாக்கத்தியையும் திருக்குறள் சுவடியையு
'இவைதாம் நான் உனக்கு அளிக்கும் குலதன
எங்கள் மூதாதை - பரத கண்டத்தையெல்லா
கீழ் ஆண்டு, கடல் கடந்த தேசங்களிலும் ஆ
கரிகாலச்சோழர் - கையாண்ட வாள் அது. பி
பத்திரமாய் வைத்திருக்கிறாயல்லவா?"

"வைத்திருக்கிறேன். சுவாமி!" "எங்கே?" "
புதைத்து வைத்திருக்கிறேன்." "அங்கே ஏன்
"வேறு எங்கே வைப்பேன். மகாராஜா?" "ச
இப்போது வசந்தத் தீவுக்குப் போய் அந்த வ
கொள்ள வேண்டியதுதான். என் தந்தை என்
தெரியுமா? ஒன்பது வருஷத்துக்கு முன்னால்

நேற்றுத்தான் சொன்னது போலிருக்கிறது. 'வ
கரிகாலச் சோழரின் வீரவாளை வேறொரு அ
செலுத்தும் கையாலே தொடக்கூடாது. ஆனா
வாழ்நாளில் நான் இதை எடுக்கவேயில்லை
கையகலமுள்ள பூமிக்காவது சுதந்திர மன்ன
அப்பொழுது இந்த வாளை எடுத்துக்கொள்'
பொன்னா! நான் இப்போது செண்பகத் தீவி
அல்லவா? இனி அந்த வாளை நான் தரிக்க
"மகாராஜா! செண்பகத்தீவுக்கு மட்டுந்தானா
நாட்டுக்கும் நீங்கள்தான் அரசர்...." "அதற்கு
வரவில்லை பொன்னா! ஆனால் சீக்கிரத்தில்
உடனே செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் இரவ

அந்த வீர வாளையும் திருக்குறளையும் எடு
வேண்டும். இந்தப் பயங்கர நரபலிக் கூட்டத
மகாராணியை விடுவித்து அழைத்துப் போக
இவற்றுள் முதலில் எதைச் செய்வது, அப்புற
என்பதை இப்போது தீர்மானிக்க வேண்டும்
யோசனை செய்து, முதலில் உறையூருக்குப்
தீவிலிருந்து வீர வாளை எடுத்துக் கொள்வதெ
திரும்பி வந்து சிவனடியாரைத் தேடிப் பிடித்
உதவியுடன் மகாராணியைக் கண்டுபிடிப்பதெ

தீர்மானித்தார்கள். இருவரும் மிகவும் களை
அன்றிரவு இந்த மண்டபத்திலேயே உறங்கி
அதிகாலையில் எழுந்து உறையூருக்குப் பே
செய்தார்கள். ஆனால் விக்கிரமனுக்கு ஏற்க
சுரம் அடித்துக் கொண்டிருந்ததென்பதையா
விடிவதற்குள் அவன் ஒரு அடிகூட எடுத்து
நிலைமையை அடைவானென்பதையாவது
அறிந்திருக்கவில்லை.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினைந்து
திரும்பிய குதிரை

குந்தவி குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே தந்
வளர்ந்து வந்தவள் என்று முன்னமே குறிப்
நரசிம்மச் சக்கரவர்த்தியே அவளுக்குத் தாய
ஆச்சாரியனும் உற்ற சிநேகிதனுமாயிருந்த
ஏதாவது மனக்கிலேசம் ஏற்பட்டால் அப்பா
சொல்லித்தான் ஆறுதல் பெறுவாள். சந்தேக
அவரைத்தான் கேட்பாள்; ஏதாவது குதூகலி
விஷயம் நேர்ந்தாலும் அவரிடம் சொல்லிப்

கொண்டால்தான் அவளுக்குப் பூரண திருப்
கதையோ, கவிதையோ, நன்றாயிருந்தால் அ
அனுபவிக்க வேண்டும்; ஒரு சித்திரமோ சி
அழகாயிருந்தால் அவருடன் பார்த்து மகிழ
இப்படியெல்லாம் வெகுகாலம் வரையில் ம
இரண்டு உடம்பும் ஒரே உள்ளமுமாக ஒத்தி

ஆனால், அந்தக் காலம் போய் மூன்று வரு
அப்பாவுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே இப்
மானசீகத் திரைபோட்டது போலிருந்தது. தே
தண்டனைக்குள்ளான சோழ ராஜகுமாரனு
குந்தவியின் மனத்தை விட்டு அகலவில்லை
முயன்று பார்த்தும் அவனை மறக்க முடியவ
ராஜகுமாரனைப் பற்றிக் குந்தவி பேச விரு
யாரிடம் பேசுவது? இத்தனை நாளும் தன்
எண்ணங்கள், ஆசைகள் எல்லாவற்றையும்
சொல்லி வந்தாள். ஆனால் சோழ ராஜகுமா
அவரிடம் மனம் விட்டுப் பேச முடியவில்
ஏதாவது கேட்டாலும் தன் எண்ணத்தைச் சி
கொள்ளாதது போலவே அவர் மறுமொழி
தனக்குத் தாயார் இல்லையே என்ற குறை
இப்போதுதான் உணர ஆரம்பித்தாள்.

அந்தக் குறையை ஒருவாறு நீக்கிக் கொள்வ
விக்கிரமனுடைய அன்னையுடன் சிநேகம்
விரும்பினாள். ஆனால், அருள்மொழியைக்
அன்றே அவள் பரஞ்சோதியடிகளுடன் தீர்த்
கிளம்பி விட்டதைப் பார்த்தோம். யாத்திரை
சமயம் அவர்கள் மாமல்லபுரத்துக்கும் வந்தி
தினங்கள் அந்தக் கலாக்ஷேத்திரத்தில் இருந்
அருள்மொழி ராணியைப் பார்த்தாள். ராணி
பிரியமாகவே இருந்தாள். ஆனாலும் அவர்
உள்ளங்கள் கலக்கவில்லை. எப்படிக் கலக்க
தன்னுடைய ஏக புதல்வனைக் குந்தவியின்
தீவுக்கு அனுப்பிவிட்டதைப் பற்றி அருள்மொ
கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. குந்தவிக்கோ
அணுவளவேனும் குற்றம் இருப்பதாகத் தோ
தந்தையினிடத்தில் அவளுக்கு இருந்த ஒப்பி
பிரியத்தோடு அவரைப் பற்றி அவளுக்கு
பெருமையும் உண்டு. இதிகாசங்களில் வரு
வம்சத்துச் சக்கரவர்த்திகளைப் போல் பெரு
தந்தை; வடக்கே நர்மதை நதிவரையில் செ
செய்தவர்; ராட்சஸப் புலிகேசியை வென்று
அழித்தவர்; அப்படிப்பட்டவரின் கீழ் சிற்ற
அந்தச் சோழ ராஜகுமாரனுக்குப் பெருமைய

வருஷமாகச் சோழர்கள் பல்லவ சக்கரவர்த்
கப்பம் செலுத்தி வரவில்லையா? இப்போது
வந்தது?

இவ்விதம் அந்த இரண்டு பேருடைய மனே
வித்தியாசம் இருந்தபடியால் அவர்கள் மன
முடியவில்லை. ஒருவரிடம் ஒருவரின் அன்
ஆனால் ஒவ்வொருவருடைய இதயத்திலும்
பகுதி பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. ஒருநாள் அ
ஓரளவு தன் இருதயத்தின் கதவைத் திறந்தா
தந்தைக்குத் தன்னை மணஞ் செய்து கொடு
நடந்ததையும், தான் அதைத் தடுத்துப் பார்த்
கல்யாணம் செய்து கொண்டதையும் கூறினா
விக்கிரமனுடைய பிள்ளைப் பிராயத்தில் அ
குந்தவியை மணம் முடித்து வைக்கத் தான்
தெரிவித்தாள். அப்போது குந்தவியின் உட
புளகாங்கிதம் அடைந்தது. ஆனால், பிறகு
கனவாய்ப் போய்விட்டது. பாக்கியசாலியா
குமாரனை நீ மணந்து சந்தோஷமாய் வாழ
சொன்னபோது குந்தவிக்குக் கோபமே வந்

"இல்லை அம்மா! எனக்கு இல்லறத்தில் பற்

உலகத்தைத் துறந்து நான் சிவவிரதையாகப்
என்றாள் குந்தவி. அவள் அவ்விதம் கூறியத
அறிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு ஒரு சமயம
இளவரசர் விக்கிரமன் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்த
செலுத்த இசைந்தால் இன்னமும் திரும்பி வ
நாட்டுக்கு அரசராகலாமே என்று சொன்னமே
ராணியின் முகம் அருவருப்பினால் சிணுங்க
காட்டிலும் விக்கிரமன் செத்துப் போனான் எ
எனக்குச் சந்தோஷத்தையளிக்கும்!" என்றா
அருள்மொழி ராணி தங்கியிருக்கும்போது த
நாளைக்குப் பழைய சிவனடியார் வந்து மக
பார்த்துப் பேசினார். அவர் பேசிவிட்டு திரு
சமயத்தில் குந்தவி அவரைப் பார்த்தாள். உ
ஞாபகங்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டன. ராணி
அந்தச் சிவனடியார் யார் என்று கேட்டாள்.
ராணியினால் சொல்ல முடியவில்லை. "யா
பதி வீரசொர்க்கம் சென்ற பிறகு இவர்தான்
குலதெய்வமாயிருந்து வருகிறார்!" என்றாள்

குந்தவி மனதிற்குள், "குல தெய்வமில்லை;
என்று நினைத்துக் கொண்டாள். பின்னால்
காவேரி சங்கமத்தில் கடலில் மூழ்கிய செய்

யாரோ தூக்கிச் சென்றதாக வதந்தியும் காதி
"தூக்கிக் கொண்டு போனவர் அந்தப் போலி
தானிருக்க வேண்டும். ஏதோ கெட்ட நோக்க
வேஷதாரி இத்தனை நாளாய் மகாராணியை
சுற்றியிருக்கிறான்!" என்று நிச்சயம் செய்து
துர்ச் சம்பவத்துக்குச் சில காலத்துக்கு முன்பு
தமையன் இலங்கையை வெற்றி கொண்டு
வந்திருந்தான். அவன் தன் சகோதரியிடம்
வைத்திருந்தான். குந்தவி தன் உள்ளத்தை
காட்டுவதும் சாத்தியமாயிருந்தது. தன் சகோ
மனோநிலையை உணர்ந்து மகேந்திரன் தா
தீவுக்குப் போய் விக்கிரமனை எந்தச் சாக்கி
அழைத்து வரத் தீர்மானித்தான். இந்த எண்ண
சக்கரவர்த்தியிடம் சாவகம், காம்போஜம் மு
சமுத்திரத் தீவுகளுக்குப் படையெடுத்துச் செ
கேட்டான். சக்கரவர்த்தி இதற்குச் சம்மதியா
பிரயாணம் செய்யும் உத்தேசம் இருக்கிறதெ
மகேந்திரன் யுவராஜ பதவியை வகித்துப் ப
சாம்ராஜ்யத்தைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பை
வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினார். மகேந்தி
மறுக்க முடியவில்லை.

இந்த நிலைமையில், குந்தவியின் வற்புறுத்த
மகேந்திரன் மாரப்ப பூபதியைச் சோழ நாட்
சேனாதிபதியாக்கியதுடன், அவனை மாமல்
தருவித்தான். சிவனடியாரை அவன் கண்டு
வேண்டுமென்றும், அவர் மூலமாக ராணி அ
இருக்குமிடத்தை அறிய வேண்டு மென்றும்
கட்டளை பிறந்தது. அதோடு குந்தவியும் ம
உறையூர் வசந்த மாளிகையில் சில காலம் வ
போவதாகவும், அதற்கு வேண்டிய ஆயத்த
வேண்டுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. அவ
போவதற்குச் சக்கரவர்த்தியும் சம்மதம் கொ
மகேந்திரனும் குந்தவியும் மற்றப் பரிவாரங்
நாள் பிரயாணம் கிளம்பினார்கள். விக்கிரம
வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் தப்பிப் பிழைத்த
மறுநாள் உச்சிப் போதில், அந்தக் காட்டாற்
காத தூரத்தில் அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்
பல்லக்கிலும், மகேந்திரன் குதிரை மேலும்
செய்தார்கள்.

மகேந்திரன் தன்னுடைய இலங்கைப் பிரயா
அங்கே தான் நடத்திய யுத்தங்களைப் பற்றி
சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். இலங்கை நா

நிலவளங்களைப் பற்றியும் வர்ணித்தான். கு
கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள். ஆனாலும் இன
அவளுடைய ஞாபகம் செண்பகத் தீவின் இ
வியாபாரியின் மீது சென்று கொண்டிருந்தது
ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அந்த இரத்தின வி
போனதினால்தான் என்ன, எதற்காகத் தன் ம
கவலையுறுகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டாள்.
செண்பகத் தீவு என்று சொன்னபடியால்,சோ
பற்றி அவனிடம் விசாரிக்கும் ஆவல்தான் ச
தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்

"இல்லை; இல்லை; அவர்கள் இருவருக்கும்
ஒற்றுமைதான் காரணம்!" என்று ஒரு மனம்
"ஆனால் அது உண்மையா? அல்லது நம்மு
நம்மை ஏமாற்றிவிட்டனவா? உண்மையில்
முகஒற்றுமையிருந்தால், அப்பா அதைக்
கவனித்திருக்கமாட்டாரா? கவனித்திருந்தால்
வழிப்பறிக்காரர் களிடமிருந்து காப்பாற்றி உ
அனுப்பி வைத்திருப்பாரா? அதெல்லாம் இ
பிரமைதான் காரணம்!" என்று இன்னொரு ம
இத்தகைய எண்ணங்களுக்கு மத்தியில், "உ
ஒருவேளை அந்த ரத்தின வியாபாரியைச் ச

என்ற நினைவும் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்
இப்படியெல்லாம் குந்தவி தன் மனத்திற்குள்
கொண்டும், ஒரு காதில் மகேந்திரனுடைய
'ஊங்' கொட்டிக் கொண்டும் பிரயாணம் செ
கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்கு எதிரே
தோன்றிய ஒரு காட்சி அவளை ஒரே அடிய
போட்டது. இத்தனைக்கும் அந்தக் காட்சி
சேணம் போட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த
குதிரை முதுகில் ஆள் இல்லாமல் தனியாக
காட்சிதான்.

அதைக் கண்டு ஏன் அவ்வாறு குந்தவி திடுக்
அவளுக்கே தெரியவில்லை. குதிரை இன்னு
அது அவளுடைய தந்தையின் குதிரைதான்
தெரிந்தது. சில சமயம் சக்கரவர்த்தி அதில்
அவளே பார்த்திருக்கிறாள். அது எப்படி இ
ஒருவேளை, அப்பாதான்...? அவ்விதம் இ
அப்பாவிடம் காஞ்சியில் விடை பெற்றுக்
கிளம்பினோம்? நமக்கு முன்னால் அவர் எ
முடியும்? வந்திருந்தாலும் குதிரை ஏன் இப்
வருகிறது? சட்டென்று ஒரு விஷயம் ஞாப
வியாபாரிக்குக் குதிரையும் கொடுத்து அனு

சொன்னாரல்லவா? குதிரைக்குப் பதிலாக அ
இரத்தினங்களையும் காட்டினாரல்லவா? ஆ
வியாபாரி ஏறிச் சென்ற குதிரையாய்த்தான்
ஆனால், அது ஏன் இப்போது தனித்து வரு
வியாபாரி எங்கே? அவன் என்ன ஆனான்?
அடிவயிறு அப்படியே மேலே கிளம்பி அவ
புகுந்து மூச்சை அடைத்து விட்டது போலிரு

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினாறு
ஆற்றங் கரையில்

குந்தவியின் முகத்தில் தோன்றிய மாறுதலை
கவனித்தான். "என்ன தங்காய்! என்ன" என்
குதிரையை வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் இ
அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தை ஒன்றும் வர
கவனித்த மகேந்திரன், "தங்காய்! அதோ வ
குதிரைதானே புலி, சிங்கம் அல்லவே? எதற்
பயப்படுகிறாய்?" என்று கேட்டான். குந்தவி
பிறந்தது; பேச்சும் வந்தது. "புலி, சிங்கமாயி
தானென்ன, அண்ணா! நீ பக்கத்திலே இருக்

என்றாள். "பின் ஏன் இப்படி வெறித்துப் பா
பிசாசுகளைக் கண்டதைப் போல!" "அண்ண
யாருடைய குதிரை தெரியுமா?" "தெரியாது
"அப்பாவினுடையது!" "என்ன?" "ஆமாம்;
ஜாதிக் குதிரைகள் இரண்டு அப்பாவிடம் இ
புஷ்பகம்; இன்னொன்று பாரிஜாதம்." "அப்
எப்படி இங்கே தெறிகெட்டு வருகிறது? அ
காஞ்சியில் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்
இந்தக் குதிரையில் வந்திருக்க முடியாது?" "
இரத்தின வியாபாரிக்கு அப்பா தம் குதிரை
சொன்னார்." "ஓஹோ!" இதற்குள் குதிரை
வந்துவிட்டது. மகேந்திரன் கட்டளைப்படி
வீரர்களில் ஒருவன் குதிரையைப் பிடித்துக்
அதைத் தன்னருகில் வரும்படி குந்தவி கூறி
தடவிக் கொடுத்தாள். குதிரை உடம்பைச் சி
கனைத்தது. பிறகு, அக்குதிரையையும் பிர
கோஷ்டியோடு கொண்டு போனார்கள்.

"அண்ணா! அந்த இரத்தின வியாபாரிக்கு
நேர்ந்திருக்கும்?" என்று குந்தவி மிக்க கவ
இரத்தின வியாபாரியை விக்கிரமன் என்பத
சந்தேகிக்கிறாள் என்னும் விஷயம் மகேந்தி

ஆகையால் அவன் அலட்சியமாக, "பல்லவ
சுமந்த குதிரை கேவலம் ஒரு வியாபாரியை
எங்கேயாவது கீழே தள்ளிக் குழியும் பறித்து
வந்திருக்கும்!" என்று சிரித்தான். குந்தவியி
துடித்தது. ஆனால் ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லா
எண்ணமும் உண்டாயிற்று. உண்மையிலே இ
அவனைத் தள்ளிவிட்டு வந்திருக்குமானால்
ராஜகுமாரனாக இருக்க மாட்டான். சாதாரண
தானிருப்பான்- ஆனால் அந்த இரத்தின வி
தீரத்தைப் பற்றியும் போர்த்திறமையைப் பற்
ரொம்பச் சொன்னாரே? ஐயோ! அவனுக்கு
நேர்ந்திருக்கும்? - இவ்வளவு அறிவுள்ள பி
குதிரைக்குப் பகவான் பேசும் சக்தி மட்டும்
போய்விட்டாரே? அந்தச் சக்தி இருந்தால் இ
வியாபாரிக்கு என்ன நேர்ந்தது என்ற இரகசி
வெளியிடுமல்லவா? - புஷ்பகத்துக்குப் பே
ஓர் அற்புதத்தினால் வந்து விடாதா என்று அ
போல் குந்தவி அதன் முதுகை அடிக்கடி தட
வந்தாள்.

இப்படிப் பிரயாணம் நடந்து கொண்டிருக்கை
நேரத்துக்குப் பிறகு சுற்றுப்புறக் காட்சியின்

மாறுதல் காணப்பட்டது. தரை ஈரமாயிருந்த
பள்ளமான இடங்களில் நீர் தேங்கியிருந்தது
பளிச்சென்று இருந்தன, காற்றும் குளிர்ந்து
நேற்று இங்கெல்லாம் பெருமழை பெய்திரு
ஒரு துளிகூட விழவில்லையே?" என்றான்
அதைப்பற்றியேதான் குந்தவியும் சிந்தித்துக்
ஒருவாறு அவளுக்கு உண்மை புலப்பட ஆ
மாலை திடீரென்று இந்தப் பக்கத்தில் பெரு
அடித்திருக்கிறது. அதில் புஷ்பகமும் இரத்தி
அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குதிரை
பிழைத்து வந்திருக்கிறது. இரத்தின வியாபா
அவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததென்பது வழியில்
தெரியவருமா? விபத்து நடந்த இடத்தைப்
ஒருவேளை உயிர்போன அவனுடைய உட
காணும்படியாக நேருமோ? ... சிவசிவ!....
முடியாத நினைப்பினால் குந்தவி கண்களை
கொண்டாள். இவ்விதம் ஈரமான பிரதேசங்
அரைக்காத தூரம் போன பிறகு சூரியன் அ
நாழிகைப் பொழுது இருக்கும் சமயத்தில் க
வந்து சேர்ந்தார்கள். நேற்று மாலை அந்தக்
காட்சிக்கு இப்போதைய காட்சி நேர்மாறாயி
அங்கே ஊழிக்காலத்து மகாப் பிரளயத்தைப்

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் ஒரே ஜலப்
பிரவாகமாய்,பிரம்மாண்டமான சுழல்களுட
பேரிரைச்சலுடன் அலைமோதிக் கொண்டு
பார்க்கப் பீதிகரமான காட்சியை அளித்தது.

இன்று அதே பிரதேசம் பிரளயத்துக்குப் பிற
உலக சிருஷ்டியில் நவ மோகனத்தைப் பெற்
காட்டாற்றின் மத்தியில் முழங்காலளவு ஜல
சத்தத்துடன் போய்க் கொண்டிருந்தது. அஸ்
பொற்கிரணங்கள் பசுமரக் கிளைகளின் வழி
ஜலத்தில் தவழ்ந்து விளையாடி வர்ண ஜால
நதிக்கரைப் பறவைகள் மதுரகானம் செய்து
உள்ள கூடுகளை நோக்கி வந்தன. அழகும்,
ஆனந்தமும் அங்கே குடி கொண்டிருந்தன.
குந்தவியின் உள்ளத்திலோ நேற்று அங்கே
மழையும் இப்போது குமுறிக் கொண்டிருந்த
காட்டாற்றில் பெருவெள்ளம் பெருகியிருக்
அவள் தெரிந்து கொண்டாள். நதிக்கரை மர
அடிமரத்தில் தண்ணீர்ப் பிரவாகத்தின் புது
நன்றாகப் பதிந்திருந்தது. தாழ்ந்த கிளைகளி
வந்த வைக்கோல் முதலியவை சிக்கிக் கொ
காட்டாற்று வெள்ளமாதலால் மளமளவென்

வேண்டும். இரத்தின வியாபாரியின் கதியை
இப்போது ஊகித்தாள். காட்டாற்று வெள்ளத்
அறியாமல் அவன் நதியில் இறங்கியிருப்பா
இறங்கிய பிறகு பிரவாகம் திடீரென்று பெரு
குதிரை எப்படியோ தப்பி கரையேறியிருக்கி
வெகுநேரம் கரையிலேயே இரத்தின வியாப
எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும். அவன் கரைக்
போகவே காஞ்சியை நோக்கிக் கிளம்பியிரு
வியாபாரி - ஐயோ! - பிரவாகத்துக்கு இரை
வேண்டும். அடாடா! தாயாரைப் பார்ப்பதற்
உறையூருக்குப் போவதாக சக்கரவர்த்தியிட
சொன்னானாமே? அவனுக்கு இந்தக் கதியா

இப்படிக் குந்தவி எண்ணமிட்டுக் கொண்டிரு
நீரோட்டத்தின் அருகில் வந்தது. எல்லாரும்
இறங்கினார்கள். ஆனால் புஷ்பகம் மட்டும்
தயங்கிற்று. நதிக்கரைக்கு வந்ததிலிருந்தே அ
அதிகமாயிருந்ததை எல்லாரும் கவனித்தார்
பிடித்து வந்த போர் வீரன் நீரோட்டத்தில் இ
அதைப் பலவந்தப்படுத்தினான் குதிரையும்
அவ்வளவுதான்; உடனே அது ஒரு திமிறு தி
போர் வீரனுடைய பிடியிலிருந்து விடுவித்து

கரையை நோக்கித் திரும்பி ஒரே பாய்ச்சலா
ஓடியது. கரையையடைந்ததும் அது நிற்கவி
இன்னும் அதிகமாயிற்று. வில்லிலிருந்து கி
இராமபாணம் என்பார்களே, அதுமாதிரி நா
பறந்து ஓடி எல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிரு
காஞ்சி செல்லும் சாலையில் கண்ணுக்கெட்ட
சென்று மறைந்தது. "புஷ்பகம் என்று அப்பா
சரிதான். தரையில் அதன் கால்கள் தொட்டத
தெரியவில்லையே!" என்றான் மகேந்திரன்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினேழு
தீனக்குரல்

ராஜ பிரயாணிகளும் பரிவாரங்களும் அந்த
காட்டாற்றங்கரையில் உணவு அருந்தினார்க
பட்சணங்களும் பான வகைகளும் குந்தவி,
இவர்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. மகேந்திரன்
சாப்பிட்டான். குந்தவிக்கு ஒன்றும் வேண்டி
உணவுப் பொருள்களை ஆற்றங்கரைக் காக்
எறிந்து அவை பறந்து வந்து கௌவிக் கொ

மகிழ்ந்தாள். இந்த மகிழ்ச்சியும் வெளிப்பட
மனத்திலே அந்த காட்டாற்று வெள்ளத்தில்
போன இரத்தின வியாபாரியின் நினைவு
பாரமாயிருந்தது. ஆம்; இறந்து போனவன்
வியாபாரிதான், - சோழ நாட்டு இராஜகுமா
குந்தவி ஒருவாறு முடிவு செய்து கொண்டிரு
உள்ளத்தைக் கவர்ந்த சுகுமாரனுக்கு அத்தை
என்ற எண்ணத்தை அவளால் சகிக்க முடிய
ஆகையால் அதில் நம்பிக்கையும் பிறக்கவி

உணவருந்திச் சற்று இளைப்பாறிவிட்டு எல்
கரையேறிய போது குந்தவிக்கு ஒரு நினை
அகால மரணமடைந்தவர்களின் ஆவி அவ
இடத்திலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் என்
அது உண்மையா? ஒருவேளை அந்த இளம்
வியாபாரியின் ஆவியும் இந்த ஆற்றங்கரை
வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்குமா? நள்ளிரவி
பயங்கரமாக அலறுமோ? - இப்படி அவள்
எங்கேயோ வெகு தொலை தூரத்திலிருந்து
ஒரு குரல் கேட்பது போலிருந்தது. அந்த பெ
குரல்,'அம்மா! அம்மா!' என்பது போல் அ
தோன்றியது. குந்தவியின் தேகம் சிலிர்த்தது

சித்தப் பிரமையா? அல்லது உண்மையில் இ
வியாபாரியின் ஆவி அலறும் குரல்தானா? .
கேட்கலாமென்று வாயெடுத்தாள். ஆனால்
எழவில்லை.

இது என்ன அதிசயம்? பல்லக்கு மேலே பே
குரல் கெட்டியாகி வருகிறதே? இரத்தின வி
தங்களைத் தொடர்ந்து வருகிறதா, என்ன? இ
போனதும், "அம்மா! அம்மா!" என்னும் அ
தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. அது நி
குரலாகவே தொனித்தது. ஒருவாறு குந்தவி
கொண்டு "அண்ணா! ஏதோ தீனக்குரல் கே
போலிருக்கிறதே? உனக்குத் தெரிகிறதா?" எ
"ஆமாம், தங்காய்! யாரோ, 'அம்மா! அம்ம
குரல் கேட்கிறது" என்று மகேந்திரன் சொல்
மேலிருந்தபடியே சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.
மண்டபத்திலிருந்து குரல் வருவது போலிரு
ஆற்றங்கரையிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்திலே
தங்கிய மகேந்திர மண்டபம் இருந்தது. சா
மண்டபம் இருக்குமிடம் நெருங்கியதும், கு
அங்கிருந்துதான் வருகிறது என்று ஐயமறத்
பல்லக்கை அந்த மண்டபத்தருகே கொண்டு

சொன்னாள். ஏதோ ஒரு அதிசயத்தைக் கான
என்ற எண்ணத்தினால் அவளுடைய நெஞ்
அடித்துக் கொண்டது. மண்டபத்திலிருந்து வ
விக்கிரமனுடையது தான் என்று வாசகர்கள்
அன்று காலையில் பொன்னன் ஆழ்ந்த தூக்
விழித்து எழுந்தபோது, தனக்கு முன்னமே
உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். "பொன்ன
என்று கேட்டான் விக்கிரமன். இருவரும் கல
வெய்யிலுக்கு முன்னால் புறப்பட்டுச் சாலை
போவது என்றும், வழியில் வண்டி கிடைத்த
கொள்வது என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டு

ஆனால், கிளம்பிய விக்கிரமன் சில அடி தூ
முன்னமே அவன் தள்ளாடுவதைப் பொன்ன
"மகாராஜா...." என்று அவன் ஏதோ கேட்க
ஆரம்பிப்பதற்குள்ளே விக்கிரமன் தரையில்
உட்கார்ந்து விட்டான். பொன்னன் பரபரப்பு
விக்கிரமனை அணுகி, "ஐயோ! என்ன மகா
என்ன?" என்று கேட்டான். "தலையை அசா
வலிக்கிறது, பொன்னா! ஒவ்வொரு அடி எ
வைக்கும்போதும் பட் பட் என்று போடுகிற
தடுமாறுகிறது. எனக்கு என்னமோ தெரியவி

விக்கிரமன். பொன்னன் அவனுடைய உடம்
பார்த்து விட்டு, "ஐயோ! மகாராஜா! உடம்ப
இராத்திரி நன்றாய்த் தூங்கினீர்களா?" என்று
"இல்லை; என்னவெல்லாமோ ஞாபகங்கள்
வரவில்லை." "ஜுரந்தான் காரணம், மகாரா
கும்பகர்ணனைப் போல் தூங்கினேன். என்ன
எழுப்பியிருக்கக்கூடாதா? - இந்த உடம்போ
அடி கூட நடக்க முடியாது, வாருங்கள்!" எ
விக்கிரமன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கிவிட்டு
கொண்டபடியே மீண்டும் மண்டபத்திற்குள்
சேர்த்தான். பிறகு, பொன்னன் நதிக்கரைப் ப
அங்கே சிந்திக்கிடந்த வைக்கோலையெல்ல
கொண்டு வந்தான். வைக்கோலைப் பரப்பி
விக்கிரமனைப் படுத்துக் கொள்ளச் செய்தா

மேலே என்ன செய்வது என்று இருவரும் ே
செய்தார்கள். சாலையோடு போகும் மாட்டு
காத்திருந்து, ஏதாவது ஒரு வண்டியை அமர்
அடுத்த ஊருக்குப் போவதென்றும், அங்கே
பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்சம் உடம்பு தேறி
கிளம்புவதென்றும் தீர்மானித்தார்கள். வேறு
இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. "ஐயோ! இச்

இங்கே இல்லாமல் போனாளே? ஏதாவது ம
அவள் திடீரென்று இங்கே வந்துவிடக்கூடா
பொன்னன் அடிக்கடி எண்ணமிட்டான், ஜூர
விக்கிரமனுக்கு வேண்டிய சிசுருஷை செய்ய
ஒன்றும் தெரியவில்லை. கொஞ்ச நேரத்துக்
விக்கிரமன் 'தாகம்"தாகம்' என்று பறந்தான்.
பின்புறத்தில் பிரயாணிகள் சமையல் செய்து
மண்சட்டிகள் சில கிடந்தன. அவற்றில் ஒரு
பொன்னன் எடுத்துக் கொண்டு போய் நதியி
கொண்டு வந்தான். பொற்கிண்ணத்தில் தண்
வேண்டிய மகாராஜா இந்தப் பழைய மண்ச
வேண்டியதாயிற்றே என்று பொருமினான்.

நேரமாகிக் கொண்டேயிருந்தது. ஜூரமும் அ
கொண்டிருந்தது. பொன்னனுக்கு ஒரு பக்கம்
இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் மனம்
மகாராஜாவுக்கு வைத்தியம் செய்யாமல், தா
இருந்தால் இரண்டு பேரும் அங்கேயே மடி
கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பக்கத்
ஒரு ஊருக்குப் போய் வைத்தியனையும் அ
ஒரு வண்டியையும் அமர்த்திக் கொண்டு வ
அதுவரையில் விக்கிரமனைச் சோழரின் கு

முருகக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.
வழியில்லையென்று இதற்குச் சம்மதிக்கவே
மீண்டும் மீண்டும் மண்டபத்தைக் திரும்பிப்
விரைவாக நடந்தான். பொன்னன் போன பி
இன்னும் ஜுரம் அதிகமாயிற்று. கொஞ்ச நே
நல்ல நினைவு தப்பிவிட்டது. மனத்தில் என்
குழப்பமான எண்ணங்கள் குமுறின. வாய் ஏ
சம்பந்தமில்லாத சொற்களைப் பிதற்றியது. ஏ
வலியினால் உடம்பை முறித்துப் போட்டது.
பலவீனம் அதிகமாயிற்று. கடைசியில் வாயி
சொற்கள் வருவது நின்று,"அம்மா! அம்மா!
மட்டும் தீனமான குரலில் வரத் தொடங்கிய

இப்படிப்பட்ட நிலைமையில்தான் குந்தவியி
மண்டபத்தின் வாசலில் வந்து நின்றது. குந்த
பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி மண்டபத்தின் வா
நின்று உள்ளே பார்த்தாள். ஆமாம்; இரத்தி
அவனுடைய பால் வடியும் முகம் தாப ஜ்வ
கோவைப் பழம் போல் சிவந்திருந்தது. விச
ஒரு கணம் மேல்நோக்கித் திருதிருவென்று
மூடுவதுமாயிருந்தன. "அம்மா! அம்மா!" ஏ
அரற்றிற்று. இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் கு

உள்ளத்தில் உண்டான உணர்ச்சிப் புரட்சியை
விவரிப்பது இயலாத காரியம். வியப்பு, மகி
இரக்கம் ஆகிய பல்வேறு மாறுபட்ட உணர்ச்
ஒன்றோடொன்று கலந்து போராடின. எல்லா
மேலாகப் பரபரப்பு விஞ்சி நின்றது. "அண்ண
இவன் இரத்தின வியாபாரிதான், அண்ணா!
சரியில்லை போலிருக்கிறது, வைத்தியரைக்
கூச்சலிட்டாள். ராஜப் பிரயாணிகளுடன் கூ
செய்த ராஜ வைத்தியர் வந்து பார்த்தார். "க
ஜுரம்; உடனே சிகிச்சை செய்ய வேணும். ஒ
பத்து நாள் பிடிக்கும்" என்றார். பாவம்! இவ
அழைத்துப் போகலாம் அண்ணா! செண்பக
இவனிடம் கேட்க வேண்டிய காரியமும் இ
என்றாள் குந்தவி.

பிறகு காரியங்கள் வெகுதுரிதமாக நடந்தன.
ஏதோ மருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்து விக்
நாவில் தடவினார். பின்னர் அவனைத் தூக்
குந்தவியின் பல்லக்கில் போட்டார்கள். குந்த
ஏறிக் கொண்டாள். மறுபடியும் பிரயாணம்
பொன்னன் போன இடத்தில் வெகு கஷ்டப்
வைத்தியனைத் தேடிப் பிடித்தான். வண்டியு

கொண்டு மகேந்திர மண்டபத்துக்கு வந்து, "
எப்படியிருக்கிறதோ?" என்று திக்திக்கென்று
கொள்ள உள்ளே வந்து பார்த்த போது மண்
சூனியமாயிருக்கக் கண்டான். அவன் தலை
விழுந்தது போல் இருந்தது.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பதினெட்டு
பராந்தக புரத்தில்

சூனியமான அந்த மகேந்திர மண்டபத்தைப்
உள்ளும் புறமும் பலமுறை சுற்றிச் சுற்றித்
மகாராஜா எப்படி மாயமாய்ப் போயிருப்பா
செய்தான். நேற்றுச் சாயங்காலம் காட்டு வெ
சேர்த்தது முதல் நடந்தனவெல்லாம் ஒருவே
என்றுகூட அவனுக்குத் தோன்றியது. இதற்
வைத்தியனும் வண்டிக்காரனும் அவனைத்
தொடங்கினார்கள். தன்னிடம் ஆபத்துக் கா
வைத்திருந்த பொற்காசுகளில் ஒன்றை அவ
கொடுத்து அனுப்பினான். இளவரசருக்கு ஜ
ஜன்னியின் வேகத்தினால் எழுந்து ஓடிப் ப

என்று பொன்னன் மனத்தில் தோன்றிய போ
அவனும் பித்தம் கொண்டவனைப் போல் அ
அலையத் தொடங்கினான். குடுகுடுவென்று
ஓடுவான். மறுபடியும் மகேந்திர மண்டபத்து
ஆசையுடன், நெஞ்சு திக்திக்கென்று அடித்து
எட்டிப் பார்ப்பான். மனம் கலங்கியிருந்த ப
செய்கிறோமென்று தெரியாமல் விக்கிரமன்
வைக்கோலை எடுத்து உதறுவான். பிறகு வெ
உறையூர் சாலையோடு கொஞ்ச தூரம் போ
திரும்பி வருவான்.

இப்படி ஒரு தடவை அவன் திரும்பி மண்ட
வந்தபோது, மண்டபத்திலிருந்து சற்றுத் தூர
பெரிய இலுப்ப மரத்துக்குப் பின்னால் ஒரு
மறைவதைக் கண்டான். அது ஒரு சித்திரக்கு
வடிவமாகத் தெரிந்தது. கொல்லி மலையில்
பாதையில் தான் அன்று பார்த்த பயங்கர உ
பொன்னனுக்கு ஞாபகம் வந்தன. நேற்றிரவு
சம்பாஷனையும் நினைவு வந்தது. "ஓஹோ
நரபலிக்காரர்களின் கையிலேதான் அகப்பட்
என்று எண்ணியபோது, பொன்னனுக்கு வந்
துயரத்திற்கும் அளவேயில்லை. இந்த ஆத்தி

அந்தக் குள்ளன் மேல் காட்டி விடுவது என்ற
பொன்னன் இலுப்ப மரத்தை நோக்கி வேகம
சென்றான். தன்னைப் பிடிக்க வருகிறான் எ
மறைந்து நின்ற குள்ளன் மேல் திடீரெனப் ப
கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இரண்டு கு
குலுக்கினான்.

முதலில் சற்றுத் திகைத்த குள்ளன் விரைவில்
கொண்டு, "என்ன அப்பா! என்ன சமாசாரம்
இவ்வளவு ஆத்திரம்?" என்று கேட்டான். "
மகாராஜா எங்கே?" என்று பொன்னன் அல
"மகாராஜாவா? அது யாரப்பா, மகாராஜா?"
பொன்னனுக்குத் தன்னுடைய தவறு ஞாபக
உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, "அந்த மண்ட
படுத்திருந்தவர் எங்கே?" என்று கேட்டான்.
தன்னுடைய இடுப்புத் துணியின் மடியை அ
உதறினான். பொன்னனைக் கேலியாகப் பா
என் மடியிலே வைத்திருந்தேன், காணோமே
பொன்னனுக்கு இந்தக் கேலி ரசிக்காமல் கு
அடிப்பதற்காகக் கையை ஓங்கினான். துடுப்
வைரமேறிய அந்தக் கையின் அடி குள்ளன்
விழுந்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்குமோ,

அதற்குள்ளே குள்ளன் உடம்பை ஒரு நெளி
பொன்னனுடைய பிடியிலிருந்து விடுவித்து
பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து மறுகணம் மாயமாய்
பொன்னன் அளவிட முடியாத கோபத்துடன்
ஓடினான். இதற்குள் இருட்டிவிட்டபடியால்
மேல் கண் தெரியவில்லை. மேலும் இந்த இ
நாலாபுறமும் புதர்களாயிருந்தன. எனவே கு
கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. மிக்க மனச்சே
பொன்னன் திரும்ப யத்தனித்த போது, திடீ
இலுப்ப மரத்தின் மேலேயிருந்து "ஊ" என்
கத்துவதுபோல் ஒரு குரல் கேட்டது. பொன்
மேலே அண்ணாந்து பார்த்தான். அடர்ந்த ம
இருண்ட குள்ளவடிவம் காணப்பட்டது. இன்
"ஊ" என்று அழகு காட்டுவது போல் அவ்வ

பொன்னனுக்கு அப்போது வந்த கோபம் இ
அல்ல. அந்த மரத்தை வேரோடு பிடுங்கிச்
என்று எண்ணினான். அப்போது குள்ளன், "
புத்தியற்றவனே! மகா பத்திரகாளியின் பக்த
என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டான்.
மனதில் இப்போது ஒரு யுக்தி தோன்றியது.
அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே

முரடா! நீயும் மகாகாளியின் பக்தன் ஆகின்
கஷ்டங்கள் எல்லாம் நீங்கும்" என்றான். "எ
பக்தனாகச் சொல்லுகிறாய்" என்று பொன்ன
"ஏண்டா சிரிக்கிறாய்? ஜாக்கிரத்தை! காளியி
ஆளாவாய்!" அப்போது பொன்னன், "நான்
அப்பா, சேர்ந்துவிட்டேன். ஆனால் என்ன ப
கபால பைரவர் எனக்கு இட்ட கட்டளையை
தவறிவிட்டேனே! ஐயோ, அவருக்கு என்ன
என்றான். அப்போது குள்ளன் வியப்புடன்,
கட்டளையிட்டிருந்தார்?" என்று கேட்டான்.
மண்டபத்தில் படுத்திருந்தவனைப் பத்திரமா
மலைக்குக் கொண்டு வரச் சொன்னார். நேற்
இடத்தில்தான் கட்டளை இட்டார். ஐயோ! ச
என்று பொன்னன் அழுகிற குரலில் கூறினா
முன்னமே சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? நீ வ
முன்னால், காஞ்சிக் சக்கரவர்த்தியின் மகனு
வழியே போனார்கள். அவர்கள் அந்த மண்
நின்றார்கள். மண்டபத்திலிருந்து ஒருவனை
வந்து பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டார்கள். அ
எனக்குத் தெரியவில்லை, உனக்குத் தெரியு
கேட்டான்.

இந்தக் கேள்வி பொன்னன் காதில் விழவில்
அவன் வைத்தியனையும் கட்டை வண்டிபை
வந்தபோது எதிரில் குதிரை, பல்லக்கு முதலி
பரிவாரங்கள் வருவதைக் கண்டு ஒதுங்கி நி
குதிரைமேல் குந்தவி தேவியைக் கண்டதும்
கண்ணில் பட்டு விடாமல் வண்டியின் பின்
மறைந்து கொண்டான். பல்லக்கை அவன் க
இப்போது அதெல்லாம் பளிச்சென்று ஞாபக
சொல்வது உண்மையாயிருக்கலாமென்று தே
"ஏனப்பா மௌனமாயிருக்கிறாய்! என்ன தே
என்று குள்ளன் மரத்தின் மேலிருந்து கேட்ட
அவனைப் பார்த்து, "என்ன யோசிக்கிறேன
எப்படிக் காளிக்குப் பலி கொடுப்பது என்றுத
யோசிக்கிறேன்" என்று கூறி, கீழே கிடந்த ஒ
அவன்மேல் வீசி எறிந்தான்.

குள்ளன் அப்போது முன்னம் விக்கிரமன் கத
ஓங்கியவுடன் செய்ததைப் போல் வாயைக்
தீர்க்கமான ஒரு கூச்சலைக் கிளப்பினான். அ
ஒலியைக் கேட்டதும் பொன்னனுக்கு உடம்
கூச்சலெடுத்தது. அங்கிருந்து அவன் ஒரே ஓ
சாலையை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான். அ

காட்டாற்றங்கரையிலிருந்து சுமார் காத தூரத்
பராந்தகபுரம் என்னும் ஊரைப் பொன்னன்
இருட்டி ஒரு ஜாமத்துக்கு மேலிருக்கும். ஆ
தீவர்த்தி வெளிச்சமும் வாத்திய முழக்கமும
தடபுடலாயிருந்தது. பொன்னன் என்னவெ
போது, சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரரும், தி
விஜயம் செய்திருப்பதாகவும், அவர்களுக்
உபசாரங்கள் அவ்வூர்க் கோயிலில் நடந்து
கொண்டிருப்பதாகவும், அதற்காக ஊருக்கு
கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெ

அவர்கள் ஆலயத்தில் இருக்கும் சமயத்தில்
சோதனையை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்
எண்ணத்துடன் கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டி
பொன்னன் விரைந்து சென்றான். ஊரைச்
மைதானத்தில் கூடாரங்கள் அடிக்கப்பட்டிரு
மகேந்திரனும் குந்தவி தேவியும் கோயிலுக்
போயிருந்தபடியால் இங்கே அவ்வளவு ஜ
சில காவற்காரர்கள் மட்டும் அங்குமிங்கும்
பணிப்பெண்களும் ஏவலாளர்களும் கூடார
படுக்கை விரித்தல் முதலிய காரியங்களைச்
கொண்டிருந்தார்கள். மைதானத்தின் ஒரு பு

செடிகளால் ஆன உயரமான வேலி அமைந்
வேலி ஓரமாகப் பொன்னன் சென்றான். ஓரி
பணிப்பெண்கள் வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்
விழுந்தது.

"ஏண்டி, மரகதம்! திருவெண்ணெய் நல்லூரி
தங்குவதற்காக அல்லவா ஏற்பாடு இருந்தது
எதற்காகத் தங்கியிருக்கிறோம்?" என்று ஒரு
"உனக்குத் தெரியாதா என்ன? வைத்தியர் ெ
நோயாளிக்கு அமைதி வேண்டும் என்று. ப
நெடுந்தூரம் தூக்கிக் கொண்டு போனால் அ
நெகிழ்ந்து கொள்ளலாம் என்றாராம். அதற்
"ஆமாண்டி, அது யாரடி அப்பேர்ப்பட்ட ந
அவனுக்காக இவ்வளவு தடபுடல் படுகிறதே
செண்பகத் தீவிலிருந்து வந்த இரத்தின விய
தேவசேனன் என்று பெயராம். மாமல்லபுரத்
தேவியைப் பார்த்தானாம். உறையூரில் இரு
தாயாரைப் பார்க்கப் போவதாகச் சொன்னா
ஆற்றங்கரை மண்டபத்தில் அநாதையாய்க்
அவனை நம்மோடு உறையூருக்கு அழைத்
போகலாமென்று பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்
மரகதம்! இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கிறதடி!

"கட்டாயம் இருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் வ
அநாதையாய்க் கிடந்தவனுக்கு இப்படி இரா
இராஜோபசாரமும் நடக்காதடி மரகதம்!" "சீ

"அவனை இந்த ஊரிலேயே விட்டுவிட்டு ஏ
அனுப்பி வைக்கச் சொல்லலாமல்லவா? நம்
பல்லக்கில் ஏற்றி அழைத்துப் போக வேண்(
தங்கம்! அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. ஆ
சொல்லமாட்டேன்." "சொல்லாமற் போனா
பேசப் போவதில்லை." "இல்லையடி, கோ
இங்கே கிட்ட வா, சொல்லுகிறேன். யார் கா
விழப்போகிறது!" "சொல்லு பின்னே..." "உ
இராஜகுமாரன் செண்பகத் தீவில்தான் இருக்
அவனை நம் தேவி காஞ்சிநகர் வீதியிலே ட
மன்னிக்கும்படி சக்கரவர்த்தியிடம் வேண்டி
தெரியுமோ, இல்லையோ? அந்த இராஜகும
விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றுதா
இரத்தின வியாபாரியை அழைத்து வருகிறா
அப்படியானால் உறையூருக்குப் போன பிற
தம்முடன் வஸந்த மாளிகையிலேதான் இரு
"ஆமாம்." "ஏண்டி மரகதம், அந்த இரத்தின
பார்த்தாயாடி?" "பார்க்காமலென்ன? நான்த

மருந்து கொடுக்கிறேன்!" "அவன் இளம் வ
"ஆமாம்; அதனாலென்ன?" "ரொம்ப அழக
முகத்தில் களை சொட்டுகிறதாமே?" "அதற்
"எனக்கென்னமோ மரகதம், கொஞ்சம் கூட
அப்படிப்பட்டவனை நமது தேவி தன் பக்க
பாவி! தேவியைப் பற்றி ஏதாவது சொன்ன
நாக்கைச் சுட்டு விடுவேன்!" "சண்டாளி! தே
நான் என்னடி சொன்னேன்?" "ஏதோ சொல்
ஆரம்பித்தாயே!"

"சீ! தேவியைப் பற்றிச் சொல்வேனாடி? அ
ரூபவானுக்குப் பக்கத்தில் உன்னைக் கொண்
மருந்தும் கொடுக்கச் சொன்னால் நீ இலேசு
பெரிய மாயக்காரியாச்சே! வேறு ஏதாவது
விட்டாயானால்... ஐயையோ! கிள்ளாதேடி!
பேசிக் கொண்டே பணிபெண்கள் இருவரு
ஓரத்திலிருந்து அப்பால் போய் விட்டார்கள்
மேற்கண்ட சம்பாஷணையில் ஒரு வார்த்தை
கவனமாய்க் கேட்டான். அவன் மனதில் வெ
அறிந்திராத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. இன்னு
வேலி ஓரமாகப் போனான். ஒரு கூடாரத்தி
கலகலப்பாயிருந்தது. அங்கே வேலியைச் ச

கொண்டு உற்று நோக்கினான். தீவர்த்தி வெ
கட்டிலில் விக்கிரமன் படுத்திருப்பதும், பக்க
உட்கார்ந்து கையைப் பிடித்துப் பார்த்துக் கெ
தெரிந்தது. சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கெ
விட்டுப் பொன்னன் அங்கிருந்து திரும்பின

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் பத்தொன்பது
பொன்னனின் சிந்தனைக

பொன்னன் பராந்தக புரத்தின் வீதியில் போ
கொண்டிருந்தபோது, எதிரில் இராஜ பரிவா
கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஒதுங்கி நின்றான்
அமர்ந்திருந்த குந்தவிதேவியைத் தீவர்த்தி
பார்த்தான். இதற்கு முன் அவன் மனதில் எ
பக்தியும் மரியாதையும் அவளிடம் அவனு
தெய்வீக சௌந்தரியம் பொருந்திய இந்தத்
உள்ளமும் தெய்வத் தன்மை கொண்டதாக
இருக்கிறது? வழியில் அநாதையாய்க் கிடந்
தன்னுடைய பல்லக்கில் ஏற்றிக் கொண்டு வ
எவ்வளவு கருணை, தயாளம், பெருந்தன்மை

அன்றிரவு பொன்னன் அவ்வூர்க் கோயில் பி
படுத்துக் கொண்டே மேலே செய்ய வேண்டி
சிந்தனை செய்தான். இளவரசரோ சரியான
இருக்கிறார். குந்தவி தேவியைக் காட்டிலும்
அவரைத் தன்னால் கவனிக்க முடியாது. இ
போக விரும்பினாரோ அவ்விடத்துக்கே கு
அழைத்துப் போகிறார். ஏதோ சோழ வம்சத்
இவ்விதம் ஏற்பாடு செய்ததென்று சொல்லு
நடந்திருக்கிறது. எப்படியும் இளவரசருக்கு
குணமாகச் சில தினங்கள் ஆகும். அதுவரை
தான் பார்க்கவோ, பேசவோ சௌகரியப்பட
அவருக்கு உடம்பு குணமாகும் வரையில் த
செய்வது? பின்னோடு தொடர்ந்து போவதி
உறையூருக்குப் போய் உட்கார்ந்திருப்பதின
பிரயோஜனம்? அதைக் காட்டிலும் ராணி அ
தேவியை விடுதலை செய்ய வேண்டிய கா
நலமல்லவா? இதற்குச் சிவனடியாரைப் பே
அவருடன் கலந்து ஆலோசனை செய்ய வே
அருள்மொழித் தேவியைப் பற்றி ஏதாவது
தெரிந்தவுடன் தம்மிடம் வந்து தெரிவிக்கும்
சொல்லியிருக்கிறார். தம்மைச் சந்திக்க வே
குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மாமல்லபுரத்துக்குச் ச

காட்டுக்குள் மறைந்திருக்கும் சிற்பியின் வீட்
கண்டுபிடிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். அங்கே
சந்தித்து எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லி
யோசனைப்படி நடப்பதுதான் உசிதம் என்று

மறுநாள் காலையில் இராஜ பரிவாரங்கள் ப
விட்டுக் கிளம்பி உறையூர்ச் சாலையில் போ
இருந்து பொன்னன் பார்த்து, "பகவானே! எ
இளவரசரைக் காப்பாற்று; நான் மாமல்லபுர
வருவதற்குள் அவர் உடம்பு பூரணமாய்க் கு
விடவேண்டும்" என்று மனதிற்குள் வேண்டி
பரிவாரங்கள் மறைந்ததும், எதிர்த் திசையை
நடக்கலானான். அவனுடைய கால்கள் மாம
நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த போதிலும்
இளவரசர் படுத்திருந்த பல்லக்குடன் உறை
போய்க் கொண்டிருந்தது. குந்தவி தேவியின்
இளவரசர் இருப்பதினால் ஏற்படக்கூடிய அ
அடிக்கடி நினைவு வந்து கொண்டிருந்தது. ட
படுத்திருக்கும் நோயாளி உண்மையில் சோ
என்பதைக் குந்தவி அறிந்தால் என்ன ஆகும்
இளவரசர் பிதற்றும்போது அந்த உண்மை வெ
விடலாமல்லவா? அல்லது வஸந்த மாளிகை

நல்லுணர்வு பெற்றதும், திடீரென்று பழைய
பார்க்கும் வியப்பினால் தாம் இன்னார் என்
விடலாமல்லவா? - அதனால் ஒருவேளை
விளைந்துவிடுமோ? குந்தவிதேவிக்கு உண்
அவளுடைய தமையனுக்கும் தெரிந்துதான்
சக்கரவர்த்திக்கும் தெரியாமலிராது. சக்கரவ
பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவர் அல்லவா இள
பொய் வேஷத்தில் வந்ததற்குச் சிட்சை மர

ஆனால், கடவுள் அருளால் அப்படியெல்ல
என்று பொன்னன் தன்னைத்தானே தைரியட
கொண்டான். குந்தவி தேவிக்கு ஒருவேளை
தெரிந்தால், அவர் இளவரசரைக் காப்பாற்ற
முன்னம், தேசப் பிரஷ்ட தண்டனை விதிக்க
அவருக்காக மன்னிப்புக் கோரி மன்றாடியத
கேள்விப்பட்டிருக் கிறோமே? அதைப் பற்றி
அருள்மொழி ராணியிடம் எவ்வளவெல்லா
சிவனடியாரையும் குந்தவி தேவியையும் ப
போல் நினைத்ததும், பொன்னனுக்கு நேற்றி
மண்டபத்தின் வாசலில் நடந்த சம்பாஷணை
மனதில் இன்னதென்று சொல்ல முடியாத க
உண்டாயின. சிவனடியாரைப் பிடித்துக் கொ

குந்தவி தேவி மாரப்ப பூபதிக்குக் கட்டளை
கிறாராமே? இது எதற்காக?

அந்தச் சிவனடியார்தான் யார்? அவர் உண்
புருஷர்தானா? அல்லது கபட சந்நியாசியா?
அவர் உண்மையில் சிநேகிதரா? அல்லது சி
நடிக்கும் பகைவரா? இளவரசர் திரும்பி வந்
இப்போது குந்தவி தேவியின் பராமரிப்பில்
மாளிகைக்குப் போயிருப்பது பற்றியும் அவ
சொல்லலாமா, கூடாதா! - ஐயோ அதையெ
இளவரசரிடம் கலந்து பேசாமற் போனோமே
துக்கித்தான். இன்னொரு விஷயம் பொன்ன
அளித்தது. இளவரசரை ஒற்றர் தலைவன் அ
விடுவித்த பிறகு அன்றிரவு காட்டில் ஒரு சி
தங்கியதாக அல்லவா சொன்னார்! தன்னை
காணச் சொல்லியிருப்பதும் காட்டின் நடுவி
வீட்டில்தானே? அடையாளங்களைப் பார்த்
ஒரே இடமாகவல்லவா தோன்றுகிறது? ஒற்
சிவனடியாருக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் உண்

சிவனடியார் ஒரு மகான் என்ற எண்ணம் பெ
பூரணமாக இருந்தது. அவர் தன்னை ஒரு ச

அகப்படாமல் காப்பாற்றியதை அவன் எந்த
முடியாது. இன்னும் அருள்மொழி ராணி அ
நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் என்பதிலும் சந்
ஆனாலும், அவர் உண்மையான சிவனடிய
அவ்விதம் வேடம் பூண்டவர் என்று சந்தேகி
ஆதாரங்கள் இருந்தன. வள்ளி இவ்விதம் ச
யார் என்பதைப் பற்றியும் ஒரு ஊகம் கூறின
அவர் உண்மையில் பார்த்திப மகாராஜாதா
போர்க்களத்தில் சாகவில்லை - தன்னந்தனி
வந்ததை அவர் யாருக்கும் தெரிவிக்க விரு
சிவனடியார் வேஷம் பூண்டிருக்கிறார் என்
சொன்னாள். அவளுடைய மதியூகத்தில் பெ
எவ்வளவோ நம்பிக்கை உண்டு என்றாலும்
ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவனுடைய சந்தேகத்தை அதிகப்படுத்தும்
இன்னொரு சம்பவம் நேரிட்டிருந்தது. அரு
தீர்த்த யாத்திரை கிளம்பிச் சென்ற பிறகு பெ
மனச்சோர்வு அடைந்திருந்தான். தோணித் து
தூரத்தில் காட்டிலிருந்த ஐயனார் கோயிலுக்
பிரார்த்தனை செய்யலாமென்று அவன் போ
சந்நிதியில் வைத்திருந்த மண் யானைகளில்

விழுந்திருப்பதைக் கண்டான். அதனருகில் அ
பார்த்தபோது, மண் குதிரையின் வயிற்றுக்கு
மூட்டை இருந்தது. அதிசயத்துடன் அவன் அ
அவிழ்த்துப் பார்த்தான். அதற்குள் புலித்தோ
பொய் ஜடாமுடி முதலியவைகள் இருக்கக் அ
அப்போது அவனுக்கு உண்டான வியப்புக்
யோசிக்க, யோசிக்க இது சிவனடியாருடை
பொருள்கள்தான் என்பது நிச்சயமாயிற்று. அ
யார்? அவர் நல்லவரா, பொல்லாத சூழ்ச்சிக்
நம்பலாமா, கூடாதா? அந்தப் பயங்கர மகா
மாரப்பன் காதோடு, சிவனடியாரைப் பற்றி
அது என்ன? கருணையும், தயாளமும் உருக்
தேவி எதற்காக அச்சிவனடியார் மேல் வெறு
கொண்டிருக்கிறாள்?

இதெல்லாம் பொன்னனுக்கு ஒன்றும் விளங்
ஆனால், அவன் ஒன்று நிச்சயம் செய்து கொ
தடவை சிவனடியாரைச் சந்தித்ததும் அவரை
"சுவாமி! தாங்கள் யார்?" என்று கேட்டுவிட
திருப்தியான விடை சொன்னால் இளவரசர்
பற்றியும், அருள்மொழி ராணி இருக்குமிடத்
அவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். தகுந்த ம

சந்தேகத்தைத் தீர்க்காவிட்டால் ஒன்றும் சொ
வந்துவிட வேண்டும். இளவரசருக்கு உடம்
அவரை எப்படியாவது சந்தித்துக் கலந்து ஆ
கொண்டு மேற்காரியங்களைச் செய்ய வேண்
பலவிதமாக யோசனைகளும், தீர்மானங்க
பொன்னன் வழி நடந்து சென்றான். ஆங்கா
வண்டிகள் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஏறிக்
கடைசியில், மாமல்லபுரம் போகும் குறுக்கு
இறங்கிச் சென்றான். காட்டின் மத்தியிலுள்ள
வீட்டுக்குச் சிவனடியார் மிகத் தெளிவாக அ
சொல்லியிருந்தார். அந்த அடையாளங்கள்
என்று வெகு கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்
கொண்டிருக்கையில் அவனுக்கு எதிரே சற்
குதிரை வருவதையும், அது சட்டென்று குறு
புகுந்து போவதையும் பார்த்தான். குதிரை
தன்னைக் கவனித்தானா இல்லையா என்பத
தெரியவில்லை. ஆனால் இளவரசர் சொன்
அடையாளத்திலிருந்து அவன் ஒற்றர்
தலைவனாயிருக்கலாமென்று தோன்றியது.

திரும்ப வேண்டிய இடத்தைப் பற்றிச் சிவன
அடையாளங்கள் அதே இடத்தில் காணப்ப

அங்கேயே தானும் திரும்பினான். படர்ந்து
செடிகொடிகளை உராய்ந்து கொண்டு குதி
நன்றாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த
தொடர்ந்து பொன்னனும் போனான். ஒரு ந
இவ்விதம் போன பிறகு கொஞ்சம் திறந்த
அதில் ஒரு அழகான சிற்ப வீடு தோன்றிய
சாலையில் பார்த்த குதிரை அவ்வீட்டின் ப
கண்டான். அதே சமயத்தில் அவ்வீட்டிற்கு
சிவனடியார் வெளியே வந்து புன்னகையு
வரவேற்றார். பொன்னனோ, அளவில்லாத
திகைப்புடனும் அவரை உற்று நோக்கினா

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இருபது
பொன்னனும் சிவனடியா

சிவனடியாரைப் பார்த்த பொன்னன் ஏன் அ
ஆச்சரியமடைந்தான் என்று சொல்ல வேண்
குதிரையிலிருந்து இறங்கி அந்தச் சிற்ப வீட்
நுழைந்தவர் ஒருவராயும், வெளியில் வந்த
இன்னொருவராயும் இருந்ததுதான் காரணம்

ஒருவர்தானா, வெவ்வேறு மனிதர்களா? இ
ஆச்சரியத்தையும் சந்தேகத்தையும் பொன்
வெளிப்படுத்திய போதிலும் வார்த்தைகளி
வெளியிடவில்லை. வெளியிடுவதற்கு அவ
சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கவில்லை. ஏனென்றா
பார்த்தவுடனேயே, சிவனடியார், "பொன்ன
சரியான சமயத்தில் வந்தாய்? இப்போதுதா
நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். உறையூருக்
கொண்டிருந்தேன். இன்னும் சற்று நேரம் கழ
வந்திருந்தாயானால் என்னைப் பார்த்திருக்க
என்று பரபரப்புடன் பேசிக் கொண்டே போ
அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டதும், "பொன்
சமாசாரத்தைச் சொல்லு! ரொம்ப முக்கியமா
ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி பிறகு சொ
மகாராணியைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் தெரி
கேட்டார்.

பொன்னன், "தெரிந்தது, சுவாமி!" என்றான்
கொல்லிமலை அடிவாரத்துக்குப் போனது.
பிடித்துக்கொண்டு மேலேறியது, அங்கே ஒ
மனிதனும் குள்ளனும் வந்ததைக் கண்டு மன
அவர்கள் திரும்பி வருவார்களென்று எதிர்ப

காத்திருந்துவிட்டுத் திரும்பியது ஆகிய வி
சொன்னான். காட்டாற்று வெள்ளத்திலிருந்
காப்பாற்றியது முதலியவற்றைச் சொல்லவி
சிவனடியாரைப் பற்றிய உண்மையைத் தெ
பிறகு சொல்லலாமென்று இருந்தான். ஒற்
மனிதனுடைய தோற்றத்தைப் பற்றி விவரம
சிவனடியார் கேட்க, பொன்னன் அவ்விதமே
பயங்கரத் தோற்றத்தை வர்ணித்து விட்டு, "
மனிதன் யார்? உங்களுக்குத் தெரியுமா?" எ
"பொன்னா! பார்த்திப மகாராஜாவின் பத்தி
மலையிலேதான் எங்கேயோ இருக்கிறாள் ச
இதுவரையில் எனக்கு அர்த்தமாகாத விஷ
இப்போது அர்த்தமாகின்றன. அந்த மனிதன்
கேட்கிறாய்? - மகா புருஷர்களும் பக்த சி
தோன்றிய இந்தப் புண்ணிய நாட்டில் நரப
வழக்கத்தைப் பரப்பி வரும் மகா கபால பை
நானும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்து வருகி
நேருக்கு நேர் காண வேண்டுமென்று. இன்
முடியவில்லை. அவனைப் பற்றி இன்னொ
எனக்கிருக்கிறது. பொன்னா! ஏன் என் கண்
அவன் தப்பித் திரிகிறான் என்பதை ஒருவா
எல்லா உண்மையையும் சீக்கிரத்தில் நாம் இ

கண்டுபிடிக்கப் போகிறோம்.

"பொன்னா! அதற்கு முன்னால் நமக்கு இன்
காரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உனக்கு இப்போ
ஆச்சரியமளிக்கும் விஷயம் ஒன்றைத் சொ
சோழநாட்டு இளவரசர் திரும்ப வந்திருக்கிற
சொல்லிச் சிவனடியார் பொன்னனுடைய மு
பார்த்தார். அவனுடைய முகத்தில் சிறிது வி
காணப்பட்டதே தவிர, குதூகலமும் மகிழ்ச்சி
கண்டு, சிவனடியார், "என்ன பொன்னா உ
சொல்வதில் நம்பிக்கை இல்லையா?" என்று
பொன்னன் இன்னும் சிறிது ஜாக்கிரதையுட
வார்த்தையில் எனக்கு அவநம்பிக்கை ஏற்ப
ஆனால், இவ்வளவு அபாயத்துக்குத் துணிந்
வந்தார் என்றுதான் கவலையாயிருக்கிறது"
"உண்மைதான் பொன்னா! இளவரசருக்கு ஏ
நேர்ந்துவிட்டது. உறையூருக்குப் போகும் ப
ஏதோ நேர்ந்திருக்கிறது. நாம் உடனே கிளம்
பார்க்க வேண்டும். அருள்மொழித் தேவிமை
கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னால் இளவரசரைக்
வேண்டும்" என்றார். பொன்னன் இப்போது
பேராச்சரியம் அடைந்தவனாய், "சுவாமி! இ

உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

இளவரசரை நீங்கள் பார்த்தீர்களா? எங்கே ப
அவருக்கு வழியில் ஆபத்து என்று என்ன மு
கொண்டு சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்
இதென்ன உன்னிடம் இந்த மாறுதல்? நான்
சந்தேகப்பட்டு முகாந்திரம் கேட்கக் கூட ஆ
விட்டாயே? - நல்லது, சொல்கிறேன் கேள்!
பார்த்தேன்; பேசினேன். நான்தான் உறையூ
அனுப்பினேன்...." "எதற்காக சுவாமி?" "எ
தேசத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரட்டும் என்றுத
ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய பிறந்த நாட்டில்
பூரணமாகும் என்று உனக்குத் தெரியுமா? அ
அயல் தேசத்திலிருந்து விட்டுத் திரும்பிவரு
இரண்டு மூன்று வருஷம் அயல்நாட்டிலிருந்
திரும்பித் தன் தாய்நாட்டுக்கு வரும்போது,
பிரதேசமாயிருந்தாலும், அது சொர்க்க பூமி
வளங்கொழிக்கும் சோழ நாட்டைப் பற்றிக்
உங்கள் இளவரசருக்கு திரும்பவும் இந்நாட்
போகவே மனம் வராதபடி செய்ய வேணுமெ
விரும்பினேன்; பார்த்திப மகாராஜாவுக்குப்
நான் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்று

ஆனால் வழியில் இப்படி விபத்து ஏற்படக்
எதிர்பார்க்கவில்லை. ஐயோ பகவானே! நா
ராணி கேட்டால் நான் என்ன செய்வேன்!"

"சுவாமி! இளவரசருக்கு என்ன ஆபத்து நே
எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?" என்று பெ
"இன்றைக்கு ரொம்பக் கேள்விகள் கேட்கிற
என்ன ஆபத்து நேர்ந்தது என்று எனக்குத் தெ
ஏதோ நேர்ந்து மட்டும் இருக்கிறது. அதோ
பகவான் பேசும் சக்தியை மட்டும் அளித்திரு
சொல்லும்.... ஆமாம், இந்தக் குதிரைமேல்
உங்கள் இளவரசர் கிளம்பினார். இதே இடத்
புறப்பட்டார். ஆனால், இரண்டு நாளைக்குப்
மட்டும் தனியாகத் திரும்பி வந்திருக்கிறது.
எங்கே, என்ன நேர்ந்தது என்பதை நாம் இப்
போய்க் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நீயும் என்
வருகிறாயல்லவா, பொன்னா! உனக்குக் கு
தெரியுமா?" என்று சிவனடியார் கேட்டார். "
ஆனால், நான் தங்களுடன் வருவதற்கு முன்
இன்னும் சில விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள
என்றான் பொன்னன். "என்ன?" என்று சிவ
காதுகளையே நம்பாதவர் போல் கேட்டார்.

சில விவரங்கள் தெரியவேண்டும். முக்கியம
என்று சொல்ல வேண்டும்" என்றான். சிவன
புன்னகை அரும்பியது. "ஓஹோ! அப்படிய

"சற்று முன்னால் சாலையிலிருந்து தாங்கள்
நான் பார்த்தேன். அப்போது வேறு உருவம்
இந்த வீட்டுக்குள்ளேயே போய் வெளியே
ரூபத்தில் வந்தீர்கள். ஆனால், இந்த இரண்டு
தங்களுடைய சொந்த உருவம் அல்ல என்று
தோன்றுகிறது. இந்தச் சந்தேகம் சுவாமி, எ
வெகுநாளாகவே உண்டு. ஆனால், இப்போ
கொள்ளவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்கி
தாங்கள் யார் என்று சொன்னால்...." "சொன்
"சுவாமி, மிகவும் முக்கியமான ஒரு விஷய
அறிந்து கொள்ள விரும்பக்கூடிய விஷயம்
அதைச் சொல்லுவேன், இல்லாவிட்டால் எ
போவேன்...." சிவனடியார் சற்று யோசித்தா
பொன்னனுடைய முகத்தில் உள்ள உறுதிக்
கவனித்தார். "பொன்னா! அவசியம் நீ தெரி
தீர வேண்டுமா?" "ஆமாம், சுவாமி." "அப்
சொல்கிறேன். ஆனால் நீ எனக்கு ஒரு வாக்
வேண்டும். வேறு யாரிடமும் சொல்லக் கூட

இரகசியமாய் வைத்திருக்க வேண்டும்" என்
செய்கிறேன், சுவாமி." "போர்க்களத்தில் வீர
பார்த்திப மகாராஜாவின் ஆணையாகச் சொ
"பார்த்திப மகாராஜாவின் ஆணையாகச் செ
சுவாமி!"

"அப்படியானால், இதோ பார்!" என்று சிவ
போர்க்களத்தில் பார்த்திபன் முன்னால் செய்
தம்முடைய ஜடா மகுடத்தையும் மீசை தாடி
பொன்னன், "பிரபோ! தாங்கள் தானா?" எ
முன்னால் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான்.
வள்ளி உனக்குச் சொல்லவில்லையா? பொ
சிவனடியார் (மீண்டும் ஜடாமகுடம் முதலிய
கொண்டு) கேட்க, "வள்ளி பெரிய கள்ளியா
மாறான விஷயத்தைச் சொன்னாள். தங்கை
சொல்கிறாளா என்று நான் சந்தேகித்துக் கே
தாங்கள் பார்த்திப மகாராஜா என்று ஒரு பெ
புளுகினாள். அவளை இலேசில் விடுகிறே
எனக்கும் இப்போது ஒரு பெரிய இரகசியம்
அவளுக்குச் சொல்வேனா?" என்றான். பிற
காட்டாற்று வெள்ளத்தில் தான் இறங்கி இள
காப்பாற்றியது முதல் அவரைக் குந்தவிதே

ஏற்றி அழைத்துச் சென்றது வரையில் எல்லா
சவிஸ்தாரமாய்ச் சொன்னான். இதற்கு முன்
எதற்கும் ஆச்சரியம் அடையாதவராயிருந்த
இப்போது அளவிட முடியாத வியப்புடன்
விவரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்
உங்கள் இளவரசரைப் பற்றிய கவலை தீர்ந்
பத்திரமாயிருப்பான். நாம் அருள்மொழி ரா
விடுதலை செய்ய வேண்டும்" என்றார்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப

அத்தியாயம் இருபத்தொன்
வஸந்தத் தீவில்

ஒரு வார காலமாக விக்கிரமன் நரகத்திலிரு
சுவர்க்கத்திலிருந்து நரகத்துக்குமாக மாறிக்
நாலாபுறமும் பயங்கரமாகத் தீ கொழுந்து வி
கொண்டிருக்கிறது. பார்த்திப மகாராஜா விக்
கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, "குழந்தாய்! உ
தேசத்துக்காக நீ இந்தத் தீயில் இறங்குவாயா
கேட்கிறார். அருகில் அருள்மொழி ராணி க
கம்பலையுமாய் நிற்கிறாள். "இறங்குவேன்

விக்கிரமன் துணிந்து விடை சொல்கிறான். த
தளர்கிறது. விக்கிரமன் நெருப்பில் இறங்கிச்
உடம்பெல்லாம் கொதிக்கிறது; சுடுகிறது; வே
ஆனால் உணர்வு மட்டும் அப்படியே இருக்
இப்படி எத்தனை காலம் எரிந்து கொண்டிரு
போகமாட்டேனென்கிறது? ஏன் உடம்பு அ
இருக்கிறது?" என்று எண்ணி விக்கிரமன் து
திடீரென்று ஒரு குளிர்ந்த கை அவனுடைய
பற்றுகிறது; இன்னொரு குளிர்ந்த கை அவ
மார்பைத் தொடுகிறது. எரிகிற அந்தத் தீயின்
செந்தாமரையை யொத்த குளிர்ந்த முகம் ஒ
அவனைக் கருணையுடன் நோக்குகிறது. சற்
நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் அத்தீயிலிருந்து
வருகிறான். தன்னை அவ்விதம் கையைப் பி
வந்த தெய்வப் பெண்ணுக்கு நன்றி செலுத்த
விரும்புகிறான். ஆனால், அத்தெய்வப் பெ
காணவில்லை.

விக்கிரமன் புலிக்கொடி பறக்கும் பெரிய டே
பிரயாணம் செய்கிறான். கப்பலில் நூற்றுக்க
நாட்டு வீரர்கள் அங்குமிங்கும் உலாவுகிறா
துறைமுகத்தை விட்டுக் கிளம்பிய போது ப

மகாராஜாவும் அருள்மொழி ராணியும் விக்
ஆசீர்வதித்து, "வெற்றி வீரனாய்த் திரும்பி
வாழ்த்தி அனுப்பிய காட்சி அவன் மனக் க
அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. திடீ
புயலும் மழையும் அடிக்கின்றன; கப்பல் க
விக்கிரமன் கடல் அலைகளுடன் தன்னந்த
போராடுகிறான். உடம்பு ஜில்லிட்டுப் போய்
கைகால்கள் மரத்து விட்டன. "இனித் தண்
சாகவேண்டியதுதான்" என்று தோன்றிய சம
ஜாலத்தைப் போல் ஒரு படகு எதிரே காண
பூரண சந்திரனையொத்த முகமுடைய பெ
இருக்கிறாள். எங்கேயோ, எப்போதோ, எ
பார்த்த முகந்தான் அது. அந்தப் பெண் அ
கைகொடுத்துத் தூக்கிப் படகில் விடுகிறாள்.
முகமெல்லாம் நனைந்திருக்கிறது. அலைத்
தெறித்ததனாலா, கண்ணீர் பெருகியதனாலா
தெரியவில்லை. அவளுக்கு நன்றி செலுத்த
விக்கிரமன் ஆசைப்படுகிறான். பேச முயற்
ஆனால் பேச்சு வரவில்லை. தொண்டையை
கொள்கிறது.

விக்கிரமன் ஒரு கொடிய பாலைவனத்தில் ந

கொண்டிருக்கிறான். வெயிலின் கொடுமை
முடியவில்லை. கால் ஒட்டிக் கொள்கிறது. உ
எரிகிறது. நா வரண்டுவிட்டது, சொல்ல முடி
கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மரம், செடி, நிழல்
நாமதேயமே கிடையாது. எங்கேயோ வெகு
நிறைந்த ஏரி மாதிரி தெரிகிறது. அதை நோ
செல்கிறான். எவ்வளவு விரைவாகச் சென்ற
தொலை தூரத்திலேயே இருக்கிறது. "ஐயோ
என்றும், பேய்த் தேர் என்றும் சொல்வது இ
நினைக்கிறான்; பிறகு அவனால் நடக்க முடி
திடீரென்று கண் இருளுகிறது; சுருண்டு கீழே
அந்தச் சமயத்தில் 'இவ்வளவு கஷ்டங்களை
பெற்றோரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும்
நாட்டின் மேன்மையை முன்னிட்டுத்தானே
என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. கீழே கொதிக்
விழுந்தவனை யாரோ மிருதுவான கரங்களி
தூக்கும் உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. யார் என்று
கண்ணைத் திறக்க முயற்சி செய்கிறான்.

கண்கள் திறந்துதானிருக்கின்றன - ஆனால்
இல்லை. "ஐயோ! இந்தக் கொடிய வெப்பத்
இழந்துவிட்டோ மோ?" என்று எண்ணி மன

தொட்டுத் தூக்கிய கரங்கள் அவனை மிருது
மெத்தையின் மேல் இடுகின்றன. "ஆகா! கா
ஜலம்போல் அல்லவா இனிக்கின்றது!" என்
அதே சமயத்தில், அவனுக்குச் சுற்றுப்புறமெ
காவேரி நதி தீரத்தில் குளிர்ந்த தோப்புக்களி
இருக்கும் உணர்ச்சி உண்டாகிறது. தன்னைத்
வாயில் இன்னமுதை இட்டு உயிர் கொடுத்த
முகத்துக்கருகிலே குனிந்து பார்ப்பதாகத் தே
முல்லை மலர்களின் திவ்யபரிமள வாசனை
சூழ்கிறது, சட்டென்று அவனுடைய கண்கள்
'ஆகா! எதிரில் தன் முகத்தருகில் தெரியும் அ
மாதுளை மொட்டைப் போன்ற செவ்விதழ்க
தவழ, விரிந்த கருங் கண்களினால் தன்னை
அந்த முகம். தான் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்
முகம்தான். எவ்வளவோ ஆபத்துக்களிலிரு
தப்புவித்த தெய்வப் பெண்ணின் முகந்தான்
முகத்தைத் தொடவேண்டுமென்ற ஆசையுட
கையைத் தூக்க முயன்றான்; முடியவில்லை
போல் கனக்கிறது. மறுபடியும் கண்கள் மூடு
தவறுகிறது.

இப்படியெல்லாம் சுவர்க்க இன்பத்தையும்,

துன்பத்தையும் மாறி மாறி அநுபவித்த பிறகு
ஒருநாள் விக்கிரமனுக்குப் பூரணமான அறி
ஏற்பட்டது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பழை
எல்லாம் வந்தன. காட்டாற்றங்கரையில் ம
அன்றிரவைத் தானும் பொன்னனும் கழித்த
நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். சுற்றும் முற்
ஏதோ ஏற்கனவே தெரிந்த இடம்போல் தோ
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு பார்த்தபோது அ
ஆச்சரியத்துக்கு எல்லையில்லாமற் போயிற்
உறையூரில் காவேரித் தீவிலுள்ள வஸந்த ம
பகுதிதான் அவன் படுத்திருந்த இடம். "இங்
வந்தோம்? யார் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்க
மாளிகையில் இப்போது இன்னும் யார் இரு
பொன்னனுடைய நினைவு வந்தது. அவன்
தாபஜ்வரத்தின் வேகத்தில் தான் கண்ட பய
கனவுகளெல்லாம் இலேசாக ஞாபகம் வந்த
மாயக்கனவுகளில் அடிக்கடி தோன்றிய பெ
மட்டும் கனவன்று - உண்மை என்று அவனு
ஏற்பட்டிருந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ப
கேட்டபோது, அவள் தானா என்று ஆவலுட
பார்த்தான். இல்லை; யாரோ பணிப்பெண்க
பார்த்தறியாதவர்கள்.

இன்னும் வைத்தியர் ஒருவர் வந்து பார்த்தா
பணிப்பெண்களும் அடிக்கடி வந்து வேண்டி
செய்தார்கள். ஆனால், பொன்னன் வரவில்
பெண்ணையும் காணவில்லை. பணியாட்கள
பணிப்பெண்களிடமும் விவரம் எதுவும் கே
மனம் இசையவில்லை. அவர்களோ ஊமை
வந்து அவரவர் களுடைய காரியங்களைச்
திரும்பினார்கள். அவனுடன் ஒரு வார்த்தை
இவ்விதம் ஒரு பகல் சென்றது. இரவு தூக்கத்
மறுநாள் பொழுது விடிந்ததிலிருந்து விக்கிர
படுத்திருக்க மனம் கொள்ளவில்லை. உடம்
ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டான்; எழுந்து நட
களைப்பும் உண்டாகவில்லை, திடமாகத்தா
அறைக்கு வெளியே வந்து தோட்டத்தில் பி
அங்கிருந்த பணியாட்கள் யாரும் அவனை
விக்கிரமன் மேலும் நடந்தான். நதிக்கரையை
மெதுவாக நடந்து சென்றான் பல வருஷங்க
அந்தக் குளிர்ந்த காவேரித் தீவைப் பார்க்கப்
மனம் பரவசமடைந்தது. அந்த மாமரங்களி
அளவற்ற ஆனந்தத்தை அளித்தது. மெள்ள
போய்க் காவேரிக் கரையை அடைந்து ஒரு
உட்கார்ந்தான். அவனுடைய மனதில் சாந்தி

உணர்ச்சியும் மேலிட்டிருந்தன.

காவேரி நதியின் இனிய நீர்ப்பிரவாகத்தை
நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். தண்ணீரில் ஒரு
பிரதிபலித்தது! அது அந்தப் பழைய தெய்வ
முகந்தான். காஞ்சியிலும் மாமல்லபுரத்திலு
கருணையுடன் நோக்கிய முகந்தான். தாபஜ்
தோன்றிச் சாந்தியும் குளிர்ச்சியும் அளித்த
அந்தப் பெண்ணை மறுபடியும் காணப் போ
விக்கிரமன் பெருமூச்சு விட்டான். அதே சம
அவனுக்குப் பின்புறமாக வந்து ஒரு மரத்தடி
கொண்டு குந்தவி தேவி நின்றாள்.

உள்ளுறை அட்டவணைக்குத் திரும்ப